super FILM

STAR TREK

GENERAȚIA URMĂTOARE

VASUL FANTOMĂ

de DIANE CAREY

Editura OLIMP

STAR TREK

GENERAŢIA URMĂTOARE

VASUL FANTOMĂ

de
DIANE CAREY

Versiunea în limba română de
ROXANA ENE

Prefaţă de
MIHAI BĂDESCU

Coperta reproduce ilustraţia ediţiei originale din 1988

ISBN 973-96257-3-8

Colecţia SUPER FILM 1

Editura OLIMP

Bucureşti • 1994

MULŢUMIRI

Căpitanului Frank R. Carey pentru corectitudinea detaliilor. Mulţumesc, tată.

Lui Jack Lifton, chimistul meu particular şi o sursă de inteligenţă internaţională.

Lui David Forsmark pentru ajutorul dat la forjarea problemelor etice – mai ales cele cu răspunsuri dificile fără de care această carte ar fi devenit mult mai stufoasă.

Lui Nicole Harsch, expert în psihologie spaţială care a găsit cele mai potrivite denumiri şi m-a condus cu siguranţă printre ele.

Şi editorului STAR TREK, Dave Stern care a salvat ce era mai bun. Ai făcut toate „flotările” editoriale mai uşor de tolerat şi acest lucru îl apreciez.

Adeseori cititorii cu care vorbesc mă întreabă cum de reuşesc să scriu cu acurateţe pasaje ştiinţifice, militare sau filosofice. Iată aceştia sunt cei la care mă refer atunci când răspund… Am sursele mele”.

FENOMENUL STAR TREK

La peste un sfert de veac de la iniţierea serialului STAR TREK, devenit cu timpul cel mai spectaculos fenomen cultural de masă al lumii occidentale, atât Editura Olimp cât şi Televiziunea Română lansează concomitent, în imagine şi text, cel mai bun serial de science fiction realizat până acum. Este vorba, evident, de STAR TREK: The Next Generation şi de o performanţă cu totul inedită la noi.

Pentru a sublinia, însă, mai bine importanţa demersului celor două instituţii, în rândul milioanelor de cititori şi telespectatori fideli genului, şi pentru a elimina orice confuzie posibilă în legătură cu acest imens conglomerat numit STAR TREK, vă propunem o scurtă radiografie cronologică a fenomenului.

Totul a început în urmă cu 27 de ani (mai precis joi 8 septembrie 1966, ora 20.30), când compania NBC-TV lansează în eter primul episod al unui nou serial de science fiction intitulat STAR TREK. După un început incert, raportat la cotele de audienţă ale altor seriale, filmul câştigă din ce în ce mai mulţi admiratori şi, după aproape trei ani de difuzare săptămânală, devine deja cel mai popular serial SF de televiziune, reuşind să provoace un adevărat cult printre iubitorii genului din cele aproape o sută de ţări unde a fost difuzat (aproape 200 de cluburi STAR TREK din întreaga lume au în prezent circa 100.000 de membri cotizanţi).

În ciuda unor scăderi inerente epocii, STAR TREK devine, aşa cum spuneam, unul din cele mai bune seriale SF, generând treptat un adevărat boom şi în industria tipăriturilor. Primele cărţi sub sigla STAR TREK conţin scurte povestiri adaptate după primele episoade şi sunt opera unui cunoscut scriitor de science fiction, James Blish. Tot el este cel ce va publica şi unul din primele romane a căror acţiune se desfăşoară în universul

ilustrat de serialul STAR TREK (Spock must die -1970). Alte romane îi urmează în ritm susţinut, în spatele multora dintre ele aflându-se, adeseori, scriitori de talent ai genului. Astăzi numărul titlurilor ce poartă sigla STAR TREK a depăşit o sută, mai mult de jumătate dintre ele plasându-se, de-a lungul timpului, în prestigioasa listă bestseller a lui „New York Time”.

Un alt jalon important în evoluţia fenomenului STAR TREK este marcat de prima convenţie mondială a Trek-iștilor (fanii fenomenului STAR TREK) ce are loc în februarie 1972 la hotelul Hilton Statler din New York. Numărul mare de participanţi, dar mai ales efervescenţa dezbaterilor, îl conving atât pe producătorul Gene Rodemberry cât şi compania Paramount că a sosit momentul să revitalizeze conceptul original. În anul următor intră în producţie un serial de desene animate cu acelaşi titlu. Difuzarea celor 22 de episoade ale sale în sezonul 1974-1975, alături de reluarea serialului pe micile ecrane, sporeşte considerabil impactul acestui fenomen în societatea americană. Şi nu este deloc întâmplător faptul că în 1976 prima navetă spaţială avea să fie botezată „Enterprise” după ce NASA primise nu mai puţin de 400.000 de cereri scrise în acest sens.

Pe acest teren pregătit, Paramount lansează, în 1979, seria filmelor STAR TREK folosind, pentru echipajul navei „U.S.S. Enterprise”, aceiaşi actori din serialul de televiziune. Succesul imediat al primului film STAR TREK The Motion Picture (1979) impune aproape obligatoriu continuarea. Urmează în ordine STAR TREK 2: The Wrath of Khan (1982), STAR TREK 3: The Search for Spock (1984), STAR TREK 4: The Voyage Home (1986), STAR TREK 5: The Final Frontier (1989) şi STAR TREK 6: The Undiscovered Country (1991).

În fine, începând cu toamna anului 1987, compania Paramount lansează un nou serial de televiziune STAR TREK: The Next Generation pe baza aceloraşi personaje din seria originală dar cu alţi actori (acţiunea se desfăşoară cu 80 de ani mai târziu) şi, desigur, apare un alt nivel de trucaje şi de efecte speciale (din acest punct de vedere, privită comparativ, seria veche pare datată).

Aşa cum s-a întâmplat şi cu seria originală, noua serie STAR TREK a stimulat creativitatea multor scriitori şi, prin aceasta, apariţia unui număr impresionant de cărţi care, fie urmăresc

serialul, fie îşi desfăşoară acţiunea în universul lui ficţional. Totodată, nenumărate benzi desenate, reviste, jocuri pe calculator, jucării, ba chiar şi câteva romane pornografice completează acest univers în continuă expansiune.

Aceasta expansiune continuă nu este doar o figură de stil, devreme ce, începând cu primăvara acestui an, producătorii au găsit de cuviinţă să iniţieze o nouă serie STAR TREK: Deep Space Nine. Noua serie are ambiţia de a trata știința, utilizată în textura sa, mai serios decât oricare alt film de science fiction. Acţiunea se desfăşoară, în principal, pe o gigantică staţie spaţială abandonată de extratereştrii şi botezată de pământenii secolului 24: Deep Space Nine.

Impresionantul univers, pe care am încercat să-l surprindem în câteva cuvinte, este astăzi, de departe, cel mai bine ilustrat în imagine şi text de „galaxia” Next Generation. Or, chiar din această galaxie face parte şi seria de cărţi prin care Editura Olimp şi colecţia sa Super Film *intenţionează să ne introducă în fascinantul univers virtual numit STAR TREK. Pentru a ajunge acolo unde nimeni n-a mai ajuns până acum.*

Mihai Bădescu

Viaţa este o ofensivă îndreptată
împotriva mecanismului universului
ce se repetă.
ALFRED NORTH WHITEHEAD

CAPITOLUL UNU

Nava „Serghei G. Gorshkov” înainta, de parcă apa mării ar fi fost creată cu unicul scop de a purta asemenea nave. Aşa cum ştia fiecare marinar în adâncul sufletului său, nu existase niciun ocean înainte să existe vase şi oceanele deveniseră atât de întinse numai fiindcă vase atât de mari veniseră să împingă definitiv înapoi cele mai îndepărtate ţărmuri, să le împingă pentru totdeauna înapoi, să cucerească întinderile de apă şi să se întrepătrundă cu spiritul lor cutezător. Navele, mereu mai mari, mereu mai puternice, mereu mai maiestuoase, erau emblema spiritului omenirii.

Cel puţin… aşa credeau marinarii.

Brutarii cred că omenirea trebuie să se preocupe numai de pâinea care se coace în cuptoarele lor.

Este un punct de vedere.

Arkadi Reykov îşi descheie haina albastru închis, uniforma marinei sovietice şi şi-o scoase. Subofiţerul lui era acolo, pentru a prinde haina şi a o pune la locul ei. Reykov nu-i mulţumi pentru acest serviciu. Pur şi simplu se îndreptă spre punte, fără haină, dar la fel de autoritar. Azi, ochii Biroului Politic erau îndreptaţi asupra lui şi a vasului pe care îl conducea.

Ofiţerul de bord îl întâmpină cu o oarecare neîncredere care îi displăcu lui Reykov, dar îl salută. Cei doi bărbaţi se salutară din cap, apoi se întoarseră în aceeaşi clipă şi în aceeaşi direcţie pentru a privi spre uimitoarea punte de aterizare a portavionului Uniunii Sovietice.

Confortul clădirii Marinei din Nikolaev rămăsese mult în urmă. În faţa lor se deschideau întinderile de apă ale Mării Negre. În jurul lor, pe o rază de mai multe mile, grupul de vase de întreţinere despicau, abia vizibile, valurile mării. Erau patru crucişătoare grele şi şase distrugătoare. Tancul petrolier urma

să-i ajungă din urmă în ziua următoare.

Reykov era un bărbat bine făcut, cu umeri drepţi şi înclinat spre seriozitate, genul de bărbat sovietic care apare în comedii, atunci când acest tip e necesar povestirii. Singura deosebire era faptul că nu purta mustaţa obligatorie. Ofiţerul de bord Timofei Vasska era mai slab, mai blond şi mai tânăr. Dar amândoi erau bărbaţi frumoşi – fapt care, să fim cinstiţi – nu era foarte obişnuit în meseria lor.

Când pilotezi o asemenea navă, un munte nuclear pe apele mării, simţi nevoia să arăţi bine. A durat mult până când au fost adunate datele tehnice pentru a construi un asemenea portavion. Nimeni nu devenea dintr-odată constructor de nave şi chiar dacă ar fi putut, unde ar fi găsit structura economică care să-i sprijine cunoştinţele? E nevoie de o tehnologie vastă, de idei, de fabrici, de maşini, de măsurători, de cântăriri, de cunoaştere a producţiei şi a contra-producţiei chiar şi numai pentru a fabrica un pix. Un portavion este ceva mai scump.

Reykov era mândru de „Gorshkov”. Era un vas mare şi sovieticilor le plăcea măreţia. Vasul avea la bord o armă. Prima şi unica de acest fel. Era mândria şi bucuria lor. Era ceva ce nici americanii nu aveau.

Reykov trase adânc aer în piept… Nava lui! Putea pretinde că era a lui.

Simţea pulsul celor cinci mii de oameni care formau echipajul, mişcându-se în ritm de metronom sub punte şi sub cabina portavionului, unde se afla el acum.

— Ne apropiem de zona de manevre, tovarăşe căpitan, spuse Vasska.

Vocea lui era mai însufleţită decât era nevoie.

Reykov îi confirmă cu o privire scurtă.

— Semnalizează ofiţerului de bord să înceapă lansarea lui MiGs pentru exerciţiul de urmărire.

Simţi un uşor fior de emoţie în timp ce dădu ordinul, fiindcă era pentru prima dată când noua armă MiGs urma să fie lansată de pe un portavion, într-o demonstraţie pentru demnitari. Până atunci numai militarii participaseră la aceste aplicaţii. Uniunea Sovietică învăţase, în cele din urmă, să folosească titanul în locul oţelului şi acum exista o nouă clasă de MiGs, suficient de uşoare pentru a fi folosite pe portavioane. Ani de zile, patria îşi

vânduse titanul Statelor Unite, în timp ce avioanele sovietice erau construite în continuare din oţel. Erau prea grele, consumau prea mult combustibil. Arkady Reykov urmărea cu plăcere avioanele MiGs care se aliniau pe puntea din spate şi cum îşi luau zborul spre cer. Erau şase asemenea avioane.

— Avioanele de luptă să se îndepărteze până la 50 de mile, apoi să se întoarcă pe diferite rute de atac, neanunţate, spre vas. Pregătiţi-vă pentru demonstraţia interceptării prin laser şi radar pentru a arăta că putem doborî fiecare avion în momentul în care apare. Sfătuieşte-l pe comisarul politic să-i scoale pe demnitari.

În Vasska se dădea o puternică luptă în momentul în care dicta aceste ordine staţiilor respective. Dar, în ciuda vârstei lui, obrajii i se colorară şi umerii îi tresăriră.

Căpitanul zâmbi.

— Şi spune-le să se îmbrace înainte de a ieşi pe punte. Sateliţii americanilor sunt în stare să le numere şi firele de păr de pe picioare.

Reykov se aplecă spre el atât de firesc, încât devenise un gest natural după atâţia ani petrecuţi împreună.

— Ar fi trebuit să-i trimită pe birocraţi în gulag. Aşa, treaba ar fi mers mai bine.

Vasska îi zâmbi şi îl privi atent.

— Şi tu ai fost ca ei.

— Da, răspunse căpitanul. Şi ar fi trebuit să-mi închidă gura. Poate că acum tu ai fi căpitan şi eu aş fi în Biroul Politic.

— Nu vreau să fiu căpitan. Când încep împuşcăturile prefer să mă ascund în spatele cuiva.

Reykov ridică colţul gurii.

— E-n ordine. Dorinţa mea ascunsă e să nu fac parte din Biroul Politic. Ţintele teleghidate sunt gata pentru testare? Au fost verificate?

— Câteva dintre ele. Azi-dimineaţă am trimis două şi au funcţionat prost. Să sperăm că avem mai mult noroc la demonstraţie.

— Pe vremuri, comentă Reykov, cu obişnuita lui seriozitate, ţintele se auto-distrugeau. Asta în cazul în care nu le nimeream.

Cei doi râseră mulţumiţi.

— Rachetele Teardrop au fost verificate şi para verificate.

Încărcătorul va lua foc aşa cum trebuie – sper. Atâtea exerciţii fără să ai în ce să tragi! spuse Vasska în timp ce privea cum prova navei „Gorshkov” despica valurile.

— Îhî, îl aprobă Reykov cu buzele strânse. Ştii, Timofei, am navigat aproape treizeci de ani şi nu s-a tras niciodată în mine.

Chipul copilăros al lui Vasska se înăspri.

— Atunci de unde ştii că nu vei face faţă atacului?

— Ai cunoscut-o pe soţia mea?

Vasska îşi duse mâinile la spate şi vorbi din nou în şoaptă.

— Care e situaţia cu Borka?

— Am discutat cu el… L-am prins singur.

— Ai făcut vreun progres?

Reykov încruntă sprâncenele şi ridică uşor din umeri.

— Nu poate fi supravegheat tot timpul. Momentele când nu mai e sub observaţie mă îngrijorează.

— Ce ai încercat să faci?

— Am discutat… L-am ameninţat… l-am răsplătit… N-am reuşit cu nimic. Mă tem că a venit momentul să acţionez cu severitate.

Vasska dădu din cap înţelegător.

— Fii ferm, Kady. Aş vrea să pot fi şi eu de faţă. Asta este rezultatul unei prea mari îngăduinţe – răzvrătirea. Timpul o să rezolve totul. Borka va ajunge să ia singur o hotărâre şi atunci vei putea fi mândru de faptul că nepotul tău nu mai e un copil.

În timp ce vorbea, Vasska privea părul negru şi des al căpitanului, cu o uşoară tentă argintie chiar deasupra sprâncenei stângi. Îi venea greu să şi-l imagineze pe Arkadi Reykov bunic. Faţa căpitanului aproape că nu avea riduri, ochii îi erau la fel de luminoşi şi de ageri ca în ziua în care îl cunoscuse. Erau opt sau nouă ani de când Vasska era pilot iar Reykov ofiţer de bord pe micul portavion „Moscova”. Nu fuseseră răi aceşti opt ani. Mai ales după primii doi ani, când şi-au dat seama că-şi pot vorbi deschis. În multe prietenii nu se întâmplă aşa ceva.

— Asigură-te că nu mai e alt portavion în zonă, tovarăşe Vasska! Lansează avionul ţintă şi să începem demonstraţia înainte să ni se facă foame şi să nu ne mai putem îndeplini datoria.

— Aşteptăm până când comisarul politic ne confirmă că demnitarii urmăresc demonstraţia?

Un zâmbet uşor trecu pe chipul lui Reykov. El gândea de mai multe ori fiecare alternativă înainte de a-şi asuma drepturile de căpitan. Se aplecă spre Vasska şi-i spuse încet:

— Hai să nu mai aşteptăm.

Obrajii lui Vasska se încordară imaginându-şi-i pe demnitari cum se vor lovi de tavanul cabinelor lor în momentul în care va urma să înceapă demonstraţia. Îşi îndreptă spatele şi ordonă cu demnitatea ofiţerului de serviciu.

— Semnalizează navele de detectare, tovarăşe Myakishev.

Demonstrația cu avioane reale a decurs foarte bine, în primul rând pentru că totul era „pe hârtie”. N-au fost folosite armele, până când avioanele teleghidate n-au fost lansate să survoleze Marea Neagră pentru ca, apoi, să se întoarcă şi să hăituiască nava „Gorshkov”, aşa cum fusese aranjat şi para aranjat cu multă grijă. Machetele de atac simulat erau bombardate cu o grindină puternică de particule de uraniu a cărui greutate ar fi fost suficientă să strivească o rachetă, dacă ar fi lovit-o la o distanţă potrivită.

Dar la bord erau demnitari şi nimic n-a fost lăsat la voia întâmplării. Au fost câteva explozii ratate, câteva n-au fost deloc, s-au dat câteva starturi false dar, deşi n-a fost o operaţiune perfectă, putea fi interpretată ca *perfectă* dacă se folosea limbajul potrivit. Reykov era convins că termenii urmau să fie aleşi cu grijă, cu grija cu care o mamă taie unghiile copilaşului ei.

Acel fapt imuabil referitor la suprafaţa acoperită de sovietici, era o consolare slabă pentru Reykov care se întoarse spre Timofei Vasska şi îi spuse în şoaptă:

— Pregăteşte demonstraţia lui E.M.P... Pulsul electromagnetic controlat.

În timp ce acele arme de ultimă oră îi mai bubuiau în urechi, pielea lui Vasska se înfioră la auzul acestui ordin dar nu lăsă să se vadă nimic. O asemenea realizare! Prima de felul acesta care a fost instalată pe o unitate mobilă. Chiar şi cele staţionare realizate înaintea acesteia nu erau decât nişte tunuri de testare izolate. Acesta era real. Instalat definitiv la adăpostul vasului „Gorshkov”. E.M.P. Pulsul electromagnetic controlat.

— Semnalizează lui „Vladivostok” să înceapă să tragă în

avioanele Teardrop. Şi, Vasska, adăugă repede Reykov, ridicând un deget, asigură-te că trage numai câte unul o dată şi ne dau patruzeci de secunde pentru a re-energiza pulsul.

Vasska dădu din cap şi spuse:

— N-ar fi minunat dacă şi duşmanul ar fi la fel de cooperant şi n-ar lansa decât câte o rachetă o dată?

Reykov ridică uşor din umeri şi spuse:

— La asta lucrăm. Ar fi suficient dacă am putea activa sistemele de ghidare pe rând. Să nu căutăm necazul cu lumânarea. Să nu ne batem joc de cei care l-au proiectat.

Vasska îi confirmă ordinul lui Myakishev, care îl transmise mai departe.

— Se întoarce, veni anunţul sec, câteva clipe mai târziu.

O rachetă Teardrop se îndrepta spre patru-zero.

— Plasare vizuală?

— În şase secunde, domnule.

— Când va deveni vizibilă vom ataca cu E.M.P. La ordinul meu**.**

— Da, tovarășe căpitan. Vizibilitatea peste trei… doua, una, foc!

Au privit cu toţii spre cerul albastru şi senin şi au văzut racheta care se apropia, Abia se zărea, ca o sclipire argintie pe cer. Chiar şi aşa, fără să explodeze, dădea tuturor o senzaţie de gol în stomac. Reykov şi-i imagina deja pe demnitari a căror piele era ca de găină.

— Lansaţi E.M.P.!

Myakishev atinse pupitrul de control şi, deasupra lor, pe turn, o antenă de 12 picioare diametru se îndreptă spre ţintă.

Cu toţii se înfiorară atunci când pulsul ţâşni.

A fost simultan un pocnet şi o lumină albă. La început li s-a părut că a fost mai întâi pocnetul dar acum, când totul se terminase, nu mai erau aşa de siguri.

În depărtare, pe cer, Teardrop zbura uşor atingând apa şi se scufundă în mare, departe de ţintă, victimă a unui sistem greşit de ghidare.

Toţi cei prezenţi pe punte izbucniră în urale.

Reykov oftă uşurat.

— Re-energizaţi pulsul, tovarăşe Vasska!

— Reîncărcăm acum, tovarăşe căpitan.

— Bravo! Bravo…

Reykov trase adânc aer în piept şi încercă să alunge sentimentul unei nenorociri. Nu era chiar nervos dar, din cine ştie ce motiv, mâinile îi erau reci.

— Tovarăşe căpitan! Myakishev se aplecă peste umărul ofiţerului privind ecranul radarului.

— Tovarăşe… repetă Reykov şi mâinile i se lăsară pe lângă corp.

Vasska simţise ceva în tonul lui Myakishev şi se aplecase şi el asupra staţiei radar.

— Avem un semnal… care nu-i al nostru.

Vasska se repezi la telefonul pentru convorbiri între nave şi îl duse la ureche în timp ce Reykov striga:

— Luaţi legătura cu „Vladivostok”!

— Domnule, căpitanul Feklenko raportează că ei nu au lansat.

Ei *n-au tras* în noi!

— Atunci ce este?

— Nu ştiu.

— Ce este? E a americanilor?

— Nu pare.

— Atunci ce e? E a francezilor? A englezilor? A albanezilor? Africanii au rachete? A cui este?

— Domnule, nu există nicio consemnare… Nici nu sunt sigur că e o rachetă, spuse Vasska pocnind din degete în timp ce arăta alte poziţii şi dădea ordine în surdină.

Reykov se aplecă peste umărul lui Myakishev.

— S-au cheltuit milioane de ruble pentru voi, geniilor şi voi nu sunteţi în stare să-mi spuneţi ce este! Vreau să ştiu a cui este! Ce e asta care se apropie?

— Se îndreaptă drept spre noi!

Reykov înţepeni, cu ochii micşoraţi spre cerul îndepărtat.

Pentru prima dată în viaţa lui luă hotărârea pe care sperase că nu va trebui s-o ia niciodată.

— Îndreaptă E.M.P. spre ea! Tragi când eşti gata!

Antena rectangulară se mişcă asemeni unei insecte ciudate şi, pentru a doua oară, pocnetul şi lumina apărură în momentul în care pulsul electromagnetic se răspândi în atmosferă, cu o nepăsare ştiinţifică.

Ar fi trebuit să meargă. Ar fi trebuit să distrugă toate

ghidajele oricărui fel de rachetă sau avion.

Dar nu se întâmplă aşa.

— Se îndreaptă pe rază… Acum accelerează!

Vocea lui Myakishev era răguşită.

Vasska spuse în şoaptă:

— Nici măcar americanii n-au aşa ceva.

Reykov se întoarse şi trecu printre oamenii din echipaj, îndreptându-se spre parapet. Privi în largul Mării Negre.

Era ceva acolo. Dar nu era o rachetă.

La orizont, în depărtare, în faţa vasului „Gorshkov” era un zid.

Un zid electric. Sfârâia şi pocnea, avea tot felul de culori informe şi urâte – fenomenul semăna mai curând cu o falsă imagine color şi infraroşu. Culori în culori. Dar nu exista nicio formă de bază. Se târa de-a lungul apei, având înălţimea unui zgârie-nori.

În spatele lui, Myakishev respira înăbuşit.

— Radarul nu mai funcţionează! Nu mai putem comunica – Nimic nu mai trece dincolo.

Reykov respiră adânc înainte să poată vorbi.

— Urgent! Cartierul General! Cartierul…

Vocea i se stinse. În jurul lui toate aparatele erau moarte. De parcă peste punte fusese turnată melasă şi toate aparatele muriseră.

Nu se auzea zgomotul – ce acum li se părea liniştitor – al aparatelor stricate. De fapt, nu se auzea niciun zgomot.

Apoi se auzi un sunet – un scrâşnet electric tăie apele şi, cuprinzând întreaga navă, fantomatica culoare albă se ridică urlând deasupra tribordului şi supse nava. Era de trei ori mai mare ca nava. De trei ori.

Ultima mişcare a lui Reykov ca fiinţă umană a fost să se întoarcă spre staţia radar. Se uită la Timofei Vasska care-şi privea căpitanul acoperindu-şi amândouă urechile cu mâinile şi cei doi oameni au fost îngheţaţi în această poziţie. Era ca şi cum sângele lor s-ar fi coagulat pe loc.

Ultima imagine a lui Vasska au fost genele lui Reykov care i se coborau pe ochi în timp ce, cei doi bărbaţi se împărtăşeau de măreţia acestei clipe dinaintea uitării.

Apoi, faţa lui Vasska a fost acoperită de imaginea falsei culori şi mintea lui Reykov nu mai funcţionă.

Fenomenul falsei-culori cuprinse tot portavionul în acel lichid electric. În câteva clipe nu mai rămase nicio formă vie la bord. Imensul vas fusese curăţat de organismele vii, de la mulţimea de oameni până la cel mai mic gândăcel, ascuns în pantoful bucătarului. Până şi pielea de pe scaunele din salonul căpitanului a dispărut.

Numai oţelul, sârma, aluminiul, titanul şi diversele ţesături mai puteau fi recunoscute. Vasul „Gorshkov” stătea părăsit, în mijlocul apelor.

Carena vasului şi pista de aterizare au început să vibreze.

Carena începu să vibreze, să se unduiască, creând copii ale propriei imagini în apă şi, cu fiecare secundă, intensitatea acestor vibraţii crescu până când „Gorshkov” începu să se unduiască pe valurile Mării Negre.

Nava se scutură ca o jucărie, se cutremură şi se rupse în două de parcă ar fi fost un tort de ciocolată. Bucăţi din metalul sfâşiat se împrăştiară pe întinsul întregii mări. Fiecare bucată a navei devenise o explozie individuală, o pată de culoare în mijlocul vârtejului electric şi explodară asemeni unei mulţimi de grenade.

Nouăzeci de mii de tone de metal fărâmiţat cădeau ca o ploaie deasupra apelor Mării Negre.

— Căpitanul e pe punte.

Nava U.S.S. Theodore Roosevelt (C.V.N.-71) se clătina pe valurile mării în mijlocul celor şase crucişătoare şi şaptesprezece distrugătoare care formau grupul de portavioane. Din punctul în care se oprise, căpitanul Leon Ruszowski putea vedea cu uşurinţă cele două crucişătoare Aegis care înaintau cu greu la o distanţă de patru mile în urma celorlalte.

— Frumos, murmură el. Cerul albastru, o zi caldă, apele exoticei Mediterane şi un cântec în sufletele noastre. Ah! Să fii la Paris! Sau la Atena… La naiba, alege un oraş!

— Vrei o cafea? Ofiţerul de bord David Galanter apăruse şi odată cu el, parfumul de cafea Mocca, cu zahăr şi fără frişcă.

Căpitanul luă ceşcuţa de porţelan şi spuse:

— Dave, într-o zi o să fii un chelner nemaipomenit. O să ieşim cu toţii la pensie şi o să deschidem un restaurant în Los Angeles. Amiralul Harper ar putea fi maître d’hotel.

Annalise poate să gătească…
Comandantul de zbor Annalise Drumm se scutură de starea de încântare şi întrebă:
— Ce pregătesc la micul dejun?
— Caracatiţă fiartă cu pâine prăjită – specialitatea noastră.
Ea zâmbi şi dădu ochii peste cap.
— Peste o vreme am putea înlocui caracatiţa cu gumele acelea roz de la capetele creioanelor-navă. Nimeni nu ar remarca diferenţa.
— Probabil că o să ajungem să le lăudăm în calitate de *connaisseur*[1]. Dave, ce este impulsul acela?
— Scuzaţi-mă, domnule. Compton, verifică!
Căpitanul se apropie privind cu coada ochiului.
— Acum a dispărut. Ce-a fost?
Galanter scutură din cap şi spuse:
— Nu sunt sigur, domnule. Toate staţiile verifică securitatea zonei.
O schimbare foarte discretă se petrecu la bord. Echipajul, foarte bine instruit, începu să acţioneze atât de liniştit încât seria de exerciţii nu se deosebea de perioadele în care nu făceau nimic.
Apoi, ofiţerul radar spuse calm:
— Şase impulsuri, căpitane… Rectific, şapte impulsuri.
Par să fie avioane de luptă.
— Avioane de luptă? De unde? Annalise, ai în aer avioane de care eu nu ştiu?
Annalise se apropie de monitor, brusc interesată de spaţiul din faţa ei.
— Nu, domnule. Toate avioanele sunt la bord.
Căpitanul se încruntă.
— Şi „Dwight Eisenhower” e la trei mii de mile depărtare. Identifică-le, Compton!
— Se pare că sunt şapte MiGs. Radarul arată configuraţia MiG-33B. Versiune navală.
— Suntem atacaţi?
— Nu, domnule. Radarul lor nu este în funcţiune.
— Ce caută avioanele MiG-33B aici? Ce s-a întâmplat? Cine vorbeşte ruseşte?

---
[1] Cunoscător (în franceză în original)

— Eu, domnule, răspunse Compton fără să-şi ridice privirea de pe ecran.

Căpitanul nu stătu pe gânduri.

— Află despre ce e vorba!

Am înţeles, domnule.

Începu să vorbească ruseşte şi, peste câteva clipe, anunţă:

— Căpitane, pilotul sovietic cere permisiunea să aterizeze pe pista noastră. Spune că nu mai au carburant.

Vocea îi tremură. E foarte agitat.

Comandantul Drumm şi echipajul de serviciu se apropiară de căpitan, care încruntă sprâncenele şi murmură:

— Şapte avioane MiG-33B vor să aterizeze pe un portavion al Statelor Unite? Trebuie să aibă un motiv al naibii de grav. Nu cred că ar fi bine să aşteptăm aprobare de la mama în privinţa asta.

Galanter îl aprobă cu o înclinare a capului.

— Dacă nu mai au combustibil, nu mai au. Asta e.

Căpitanul urmări situaţia la bord şi spuse:

— Spune comandantului escadrilei sovietice să arunce toate rachetele şi bombele şi să-şi descarce complet toate armele.

Annalise, anunţă cinci Tomcat să-i escorteze!

— Am înţeles, căpitane!

Ieşi atât de repede, încât nimeni nu-şi dădu seama când dispăruse.

Dar căpitanul ştia. Nici nu se mai obosi să se uite.

— Sunaţi alarma de luptă!

Galanter răspunse scurt.

— Am înţeles, domnule. Bos'n, sună alarma de luptă!

— Alarma de luptă, am înţeles.

Omul se îndreptă imediat spre aparat şi străpunse liniştea navei cu un fluier de alarmă, trimiţând ordinul prin cele două sute de încăperi etanşe ale portavionului. *Alarmă de luptă! Alarmă de luptă! Luaţi echipamentul de luptă! Nu e un exerciţiu de luptă! Luaţi arme de luptă! Nu e un exerciţiu!*

Căpitanul Ruszowski nu aşteptă ca anunţul să se sfârşească. Asta ar fi durat câteva minute. De-a lungul vasului, mii de bărbaţi şi femei se grăbeau la posturile lor, toţi înfioraţi, lucru firesc în momentul în care auzi un asemenea anunţ. Oricât de îngrozitor, sau de periculos, îţi crea întotdeauna un sentiment

de emoţie. Era o parte a vrăjii care făcea ca totul să funcţioneze pe un vas militar.

Ruszowski mai rămase câteva clipe tăcut, până când auzi sunetul distinct al avioanelor F-14 care îşi luau zborul într-o succesiune atât de rapidă, încât era chiar înspăimântătoare.

Sunetul era plăcut şi el începu să răsufle din nou.

— Semnalizaţi tuturor vaselor pe o rază de o mie de mile!

Vreau să ştiu dacă nu e un fals.

Compton se întoarse în scaunul său.

— Domnule?

— Dă-i drumul, Compton!

— Comandantul rus a spus trei capsule pline. Au fost de acord să arunce armele şi tot ce mai doriţi.

— Întreabă-l pe comandantul escadrilei ce fel de mecanism de aterizare are să vedem dacă este compatibil cu al nostru. Trebuie să ştim cum să acţionăm.

Galanter întrebă:

— Să le spunem asta? Nu este secret?

— Ba da, dar nu mai contează. Semnalizează pichetului nostru de distrugătoare că, dacă nu vor putea ateriza pe pista noastră, vor trebui să ne ajute.

— Căpitanul sovietic spune că e dispus să se supună necondiţionat. Pare destul de şocat.

— Semnalizează că au permisiunea de aterizare, domnule Compton. Dave, hai să aducem piloţii la bord.

Niciodată în istoria universului nu fusese atât de cald.

O lumină stranie, galbenă, apărea cu intermitenţă, luminând pielea albă a femeii. Uneori, lumina se oprea pe genele ei lungi, negre care îi acopereau ochii. Lumina se stingea şi se aprindea spasmodic.

Ochii ei se deschiseră mari. Mâinile se încleştară de marginea saltelei. Spatele începu să o doară din cauză că se ridicase prea brusc. Şi totuşi nu-şi amintea când se ridicase.

Sub uniformă, transpiraţia i se scurgea între sâni, ca şi cum cineva i-ar fi turnat o sticlă cu glicerină pe umeri.

— Nu trage! Opreşte toate aparatele… Vasska! Vasska…

Ea începu să respire cu greutate. Trecură câteva secunde sub lumina galbenă ce se aprindea cu intermitenţă în faţa ei, până

când observă delicatul aranjament floral aflat pe toaleta ei.

— Alertă galbenă… Alertă galbenă!

Ea întoarse capul. Din ochi îi curgeau lacrimi şi o şuviţă desfăcută de păr negru se mişcă pe umerii ei, amintindu-i cine era. Încercă să-şi reamintească propria identitate care îi scăpa din minte. Încerca să se cramponeze de ea.

Alertă galbenă… Alertă galbenă… Consilier Troi, te rog, prezintă-te imediat la bord! Consilier Deanna Troi, prezintă-te pe punte, te rog. Alertă galbenă… Alertă galbenă…

CAPITOLUL DOI

— DESCHIDEŢI FOCUL!

Formularea precisă a căpitanului Picard, dădu ordinului o sonoritate teatrală. A fost urmat aproape imediat de tunetul armelor ce trăgeau din uriaşa navă. Om zvelt, autoritar, nefăcând risipă de mişcări, Picard stătea pe punte fără să se plimbe, cum ar fi făcut alţii şi privea la ultima serie de experienţe ştiinţifice.

Cu colţul ochiului văzu lumina galbenă a alarmei, fapt care-i reaminti că staţiile fuseseră înarmate şi că orice deplasare în cadrul integrităţii orbitale putea fi rezolvată de acum fără nicio problemă.

— Situaţia orbitală, domnule La Forge!

În timp ce vorbea, Picard traversă covorul de culoare topaz către centrul punţii şi se uită peste umărul lui Geordi La Forge, ignorând – din obişnuinţă – faptul că tânărul negricios purta o bandă de metal peste ochi, fapt care-l făcea să pară orb. Era deconcertant şi ironic – pentru oameni – să încredinţezi conducerea navei unui orb.

Capul lui La Forge se lăsă încet în jos, apoi la stânga – era singurul lor mesaj care putea fi schimbat între ei.

— O orbită atât de strânsă este amăgitoare de vreme ce gazul uriaş nu are o suprafaţă reală. Dar noi suntem stabili şi fermi.

Cred că Federaţia va căpăta toate informaţiile pe care le doreşte, chiar dacă vrem, chiar dacă nu.

Picard se mută fără zgomot de cealaltă parte a lui La Forge şi puse mâna pe fotoliul pe care stătea tânărul ofiţer.

— Când am să vreau un editorial, am să-l cer, locotenente.

La Forge deveni rigid.

— Am înţeles, domnule. Mă scuzaţi, domnule.

Căpitanul îşi păstra cu grijă părerile pentru sine. Cu toate că noua şi uriaşa navă se presupunea a fi în misiune de explorare, Federaţia nu se amesteca, lăsând nava „Enterprise” să se descurce singură. Nava trebuia să pătrundă în spaţii încă neexplorate şi Picard era neliniştit din cauza giganticei planete gazoase ce se învârtea pe ecranul de mărimea unui perete.

Bine, era o anomalie. Cu toate astea era unică. Da, era mare. Dar dacă Biroul Federal de Ştiinţă voia să fie studiată, categoric, planeta nu pleca nicăieri. Nu era nevoie să trimită o întreagă navă galactică pentru a o studia.

— Domnule Riker, alarmă galbenă oprită. Treci la condiţia trei.

William Riker reveni la viaţă în spectrul de punte afectat lui.

— Condiţia a treia, am înţeles, domnule.

Începu să privească spre staţia tactică, de unde ordinul urma să fie transmis mai departe dar, în ultima clipă, lăsă asta pe seama ofiţerului de serviciu pentru că ochii lui erau aţintiţi asupra lui Jean-Luc Picard.

Căpitanul se gândea la navă, la cei care trăiau pe ea şi la îndatoririle lor, cu demnitatea unei păsări aflate pe o creangă. Nu o pasăre de pradă, totuşi căpitanul ei. El se putea îndrepta în orice direcţie în care l-ar fi chemat datoria. Nu era un bărbat înalt şi nici impunător – calitate pe care i-o lăsa primului ofiţer. Căpitanul era discret asemeni păsării ce se ascunde printre frunze, urmărind fără să fie văzută, până când, dintr-odată, îşi desface larg aripile. Cei din jurul lui ştiau că în orice moment se puteau desprinde de aceste locuri. Chiar şi în repaus, prezenţa lui îi ţinea în stare de alerta.

Aş *vrea să pot face şi eu asta*, gândi Riker şi obrazul pătrățos îi tresări. Încerca să nu-l privească pe căpitan în timp ce acesta studia puntea, dar parcă era hipnotizat. Ca de obicei, pe Riker îl durea spatele de cât stătuse nemişcat la tribord. Dorea să renunţe la obiceiul de a se ridica în picioare, obicei căpătat în urma stării de nesiguranţă care îl tot sâcâia parcă să-i ţină mereu atenţia trează. Mai târziu şi-a dorit sa nu se fi mişcat atât de punctual de colo colo. Cumplit să rişti să-l faci pe căpitan să creadă că el a fost deliberat avansat ofiţer de gradul doi.

Dar şi mai rău… Dacă primul ofiţer se dovedea a fi neîncrezător… Nu era mai rău? Nu era cale de mijloc, altfel Riker ar fi găsit-o. Voia să fie o fortificaţie, dar nu una pe care să urce

căpitanul.

Era obositor să pretinzi că eşti la fel cu un ofiţer comandant pe care, pur şi simplu, nu-l cunoşti personal. Şi totuşi urmau să petreacă următorii câţiva ani împreună. Putea rămâne numai o relaţie formală ca cea pe care o stabiliseră între ei?

Riker încercă să păşească pe punte ca din întâmplare şi fără niciun scop. Asta era unul din trucuri. Uneori îl dureau picioarele, spatele. Ca acum, de exemplu. Dacă nu era atent, mişcările deveneau căutate şi ambigue. Ar fi devenit evident faptul că primul ofiţer nu avea ce căuta acum pe punte. Era tot timpul speriat. Era bine că, în general, avea comanda echipelor care plecau: avea cel puţin asta care să arate că merită postul.

Picard era o autoritate tăcută. Prezenţa lui nu trebuia să fie permanentă. Chiar puteau să uite de existenţa lui la bord.

El putea pur şi simplu să vegheze de pe creanga lui.

Riker făcu un efort să nu se uite la profilul căpitanului înainte să fie total hipnotizat.

— S-a întâmplat ceva, domnule Riker?

Prins!

Riker se întoarse cu un zâmbet care probabil că arăta forţat – o altă greşeală – şi spuse:

— Nu domnule. Totul e în ordine.

Îşi simţi ochii strălucind şi nu vru să-i mai scape din nou acel zâmbet, astfel încât strânse buzele prefăcându-se foarte interesat de desfăşurarea tactică.

Perfect – căpitanul se uita în altă parte. *Relaxează-te, Riker. Lasă un umăr în jos. Acum pe celălalt. Aşa, soldat.*

Se întoarse, discret şi se linişti. Nimeni nu se uita la el.

Toată lumea era ocupată cu gigantul.

O clipă mai târziu era din nou hipnotizat dar, de data asta nu de prezenţa subjugată a căpitanului Picard. Acum gigantul din gaz îi captă atenţia şi nu-i mai dădu drumul, îl cuibări în albastrul lui fără pereche, în timp ce trecea prin faţa lor pe imensul ecran ce se ridica din tavan până în podea.

Ah, ecranul acela! Era singurul lucru de pe navă care se potrivea cu adevărat mărimii sale şi grandorii tehnologice.

Dominând puntea, ecranul era el însuşi jumătate de univers.

Cealaltă jumătate se afla peste umărul lui Riker, noua navă „Enterprise”. Abia pusă în funcţiune, elegantă asemeni unei

lebede, se întindea în spatele lui precum aripa unei păsări.

Păsări! Dintr-odată totul se transformă în păsări, se gândi Riker şi se uită spre Jean-Luc Picard.

— Raportează condiţiile, domnule Data; ceru căpitanul îndreptându-şi privirea către principalul post ştiinţific aflat la pupa.

Riker se întoarse şi văzu un humanoid zvelt la sectorul ştiinţific. Avea o figură uimită, iar frumuseţea ca de păpuşă fiindu-i estompată numai de expresia parcă sculptată. Expresia lui Data, atunci când avea una, păstra întotdeauna o naivitate copilărească ce îndulcea severitatea părului negru, pieptănat pe spate şi culoarea de mucava a pielii sale. Pentru a suta oară Riker se întrebă fără să vrea de ce o persoană suficient de deşteaptă ca să conceapă un android atât de complicat fusese atât de proastă încât să nu-i dea feţei o culoare potrivită şi nu-i pusese o tentă de roşu pe buze. Dacă creatorii lui Data l-au umplut cu date – scuzaţi jocul de cuvinte – undeva, la periferie trebuie să fi existat informaţia conform căreia paleta de culori a pielii umane nu include cromul. Era ca şi cum s-ar fi depus atâta efort să fie creat asemeni unui om după care s-a mers mai departe şi s-a adăugat un semn care spune „Hei, eu sunt android!”

Sprâncenele stufoase ale lui Data se ridicară.

Datele ne parvin prin ecograf, domnule. Nici urmă de viaţă. Concentraţii mari de compuşi chimici necatalogaţi, foarte comprimaţi… reactivitatea extrem de rară, căpitane. Informaţia asta se va dovedi valoroasă.

— Există o posibilitate sigură de a lua o probă din nucleul acestui gigant gazos? întrebă Picard.

Faţa lui Data era încadrată de mantaua neagră a costumului de zbor, a cărei culoare trecu repede în auriu-muştar, culoarea standard a Flotei Stelare de la Big Bang încoace.

— O posibilitate foarte bună, domnule. V-o recomand.

Riker strânse braţele. Vocea lui Data avea ceva ireal. Cuvintele erau rostite de parcă ar fi făcut un efort pentru asta şi păreau chiar mai umane decât cele rostite de om.

„El”, nu „obiectul”. Pentru binele întregului echipaj gândeşte-te la el ca la o persoană. N-are niciun sens să strici încrederea pe care ceilalţi ar putea s-o aibă scoţând în evidenţă, chiar şi din

greşeală, faptul că el este un instrument, chiar dacă aşa este. Riker îşi alungă aceste gânduri, prinse privirea lui Picard şi, în acel moment, îşi adună întreaga autoritate de care avea nevoie pentru a duce la bun sfârşit ordinul nerostit al căpitanului.

Îşi drese vocea:

— Măriţi viteza! Să vedem ce-i în sufletul acestei frumuseţi!

— E frumoasa, nu-i aşa? Nu dai în fiecare zi peste aşa ceva, comentă Beverly Crusher. Stătea cu braţele încrucişate pe bancheta de lângă scaunul consilierului, conform dreptului tradiţional al chirurgului echipajului de a fi pe punte oricând are chef.

Doctor Crusher era o altă pată de culoare pe pereţi şi pe covorul crem. Părul roşcat, pieptănat asemeni Cleopatrei îi cădea peste uniforma albastră cu negru. Avea ceva deosebit. Era o femeie subţire, delicată ca o trestie, iute, deşteaptă şi graţioasă, sensibilă. Lui Riker îi plăcea. La fel şi căpitanului. Mai ales căpitanului.

— Da, murmură Picard, folosind conversaţia ca pe o scuză de a se apropia de ea câţiva paşi. E de două ori mai mare decât o planetă gazoasă obişnuită. Porniţi motoarele!

Zgomotul obişnuit… phhhiiiuuuuuuu se auzi din nou în toată nava şi pe ecran o săgeată energetică ţâşni spre suprafaţa învolburată.

— Concentraţia de gaz e diferită, raportă Data, mergând de la lichidă… până la mase solide în anumite zone… Acum să analizăm compuşii, domnule.

— Excelent, răspunse Picard. Sunt sigur…

Uşa turboliftului de lângă camera căpitanului se deschise şi Deanna Troi se repezi pe punte într-un mod atât de neobişnuit încât toţi ochii se întoarseră spre ea. Era atât de deosebită faţă de felul ei de a fi! Părul, de obicei prins atât de strâns încât îi făcea pe ceilalţi să-i doară muşchii, era acum o masă neagră atârnându-i pe umeri şi peste obrajii palizi. Ochii larg deschişi, cu o undă de nebunie în ei, asemeni ochilor din frescele greco-romane erau cuprinşi parcă de teama unei calamităţi cumplite. Respira greu. Alergase pe toate coridoarele?

Riker se apropie de platforma pe care era ea.

— Deanna! Ce s-a întâmplat?

Ea respiră greu de câteva ori. Sprâncenele perfect conturate

desenau două dungi deasupra nasului.

— De ce… De ce s-a dat alarma galbenă?

Chiar şi acum vorbea moale, cu acel accent specific betazoidilor. Făcea eforturi să-şi revină, dar ceva o apăsa.

Riker mai înaintă un pas spre ea, în speranţa de a o linişti.

— Încercăm să ne angajăm pe o orbită mai apropiată spre… asta – şi făcu un semn spre ecran. Dar el nu se gândea la planetă. Nici ea. Deschise gura să mai spună ceva dar Data îl întrerupse.

— Pătrundem în atmosfera ei pentru a primi alte date. Cu toate că miezul ei nu arde, planeta degajă de trei ori mai multă energie decât ar trebui, mai ales în radiaţii de unde lungi. Trebuie să fim în stare de alarmă în cazul unor unde de şoc sau a respingerii gravitaţionale.

— Data! ţipă Riker, dorind să fi existat un întrerupător. Cu o privire tăioasă îl reduse pe android la tăcere, apoi se întoarse spre Troi.

— Ar fi trebuit să spun computerului să folosească procedeul standard şi să nu te cheme aici. E vina mea.

Ea ridică mâna într-un gest care se voia liniştitor dar, pe măsură ce vorbea, gestul deveni cel al unei femei care vrea să-şi calmeze nervii.

— Nu… Nu este vina ta…

Căpitanul se alătură lui Riker.

— Ce te nelinişteşte, consilier? întrebă el cu blândeţe dar cu o uşoară notă de nerăbdare.

Ochii ei minunaţi se îngustară.

— Am auzit ceva… în mintea mea…

— Poţi să descrii? întrebă Riker.

O durere îi străbătu şira spinării. Capacitatea ei telepatică îi dădea mereu o stare de nervozitate. Nu era neîncredere, fiindcă nimeni nu putea nega existenţa acestor calităţi mentale ale betazoidilor, era o îndoială.

Ea făcu un pas înapoi.

— Îmi pare rău.

Clipi, trase puternic aer în piept şi spuse că şi-a revenit.

— Căpitane, îmi pare rău că v-am întrerupt. Nu voiam să vă deranjez în timpul testelor. Te rog să mă ierţi.

Înainte ca vreunul din cei doi bărbaţi să poată vorbi, ea ieşi

nervoasă.

Riker se uită la uşile liftului.

— N-am văzut-o niciodată să se poarte aşa, murmură el.

Data se ridică şi făcu câţiva paşi spre rampă.

— Consilier Troi e bolnavă?

Se uită spre Data cu o privire care, dacă l-ar fi lovit, l-ar fi strivit.

— Nu cred că ai calitatea să judeci! se răsti el.

Picard ridică din umeri şi se întoarse, spunând:

— Se permite părăsirea punţii numărul unu. Temporar.

— Mulţumesc, domnule, spuse Riker. Nu lipsesc mult.

Trebuia să se abţină, altfel s-ar fi repezit la lift. Mai aruncă o privire tăioasă lui Data înainte de a părăsi puntea.

Picard destinse atmosfera revenind la problema testelor ştiinţifice.

— Continuaţi prelevarea elementelor la intervale regulate.

Data îşi reveni după reacţia de neînţeles a lui Riker şi continuă observaţiile.

— Staţiile ştiinţifice continuă să primească informaţii din miezul planetei, căpitane. Coborî vocea, aşa cum auzise adesea pe oameni şi îi spuse lui La Forge.

— Comandantul Riker e supărat pe mine.

La Forge ridică uşor din umeri. Se uită la android dar nu văzu ceea ce ochii omeneşti ar fi văzut. Căldura trupului androidului era distribuită inegal în corpul acestuia, un corp mult mai dens, cu un volum mai mare decât cel uman. Secţiunile de infraroşu erau localizate în locurile fierbinţi, mai clar delimitate decât punctele infraroşii dintr-un corp uman. La Forge putea să-şi dea seama cu uşurinţă de locurile unde materialul organic se întrepătrunde cu cel mecanic. Data dezvoltă o aură electromagnetică, dar nu era chiar un cuptor de prăjit.

— Ai putea încerca să fii mai puţin înţepat, îi sugeră La Forge. Învaţă şi tu un argou, sau ceva asemănător.

Buzele lui Data se subţiară.

— Argou? Jargon colocvial, idioame standard? Vocabular de stradă? E adesea inexact. Am încercat să încorporez acest mod de vorbire în vocabularul meu uzual, dar n-a mers.

— Asta fiindcă-l foloseşti ca şi când ar avea ghilimele la început şi la sfârşit. Foloseşti cuvinte disperate în loc să foloseşti

expresia întreagă, cu înţelesul ei. Trebuie să înveţi să foloseşti mai des argoul.

— Şi la ce ar folosi?

La Forge se aplecă spre el şi spuse cu delicateţe:

— Te face mai abordabil. Hai, dă-i bice!

În timp ce La Forge rostea ultimele cuvinte, pe chipul lui Data se aşternu o expresie de uimire. Spre deosebire de perioadele când încerca din greu să înveţe aceste expresii şi sfârşea prin a arăta ca un clovn de vodevil, aceste momente îl făceau să pară mult mai uman chiar decât ar fi vrut el. Aceste momente în care emoţiile neaşteptate i se citeau pur şi simplu pe chip.

— Bici… obiect cu care se lovesc animalele… lovitură… un efort… o încercare! Da! Am să încerc. Computer, arată-mi urgent toate băncile de date disponibile de pe Pământ referitoare la dialecte!

Computerul din faţa lui se trezi la viaţă şi, cu o voce dulce, feminină şi cu o exprimare mult mai fluentă decât a lui Data, întrebă:

— Argoul cărei ere şi al cărei limbi?

Geordi La Forge se lăsă pe spate în scaunul lui şi murmură:

— Întotdeauna m-am gândit că ai nevoie de o pasiune.

Brusc se auzi un sunet la puntea pupă, ceva asemănător unui mârâit de durere care se stinse la fel de repede, înlocuit fiind de vocea răsunătoare de bas a locotenentului Worf care privea monitorul.

— Nu se poate!

Căpitanul Picard renunţă să mai admire gigantul albastru şi se apropie de propriul lui scaun. Worf stătea cu spatele spre punte, uitând-se la monitoare, ca şi când nemulţumirea lui ar fi putut schimba cumva situaţia. Fireşte, cu un Klingon nu puteai să ştii niciodată.

Picard îl întrebă:

— Locotenente! S-a întâmplat ceva?

— Nu sunt sigur de ce am venit, spuse Klingon.

Dar şeful securităţii, Tasha Yar, fără să-şi ridice mâinile de pe consolă spuse:

— Am văzut şi eu.

— Ce-ai văzut, întrebă Picard.

— Un plus de energie, căpitane.

Fata îşi dădu pe spate o şuviţă din părul blond, tăiat băieţeşte.

— Un plus uriaş de-a lungul întregului sistem solar.

Dintr-un singur salt, Worf ajunse lângă Tasha.

— Foarte scurt şi foarte puternic, domnule. Un baleiaj refractat, asemeni unei baleieri rapide.

— A fost prea rapid pentru ca senzorii să-l citească, răspunse Tasha.

— Atunci ce e? mormăi Worf. N-a mai rămas nici urmă din el.

Picard se gândi la argumentele lor în timp ce urca până la sectorul tactic, unde începu să urmărească aparatele de control. Nu se vedea nimic.

— Putea fi o aberaţie? O reacţie inversă provocată de experienţele noastre?

— Domnule, a venit din afara sistemului solar, spuse Tasha, cu vocea gâtuită ca de fiecare dată când se lăsa pradă emoţiilor.

— Localizaţi-o!

— N-a mai rămas nimic să putem localiza, spuse. Worf dur.

Picard ridică capul.

— Nu-mi vorbi pe tonul ăsta, locotenente! N-avem încă motive să intrăm în panică.

Faţa mare, arămie a lui Worf nu părea deloc conciliantă, dată fiind o textură aparte, animalică pe un craniu osos, specific rasei Klinzhai, aspect care a devenit dominant în timpul ultimei purificări. Era impozant. De fapt era îngrozitor fiindcă ceilalţi membri ai echipajului îşi dădeau seama că lui îi era greu să se auto-controleze şi astfel ar putea pierde lupta.

— Mă scuzaţi, domnule, murmură el. S-a petrecut în timpul ultimei explozii a fazerului, apoi a dispărut.

Îşi puse mâinile mari pe pupitrul de control tactic şi aruncă o privire asupra ecranului.

— Nu-mi place. Parcă am fi urmăriţi.

Picard se ridică o clipă pe călcâie, contemplativ, privind cu atenţie.

— Ar putea fi o altă navă. Să ne asigurăm că nu-i mai pierdem. Una din datoriile noastre este să-i salutăm. Baleiajul la maxim! Locotenent Data, te ocupi de transmiterea semnalelor pe frecvenţa standard cu salutări în toate limbile şi codurile intergalactice şi, de asemenea, traducerea universală automată.

— Sper să meargă.

— Locotenent La Forge, ieşim de pe orbită! Renunţăm la alte cercetări ale uriaşului nor gazos până nu suntem siguri că totul este în ordine în sistemul solar.

— Am înţeles, domnule. Desprinde-ţi-vă de pe orbită!

La Forge apăsă butoanele de control aflate la nivelul mâinii lui şi, cu mare uşurinţă îndepărtă nava de învelişul gravitaţional al enormului gigant gazos. În timpul acestei manevre, în timp ce nava înainte controlată de computer, el întoarse capul la stânga, spre Data.

Când se uită la ceilalţi membri ai echipajului, văzu stratul infraroşu pe care îl putea intensifica după nevoie, văzu sângele curgând în artere şi vene, dar le văzu mai bine decât un computer, deoarece creierul lui funcţiona ca un interpret şi era mai intuitiv decât orice alt computer. Prin această imagine în infraroşu, asemeni unui ciorap de nailon pus peste un manechin, văzu pielea şi o strălucire vagă a firelor subţiri. Manechinul părea luminat din interior şi avea o strălucire slabă.

Dar Data – Data era o operă de artă. Numai Geordi putea vedea materialele deosebite, strălucit legate între ele, diferitele grade de căldură şi de răceală, diferitele densităţi, acolo unde metalul întâlnea plasticul şi unde plasticul întâlnea materia organică şi unde totul se amesteca. Văzu volumul corpului lui Data şi toate milioanele de mici impulsuri electronice care îl menţineau în funcţiune şi alergau asemeni unor roiuri de insecte prin trupul lui când lucra ceva mai dificil sau era mai concentrat, sau avea nevoie de mai multă forţă. Dar nu era ca şi când ai fi privit vreun computer sau mecanismele din spatele peretelui unde se afla aparatul de cafea şi de mâncare. Absolut deloc. Acelea erau maşini.

La Forge avea uneori sentimentul că oamenii uitau că şi el auzea. Ascultase tonul lui Riker când primul ofiţer părăsise puntea. Auzise tulburarea din vocea lui Data atunci când acesta spusese că Riker nu e prea mulţumit de el. Data era un mecanism dar pentru Geordi el nu era o maşină.

Geordi îşi permise să arunce o privire indulgentă spre Data în timp ce androidul strălucea de concentrare. Văzu structura facială din oase sintetice, sângele, ligamentele fibroase prinse toate în materialul rece care era pielea. Geordi văzu un chip

frumos căruia nu-i era teamă de propriile trăsături, un chip care putea arăta multe sentimente, de la curaj la calcul, de la confuzie la compasiune, până la acele sentimente suficient de sensibile pentru ca orice schimbare să se vadă imediat. Şi, ochii lui Data, oricât de închişi ar fi fost la culoare, erau blânzi.

Geordi dădu din cap şi murmură:

— Maşină pe naiba!

Picard ridică privirea.

— Locotenente?

— Distanţa de siguranţă, domnule.

— Atunci vorbeşte clar.

— Da, domnule!

Soneria de la uşă se auzea clar, dar Troi nu răspunse. Încă o dată, luminile se jucară pe chipul ei dar, de data asta, nu cele de alarmă galbenă. Stătea la biroul ei, urmărind o hologramă ce simula mişcarea unei porţiuni de apă albastră a oceanului. La capătul hologramei, oceanul se estompa şi se risipea în suprafaţa mesei. În centrul petei de apă spumegândă era imaginea tridimensională a unui vas militar. Avea o formă alungită, o îngrămădire de metal cenuşiu care nu avea niciun sens pentru ea. Pe ecranul aflat în dreptul mâinii ei scria simplu: „Primul vapor cu aburi şi cu elice S.S. Marea Britanie”.

Ea apăsă butonul. Imaginea tridimensională se resorbi, ca într-o implozie, se răsuci puţin şi reapăru într-o formă foarte diferită, mare, mai plată, clipocind, pufăind de-a lungul mesei. Pe banda neagră a ecranului scria: „Tanc *Edmund Fitzgerald”* pierdut cu întregul echipaj. Lacul Superior, Michigan, Statele Unite, Pământ, 1975”.

Troi lovi butonul cu furie. Nu astea erau! Nu erau cele care trebuiau. O nouă imagine apăru aproape imediat. Un vas mare, negru, alb şi roşu, foarte elegant şi îngust de data asta. Construit vizibil pentru a duce oameni. Oameni – aşa era.

Privi banda neagră. Vas de linie, Regina Elisabeta a II-a, Pământ.

Nu… Nu… Buzele lui Troi îşi pierdură conturul perfect. Nu. Degetul ei se mişcă din nou.

H.M.S. Cuirasat, vas de război, Marea Britanie, Pământ, 1906.

Se aplecă, pentru că acum recunoştea unele elemente –

culoarea, alura navei… Mai aproape. Apăsă din nou butonul, de data asta spunând:

— Tipul ăsta de navă.

Este un vas de luptă folosit în timpul şi după primul război mondial, îi spuse computerul curtenitor.

— Continuă!

Imaginea dispăru o clipă şi acum, ea privea o altă navă, de acelaşi gen, dar dintr-un unghi diferit, în timp ce acesta înainta în picătura rotundă de apă de mare. Prova cenuşie a navei se ridică şi apoi recăzu în mare. Imaginea computerului se răsucea ca şi când ar fi dat roată vasului din aer pentru a oferi o imagine completă, din toate unghiurile. Avea o eleganţă aspră, o oarecare graţie, chiar şi o oarecare forţă, dar nu era luminată, nu era colorată asemeni unei nave galactice care strălucea în alb, în roşu şi albastru electric.

Crucişător Aegis, construit de SYSCON pentru marina militară a Statelor Unite, Pământ, 1988.

Soneria se auzi din nou.

— Da… Intră!

Lăsă vechea navă să-şi croiască drum prin apa mării din faţa ei şi ea se uită la Will Riker care intră. Îndată ce uşa se închise, ochii lui priveau deja adânc în ochii ei. Cât timp aşteptase afară? Ea îşi amintea acum vag că soneria se mai auzise o dată.

— Eram îngrijorat din cauza ta, spuse el. Se aşeză pe celălalt scaun, se aplecă spre birou, chiar în apropierea hologramei. Crucişătorul voluminos se îndrepta spre el, împrăştiind stropi de apă şi totuşi, rămânând pe loc.

— N-am ştiut că te pasionează istoria.

Arătă cu capul spre Aegis.

— E frumos.

Troi îşi scutură părul negru.

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva.

Deci ăsta era sfârşitul uşoarei schimbări, îşi dădu seama Riker. Ceva în vocea ei îi spuse ca afirmaţia ei era mai importantă decât voia să fie.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă de data asta fără să mai treacă sub tăcere purtarea ei de mai înainte, de pe punte.

Ea dădu uşor din umeri, îşi mişcă capul zâmbind uşor.

— Ai văzut ce-am făcut? Mă simt atât de prost. N-am

confundat niciodată un vis cu realitatea. Cred că am părut foarte caraghioasă. A râs cineva?

— Să râdă? spuse Riker ştrengăreşte. Ar fi trebuit să-i vezi. Căpitanul Picard a trebuit să fie dus cu căruciorul de pe punte, Worf era…

— Eşti ceva! îl bătu pe genunchi şi chicoti din nou.

— În locul tău eu nu mi-aş face griji. Mai devreme sau mai târziu, fiecare păţeşte la fel. Cu cât eşti mai stoic, cu atât pari mai caraghios.

— Eu sunt o stoică? întrebă ea zâmbind cu toată gura.

— Nu ştiu, consiliere, răspunse el. Nu-mi amintesc când te-am privit ultima dată şi am văzut numai profesionista. Am amintiri mai plăcute în legătură cu tine.

Troi strânse din buze, se aplecă în faţă, neluând în seamă holograma vasului care îşi continua călătoria spre nicăieri, îşi prinse bărbia în palmă şi…

— Spune-mi, Bill. Fă-mă să mă simt mai bine.

— Serios. Gândeşte-te şi tu. Dintre toţi, numai tu puteai s-o faci.

Lăsându-se pe spate, ea spuse:

— Nu e prea plăcut pentru o persoană care tocmai s-a repezit pe punte ca o nebună.

Ochii strălucitori ai lui Will Riker o priviră cu maliţiozitate.

— Vrei să te mângâi? Ce zici de asta? Am fost numit ofiţer secund pe un distrugător, imediat după ce fusesem promovat locotenent comandant.

— Cam acum o mie de ani, dacă mă ajută memoria. Am fost trimis la Starbase 18 şi mi s-au dat coordonatele noii nave în transportor, am păşit pe punte şi iată-mă! M-am învârtit ţanţoş, ca un adevărat ofiţer secund, m-am umflat ca un sufleu şi, după ce plecasem de zece ore mi-am dat seama că ajunsesem pe o altă navă.

— Vai, Bill! Nu se poate!

— Şi vasul pe care aterizasem nici nu era un distrugător. Era nava U.S.S. Yorktown, o navă Excelsior, care pornea într-o misiune de doi ani. Căpitanul ei l-a făcut pe Picard să semene cu Francis d’Assisi. Avuseseră deja o întârziere de patru zile din cauza încâlcelilor diplomatice şi iată că ofiţerul secund Riker e obligat să raporteze adevăratului ofiţer secund.

Ea îşi dusese deja mâna la gură, desfăcând degetele atât cât să bâlbâie.

— Şi ce-au făcut?

El îndepărtă braţele.

— Ce puteau să facă? Au întors toată nava, nava asta uriaşă şi au făcut tot drumul înapoi prin spaţiu, până la locul de întâlnire cu distrugătorul pe care ar fi trebuit să fiu. Deci, iată că distrugătorul trebuia să întâlnească o navă numai ca să-şi ia ofiţerul secund care ar fi trebuit să se prezinte cu zece zile în urmă.

— Vai de mine!

— Aşa că nu te mai plânge.

— E adevărat? Nu inventezi ca să mă faci să mă simt mai bine?

— Să inventez? Deanna, nimeni cu mintea întreagă n-ar inventa ceva atât de obositor. E ca şi când cineva ar face o glumă unui mire tocmai în noaptea nunţii, numai că eu mi-am făcut-o singur. Dând din cap, el continuă: N-am să mai pot privi niciodată o platformă transportoare cu aceeaşi ochi. Întotdeauna o să mă întreb dacă la capăt n-o să nimeresc, din greşeală sub duşul cuiva. Şi ce-i mai rău abia urma să se întâmple. Doi ani mai târziu, am fost numit ofiţer secund pe Yorktown. Şi a trebuit să mă prezint din nou aceluiaşi căpitan.

Ea hohoti, dând chipului ei trăsături copilăreşti.

— Şi-a amintit?

— Dacă şi-a amintit? Prima întrebare a fost dacă nu m-am ascuns în cală în tot timpul ăsta.

Râsul lor se împleti şi umplu camera întunecată, alungând starea de stânjeneală.

În timp ce o urmărea cu privirea, Riker observă că ea începe să simtă la fel ca el şi să roşească în locul lui. La început fusese tentat să se retragă în sine, dar ştia că nu are importanţă. Cu Deanna n-avea rost să te ascunzi. Îşi dorea să fie la fel de relaxat şi cu ceilalţi membri ai echipajului.

Stătură împreună, privindu-se, încălziţi de amintiri reciproce şi de intimitatea relaţiei dintre ei şi de un trecut pe care nu îngăduiseră nimănui de la bord să-l vadă. Era ca şi când ar fi pornit de la capăt, oferindu-şi o a doua şansă pentru că nimeni altcineva nu ştia. Nimeni de pe întreaga navă nu ştia.

Luându-şi privirea de pe chipul ei plăcut, Riker privi neobişnuita hologramă de lângă el şi întrebă:

— Ai avut un coşmar?

Expresia de pe chipul ei îl făcu să-i piardă zâmbetul. Încercă să nu spună mai mult, să-i dea posibilitatea să răspundă fără grabă, în timp ce el se bucura să fie în prezenţa ochilor ei de onix.

— Un coşmar, murmură ea. Dar în acest coşmar am trăit sentimentele necunoscuţilor care au trăit acele evenimente… imagini scurte ale unor întâmplări despre care nu ştiu nimic. Nume pe care nu le-am auzit niciodată.

— Ce nume? o întrebă Riker.

Ea căută în memorie şi făcu o sforţare să vorbească.

— Erau Vasska, Arkady, Gork… Gorsha… Nu cunosc sunetele astea. Nu înţeleg de ce să fi auzit nume. Nu pot face asta. Pot numai să citesc anumite emoţii. N-am reuşit nici să stabilesc o comunicare completă.

El se apropie şi mai mult de ea.

— Dar eşti o betazoidă! Ce e atât de surprinzător să poţi…

— *Nu pot.* N-am putut niciodată, insistă ea, întrebându-se dacă o să-l facă să înţeleagă. Tu nu înţelegi ce înseamnă să comunici cu o minte care tace. Nu ştii ce greu şi ce neplăcut e să ai de a face cu rase care nu-şi pot ordona gândurile. E ca şi cum o persoană care vede, ar intra brusc într-o lume de culori şi lumini haotice sau ca şi cum o persoană care aude, ar intra brusc într-un loc în care se aud zgomote necontrolate. Lumina l-ar orbi pe unul, zgomotul l-ar înnebuni pe celălalt. Am muncit mult să separ gândurile mele de ale altora, Bill şi am reuşit. Îţi dai seama de ce mă înnebuneşte faptul că mi se întâmplă un lucru neobişnuit?

— Deanna, a fost un vis, îi spuse el mângâietor, luându-i mâna în mâna lui.

Vocea ei se auzi ca o şoaptă.

— Dar n-a fost un vis, insistă ea. Cel puţin nu în întregime.

El o crezu. Deanna Troi era chintesenţa profesionalismului şi nu se lăsa pradă propriei personalităţi cum se mai întâmpla cu cei din rasa ei. O întrebă:

— Ai cerut computerului să depisteze numele? Troi se lăsă pe spătarul scaunului, relaxându-se în sfârşit.

— Computer închide!

Holograma sclipi uşor, se strânse într-un petec de lumină, asemeni unui balon ce-şi pierde tot aerul, şi se stinse.

— L-ai cerut? insistă el.

— Cred că va trebui s-o fac.

— De ce spui asta?

— Nu-mi place să mă las pradă viselor.

Riker o privi neîncrezător.

Fără să-i dea timp să formuleze un răspuns ea întrebă:

— Ce părere ai, Bill? Crezi că ar fi bine să-mi folosesc talentele în alt fel?

— Doar nu vrei să-mi spui că părăseşti nava! Doar nu la asta te gândeşti.

— Poate spuse ea. Dacă aşa pot fi mai de folos Federaţiei. Îl apucă disperarea. Atât cât se eschivase în faţa ei, oricât i-ar fi fost de teamă că legătura lor din trecut i-ar putea afecta munca, perspectiva dispariţiei ei bruşte din viaţa lui îl tăia ca o lamă.

— Nu-ţi place aici? o întrebă el cu grijă. Nu-ţi plac îndatoririle de pe navă?

— Îmi place foarte mult, spuse ea. Da, foarte mult. Dar uneori… îţi poţi imagina ce înseamnă să stai pe punte şi să-ţi dai seama că n-ai nimic de făcut?

Cu un alt semn din cap, Riker lovi cu degetul în masă şi spuse:

— Dacă-mi pot imagina? Nu e nevoie. Întregul univers este moştenirea ofiţerilor de rang unu. Dacă ai să cauţi „ofiţer de rang unu” în dicţionarul marinei, vei vedea că scrie „deschideţi numai în caz de criză”. E nevoie de timp ca o nouă poziţie să evolueze. Când vom reîncepe misiunile de explorare cred că-ţi vei găsi şi tu rostul. Să ne menţii sănătoşi în spaţiul nesfârşit – asta nu e chiar nimic. Psihologul unei nave îl are ca superior numai pe chirurgul navei, în cazul misiunilor spaţiale lungi.

Ea zâmbi uşor în faţa acestui efort sincer şi murmură:

— Şi unde este locul telepatului navei?

La întrebarea asta, Riker nu avu niciun răspuns.

Troi îi simţi îngrijorarea şi făcu un efort să zâmbească pentru a-i alunga îngrijorarea. Se prăbuşi în ochii lui albaştri, larg deschişi, cum mai făcuse cu mult timp în urmă şi porni să călătorească prin ei aşa cum şi crucişătorul din hologramă îşi

croia drum prin valurile mării albastre. Cum putea ea să-l facă să înţeleagă? Putea vreun om să înţeleagă cât de nelalocul ei se simţea tot timpul? Ştia că oamenii nu se simt în largul lor în apropierea ei fiindcă o considerau un fel de prezicătoare care trăgea mereu cu ochiul prin gaura cheii gândurilor lor. Mulţi o evitau, astfel că ea a încercat mereu să pară mai preocupată în legătură cu talentul ei extrem de deosebit, dar chiar şi asta a dat naştere la reacţii inverse.

Rece, spuneau când vorbeau despre ea. O femeie fără sentimente. Cum putea să le spună că un coridor plin de lume era un loc gol pentru Deanna Troi? Gol şi singuratic. Făcuse un asemenea efort să se ascundă în ea însăşi încât devenise izolată de toate în afară de ochii lor, care o acuzau de o crimă pe care refuzase să o comită. Printre cei asemeni ei nu mai putea să se ducă fără să aibă reţineri, construind-şi o disciplină proprie, aproape obsesivă de care nu se mai putea dezbăra în scurtele perioade pe care le petrecea printre betazoidi. Astfel, pierdută în amândouă comunităţile, greşit înţeleasă de fiecare şi de amândouă la un loc, ea devenise o femeie sensibilă, mereu singură.

Chiar şi acum ascunse aceste adevăruri de William Riker şi de blânda lui îngrijorare.

Înghiţi imperceptibil şi deschise buzele.

— Acum te întreb eu. Ce s-a întâmplat? Ce te tulbură? Îl simţea şi, în acelaşi timp, îl vedea întrebându-se dacă să-i spună ce gândeşte, apoi, aproape imediat, îşi schimbă gândul.

— Nu-mi place să văd că suferi din cauza unor răni care nu sunt ale tale, recunoscu el. Nu mi se pare cinstit.

— Este firea mea, spuse Troi. Moştenirea poporului mamei mele. Este natura telepatiei. Sigur, mi-aş putea închide mintea, aş putea deveni mai singură, aşa cum eşti tu, dar eu am găsit o cale de a fi folositoare. Eu sunt norocoasă, spuse ea, forţându-se să zâmbească. Eu pot trăi emoţiile şi totuşi să rămân obiectivă.

El se gândi la vasul ciudat care tocmai dispăruse de pe masa din faţa lor.

— Cred că nu m-am gândit niciodată în felul ăsta.

Ea îşi trase mâna din mâna lui, o puse deasupra şi o apăsă cu blândeţe.

— Simt mult mai mult decât durerea. Simt şi iubirea.

Riker îşi îngădui un zâmbet sentimental. Pentru o singură clipă ei simţiră ceva de care niciunul nu era absolut sigur dacă există între ei. Acel magnetism nu putea fi negat, dar în aceeaşi clipă, el îşi dădu seama de pericol.

— Nu mai pot rămâne, spuse el. Trebuie să mă întorc acolo şi să mă prefac că sunt de folos.

— Ştiu.

El îi ridică bărbia.

— Încearcă să te linişteşti. Toţi avem, uneori, astfel de vise. Voiam numai să fiu sigur că te simţi bine.

Troi zâmbi cald.

— Mă simt bine.

El îi scutură mâna, simţind oarecum că nu îndeplinise chiar tot ce-şi dorise atunci când venise. Ei bine, n-avea rost să se lase în voia sentimentelor. Îndreptându-se spre uşă, îşi făcu o ieşire lipsită de tact, după cum i se păru lui.

Uşa se deschise uşor, apoi se închise automat în spatele lui, lăsându-l singur pe coridor. Se îndreptă spre turboliftul ce ducea pe punte.

Dar se opri brusc.

În faţa lui era cineva. Putea să jure că, o clipă mai devreme, coridorul fusese gol. Aerul era îngheţat, greu.

Bărbatul era înalt, aproape la fel de înalt ca Riker şi, poate cu cincisprezece ani mai în vârstă. Ochii îi erau aţintiţi în ochii lui Riker şi nu se întoarseră, rămaseră fixaţi în ochii lui. O şuviţă argintie era singurul element discordant în părul lui des şi negru, iar sub braţ purta o caschetă de uniformă. Da, purta o uniformă, o uniformă de un albastru închis.

Riker recunoscu vag stilul, dar era un fel de amintire, mai curând „rasială”, decât ceva ce ar fi cunoscut.

Buzele palide ale bărbatului se desfăcură fără să se umezească. Faţa lui se mişcă de parcă ar fi vorbit, dar între ei era un perete invizibil. Nu se auzea niciun sunet, nicio senzaţie de căldură – de fapt acum se simţea un frig distinct pe coridor.

Bărbatul acela înalt, care stătea nemişcat, ridică o mână spre Riker şi îi făcu un semn. Sau poate îl întrebă – poate era un gest de implorare – dar apoi, chipul lui frumos se încreţi, sprâncenele se strânseră, riduri ca de durere se formară de fiecare parte a gurii.

În acele clipe, Riker era ca un om legat în lanţuri. Putea să creadă orice atunci când forma celuilalt se transformă treptat în fum, se subţie şi dispăru.

CAPITOLUL TREI

— Căpitane! Recepţionez un impuls de energie…

Tasha Yar îşi auzi vocea şi se strâmbă când îi sună atât de confuză. O grămadă de sclipiri îi asaltară ochii, ca pentru a accentua faptul că o anume parte din ea se va răzvrăti întotdeauna împotriva disciplinei. Tenul ei delicat, de lituaniană, se înroşi uşor în jurul pometţilor, în timp ce cerea instrumentelor să înceapă să-i dea orice informaţie, cât de mică, mai ales în momentul în care căpitanul Picard apăru alături de ea şi privi în jos, spre aceleaşi instrumente.

— Acum a dispărut, spuse ea cu amărăciune. Cum se poate una ca asta? Worf, tu ai descoperit ceva?

— Nimic, răbufni klingonianul, dublând nerăbdarea ei. *Nu-mi place.*

— Liniştiţi-vă amândoi, spuse Picard. Datele par absolut normale. Puteai avea încredere în aceste două capete înfierbântate, dar neîncrezătorul Thomas, care era alături de el ar fi dorit ca el însuşi, sau Data, sau La Forge să fi văzut şi ei străfulgerarea aceea de energie despre care Worf şi Yar pretindeau că ar fi acolo.

Brusc, Yar lovi pupitrul cu podul palmelor şi strigă:

— A apărut din nou! Dar este în interiorul navei!

Apăsă butonul de intercomunicaţie fără să-l mai consulte pe Picard.

— Securitatea pe Puntea Doisprezece, Secţia A-trei.

— Înăuntru? Picard se apropie. Eşti sigură?

— Iar a dispărut!

— Verificaţi instrumentele să nu funcţioneze prost. Worf, fă acelaşi lucru cu senzorii cu rază mare de acţiune.

Yar trase adânc aer în piept.

— Am înţeles, domnule.

Picard îşi îndrepta spatele.
— Chemaţi-l pe domnul Riker pe punte!

Troi continuă să privească locul gol de pe masa unde apăruse holograma vaselor. Nu privea ceva anume. Era gânditoare şi, cu toate că încercase de câteva ori să ridice mâna şi să apese butonul *Reia şi Continuă* de pe tastatura computerului, ceva o oprea de fiecare dată. Nu putea nici să ceară computerului să continue. Renunţă.

Un vis. Dar unul creat de propria ei închipuire. Măcar de asta era sigură.

Uşa se deschise din nou, fără ţârâitul politicos şi Riker se strecură înăuntru. Troi îşi controlă imediat expresia de îngrijorare de pe chip. Tachinându-l din priviri, îl întrebă:

— În tot timpul ăsta te-ai ascuns pe hol?

— Câtă energie ai în această unitate? o întrebă Riker.

Ea clipi derutată.

— Poftim?

El se opri. Coapsa lui abia atingea marginea mesei.

— Hologramele tale! Se scurg.

Ea încercă să-i răspundă, dar fu oprită de intercomunicaţie.

Comandant Riker, este nevoie de prezenţa ta pe punte. Eşti rugat să te prezinţi imediat pe punte.

Riker îşi atinse insigna.

— Sunt Riker. Vin imediat.

Îşi îndreptă din nou atenţia spre Troi.

— Lecţia ta de istorie… S-a scurs afară, pe coridor.

Buzele ei se închideau şi se deschideau ca şi când ar fi încercat să înţeleagă ceea ce spunea el şi să găsească răspunsul potrivit. Expresia de pe chipul lui, chiar şi tonul, o făceau să se gândească că trebuie să existe un răspuns. Şi nu-i plăcea să-l facă să se simtă prost în urma acestei afirmaţii prosteşti. Dar despre ce vorbea el?

În cele din urmă ea reuşi să-i spună cu răceală:

— Dar asta e imposibil!

Riker se mută de pe un picior pe altul.

— Ba este posibil. Trebuie să verifici mereu energia interioară a acestui fenomen.

Luptându-se să evite inevitabilul, Troi încercă să nu se simtă

răspunzătoare.

— Nu, spuse ea, nu se poate! Nu-ţi aminteşti? Am oprit computerul înainte să pleci şi nu l-am redeschis.

Fără să se schimbe prea mult, ochii albaştri ai lui Riker se întunecară, uimiţi, dar nu din cauza ei, ci a misterului neaşteptat. Gura i se încleştă atât de puţin perceptibil încât ea n-ar fi observat-o dacă nu i-ar fi urmărit schimbările de pe chip. Troi îşi strânse mâinile în poală şi rezistă dorinţei de a-l atinge. Prinsă de imaginea din ochii lui, ea spuse:

— Absolut rece…

— E o nebunie! se plângea Yar. Buzele i se subţiaseră şi încerca să raporteze cât mai corect căpitanului, care aştepta.

— Aparatele de protecţie nu raportează nicio activitate neobişnuită pe Puntea Doisprezece, căpitane.

— Instrumentele mele sunt în stare perfectă. Eu nu mai înţeleg.

Pe puntea din faţă, căpitanul era cu spatele la Con şi Obs şi nu-l vedea pe Data care deschisese gura să spună ceva şi nici pe La Forge care-i făcea semne androidului să tacă. Toată lumea văzu mişcarea şi îi înţeleseseră prudenţa, mai ales când Picard ridică vocea şi ţipă:

— M-am săturat de bâjbâiala asta! Data viitoare când va mai apărea impulsul, vreau ca toate computerele de pe navă să fie pregătite să-l înregistreze! Avem cea mai avansată tehnologie existentă în Federaţie, în memoria şi în matricele active ale acestei nave şi voi vă mai bazaţi încă pe intuiţie şi pe ochii voştri! Încetaţi cu prostiile astea şi lăsaţi nava să-şi facă datoria.

Tonul lui care nu admitea să fie contrazis nu voia să spună ca ei să lase nava să se ocupe de îndatoririle lor ci, că ei şi-ar fi îndeplinit mai bine treburile, mai complet, dacă ar fi folosit sistemul ce le era la îndemână. Picard era pur şi simplu genul de comandant care nu accepta ca ceva să nu fie sub control.

Se răsuci, privind ecranul principal, de parcă ar fi căutat ceva fără să găsească, de parcă ar fi putut obliga spaţiul de afară să-i dea un răspuns şi se gândea cum să o facă.

— Doi tineri afurisiţi!

Uşa turboliftului se deschise şi Riker păşi pe punte ţinând-o de umăr pe Troi. Ciudat… ea părea tot nepregătită să vină pe

punte, părul îi era încă desfăcut, era îmbrăcată în uniforma sumară şi nu în cea dintr-o singură piesă pe care o purta cel mai adesea. Amândoi se opriră cu chipurile tulburate în faţa lui Picard.

— Căpitane întrebă Riker, putem discuta numai noi?

Suferinţa lui Troi nu mai era vizibilă. Fusese din nou ascunsă sub masca de profesionalism şi numai cei care o cunoşteau foarte bine îşi dădeau seama că îşi strângea mâinile prea tare în poală în timp ce stătea în fotoliul de la puntea pupa şi le povestea visele ei. O singură persoană dintre cele prezente o cunoştea atât de bine.

Will Riker o urmărea, făcând tot posibilul să n-o întrerupă decât după ce şi el, va fi relatat la rândul lui incidentul de pe coridor, oricât de prostesc ar fi părut. Stătea pur şi simplu acolo în timp ce ceilalţi o priveau pe Troi. Ei nu-i fusese uşor să spună căpitanului că avusese un vis care nu voia să dispară şi nici lui Riker nu-i fusese mai uşor să descrie persoana – sau ce altceva ar fi fost – care stătea pe coridor. Atenţia pe care o acorda căpitanul Picard poveştii lor prosteşti le demonstra că acesta văzuse destule în galaxie ca să nu dea atenţie unor astfel de lucruri, oricât ar părea de trăsnite.

Căpitanul se aplecase acum asupra lui Troi, absorbind ideea visului despre care îi vorbise Riker. Vase cu oameni, oameni în uniformă – undeva era un numitor comun. El trebuia să-l găsească.

— Poţi să-mi descrii mai clar percepţiile tale, consilier?

Troi aprobă din cap.

— Voi încerca să le transpun în cuvinte, căpitane, dar trebuie să-ţi atrag atenţia că sunt explicaţii imprecise. Impresiile telepatice sunt uneori prea vagi ca să fie interpretate.

— Fă tot posibilul.

Ea dădu din nou din cap.

— Mintea îmi descrie diferite perioade istorice, nu neapărat toate de pe Pământ, deşi cele mai clare par a fi descrierile unor oameni sau ale unor umanoizi. Poate sunt mai simple din cauza moştenirii mele parţial umane. Nu pot să spun… Unii, deşi… unii sunt atât de deosebiţi încât nu am cuvinte să descriu ceea ce am văzut.

— Deosebit, spui?

— Da, e foarte evident. Dar vasul pe care l-am văzut era clar de pe Pământ.

— Crede-mă, vom ajunge şi la asta într-o clipă.

Continuă! Ea făcu o pauză, dar nu prea lungă. Picard nu era omul pe care ea să-l lase să aştepte.

— Este o grabă de a înţelege… o persistenţă… o rezistenţă. Dar nu o intenţie violentă.

— Nu poţi fi sigur de asta, o întrerupse Tasha din spatele pupitrului cu seninătatea ei obişnuită. Prinse privirea lui Riker în care citi dezaprobare, dar continuă:

— Vreau să spun… dacă senzaţiile sunt străine, Deanna le-ar putea interpreta cu totul greşit. Aceste impresii pot fi ostile, agresive şi periculoase.

— Eşti prea suspicioasă, Tasha, spuse Riker defensiv.

— Îmi fac datoria, replică ea. Nicio urmă de regret nu se simţea în glasul ei care părea atât de convins. Ştia foarte bine că era volatilă – era un avantaj. Spre deosebire de Worf, care îşi controla mereu ieşirile specifice rasei Klingon, Tasha îşi menţinea întotdeauna punctul de vedere. Riker văzu asta în ochii ei. În clipa imediat următoare văzu ferocitatea care ascundea în adâncul lor şi asta îl făcu să dea înapoi. Abia după ce tăcu câteva clipe îşi dădu seama că punctul ei de vedere fusese adoptat.

Troi simţi imediat tensiunea, deşi nu era nevoie să fii telepat pentru asta. Datoria ei era să supravegheze starea emoţională şi mentală a echipajului navei spaţiale, să-i călăuzească în stările tensionate şi să-i ajute sa treacă cu bine peste momentele grele din timpul unor astfel de misiuni. Ce îngrozitor să fii cauza unor astfel de reacţii!

Troi ridică o mână în timp ce se lăsă pe spătarul fotoliului şi spuse:

— Nu… Tasha are dreptate. Fiindcă, deşi nu am perceput o intenţie agresivă, spuse ea, făcând o pauză pentru a afirma exact lucrul care o speria, asta nu schimbă faptul că eu primesc imagini ale unei distrugeri cumplite.

Fără să lase ca aceste mărturisiri să poată pune stăpânire pe imaginaţia membrilor echipajului, Picard se aşeză pe scaunul de comandă de lângă ea, sperând să-i facă pe toţi – şi mai ales pe

ea – să se simtă în largul lor. Îşi dădea seama de efectul pe care aceste tulburări îl avusese asupra echipajului, mai ales când văzură obişnuitul echilibru al Deannei Troi spulberat în mod inexplicabil.

— Poţi să te concentrezi asupra lui? Suntem în pericol?

— Asta mă nedumereşte, domnule, spuse ea liniştită. În timp ce văd imagini ale unei distrugeri, se pare că, dincolo de aceasta, nu există nicio intenţie, cu toate că este, categoric, produsul unei minţi şi nu un fenomen natural. Aşa cum am spus, nu e vorba de o intenţie violentă.

— Măcar asta e o veste liniştitoare.

— Dar, domnule, nu înţelegeţi. Ea îl reţinu, atingând-l uşor pe braţ. N-ar trebui să primesc imagini concrete. Eu nu am capacitatea de a capta imagini şi forme. În situaţia asta, continuă ea cu încăpăţânare, nu sunt convinsă că trebuie să vă bazaţi pe judecata mea.

Un zâmbet liniştitor apăru pe chipul lui Picard.

— Am încredere în interpretarea ta, Deanna.

— Dar ea are puteri telepatice, atrase atenţia doctorul Crusher.

Până în acel moment, doctoriţa fusese un observator tăcut, fascinat, atât de personal cât şi profesional al poveştii Deannei Troi în legătură cu impresiile care nu erau binevenite şi cu visele fără un sens precis. Şi, în momentul în care vocea ei se auzi în tensiunea creată, adăugă o undă de înţelegere, de care aveau nevoie acum.

— Ea nu este un mediu. Este o deosebire importantă, vă daţi seama.

— Aşa este, spuse Troi, privind-o cu recunoştinţă. Exact asta vreau să vă explic eu. Diferenţa dintre ceea ce pot face eu şi ceea ce sunt, într-un fel, obligată să fac.

Adunând toate datele, care păreau totuşi un mozaic parţial, Picard dădu din cap.

— Spune-mi ce simţi, spuse el. Spune-mi într-un cuvânt.

Ea nu răspunse imediat. Câteva minute lungi şi neliniştite trecură, în timp ce ea îşi selecta un număr de posibilităţi pentru a renunţa la altele. Îi privi pe toţi cei din jurul ei şi o uimi imperfecţiunea lor.

Apoi îşi dădu seama. Pentru prima dată după acele minute de

căutare, Troi îşi fixă privirea asupra lui Jean-Luc Picard şi îşi rotunji buzele pronunţând un singur cuvânt:

— Suferinţă.

Când vorbi, nenorocirea străluci în privirea ei. În clipa aceea resimţea nenorocirea fiinţei ale cărei sentimente îi fuseseră date, sau fusese obligată să le primească. Parcă ea ar fi cerut, ar fi implorat ajutorul. După o pauză, îşi trase sufletul şi respiră. Minunatele-i sprâncene erau încruntate pentru că îşi dăduse seama de impactul acestui cuvânt care, pentru ei îşi pierduse sensul. Ei nu-l simţeau.

Picard văzu schimbarea de pe chipul ei.

— Suferinţă poate avea multe sensuri, consilier, spuse el.

Ea dădu din cap aprobator.

— Clinic, ar însemna un fel de disphorie. Dar n-ar fi exact dacă n-aş spune că e vorba şi de suferinţă fizică. Cu toate astea nu percep senzaţia unui trup. E destul de confuz. Îmi pare rău.

— Îţi permit să nu mai continui, consilier, spuse Picard.

Îşi puse mâinile pe genunchii ei, apoi se ridică.

— Acum să vedem ce e cu vasele astea.

Se îndreptă împreună cu tot echipajul spre monitoarele mari, aflate în partea din faţă a staţiei ştiinţifice, unde Worf se dădu la o parte să-i lase pe toţi să se apropie de postul lui. Căpitanul vorbi imediat:

— Computer, arată-mi diversele vase militare din… De când ai spus?

Troi făcu un pas înainte, în aşa fel încât să fie aproape de Riker, simpla lui prezenţă să-i dea putere.

— Cel mai obişnuit este un vas de la sfârşitul lui 1980, căpitane. Un crucişător, după cum arată înregistrările.

— Computer, indică-ne vasele respective.

Aproape imediat, pe ecran apăru o imagine bidimensională a crucişătorului.

Picard întrebă:

— Asta e nava?

— Nu, domnule. E pur şi simplu… reprezentarea. Anul.

— Computer, extinde conform acestui index!

Crucişătorul fu înlocuit cu un alt vas, cu un altul şi apoi cu un al treilea, în timp ce vocea feminină le descria:

Distrugător, Marina Statelor Unite… Vedetă torpilatoare de

patrulare, Marina Statelor Unite... Vase de ajutor, Marina Regală Canadiană... Submarin nuclear, Marina Uniunii Republicilor Socialiste Sovietice... Portavion VISTOL, Marina Regală a Marii Britanii... Portavion tip C.V., de putere convenţională, Statele Unite...

— Stop!

Troi făcu un pas înapoi, continuând să arate spre ecran.

— Asta e foarte asemănător!

— Asemănător, dar... insistă Picard.

— Dar... nu ştiu. Ştiu foarte puţin despre vasele de suprafaţă.

— Computer, dă-ne alte date despre acest vas!

U.S.S. Forrestal, C.V.-59, plecat în misiune în 1955, Marina Statelor Unite.

— Foarte bine. Continuă!

Un alt vas apăru pe ecran, semănând foarte mult cu celălalt în ochii celor care-l priveau.

Tip C.V.N., funcţionând cu energie nucleară...

— Da, spuse Troi. Asta este! Își duse mâna la gură, profund mişcată de ceea ce vedea.

Picard fu copleşit. Ceru computerului:

— Computer, date complete!

U.S.S. George Washington, CVN-73, portavion, plecat în misiune în ianuarie 1992, Marina Statelor Unite.

Troi îşi duse mâna la gură.

— Asta mi se pare deosebit de cunoscut.

Un sentiment de nelinişte străbătu întreaga punte. Toţi ochii clipiră apoi se opriră asupra ei. Desigur, ea simţi asta fără să se uite. Dându-şi seama de reacţie, se corectă:

— Destul de asemănător cu ceea ce am văzut.

— Da... murmură Picard, privind spre Riker peste capul lui Troi... Desigur. Ai spus ceva în legătură cu nişte nume.

Troi privi spre portavion de parcă i-ar fi fost teamă să nu dispară, asemeni celorlalte imagini.

— Vasska era unul dintre ele. Arkady... şi Gor... Gorsha... Nu, nu e bine! Nu e complet.

— Data, vino aici, te rog!

Luat prin surprindere, Data urcă la ei de pe puntea de dedesubt, aşezându-se pe scaunul staţiei ştiinţifice, cu toate că se simţea jignit pentru că nu i se ceruse ajutorul mai devreme.

Riker se dădu mai departe decât era necesar, lăsându-se pradă unui acces de furie, dar se forţă să nu-şi arate sentimentele. Data era într-adevăr calificat pentru aşa ceva. Un instrument care conducea un alt instrument.

Data era pregătit să conducă cercetarea prin vasta memorie a lui „Enterprise”, focalizând asupra acelui anume tip de portavion şi a numelor despre care vorbise Troi. El nu-i ceru lui Troi să le repete. Degetele lui se reţineau cu greu să nu participe şi să nu se facă utile în mijlocul acestor vorbe, sentimente, simţuri şi amintiri.

Nu lăsă să se vadă pe chipul lui vreun sentiment de dezamăgire.

— Domnule, începu el, regret, dar va dura ceva timp. Va trebui să folosesc un procedeu de eliminare. Dacă-mi permiteţi, am să vă spun eu când am să-l detectez.

Dacă a vrut, prin acest procedeu politicos, să-i îndepărteze din spatele lui, a reuşit.

— Foarte bine.

Picard îi îndepărtă pe toţi ceilalţi şi se aplecă spre Riker:

— Ce-a spus?

— Domnule!

Tasha ridică mâna cu un gest grăbit şi, repede, o lăsă în jos, atunci când Picard se întoarse spre ea.

— Eu sunt lituaniană.

Picard îşi reţinu impulsul de a o felicita şi o întrebă numai:

— Şi ce-i cu asta?

— Eu *recunosc* numele astea. Sunt ruseşti.

— Ah! Foarte bine, locotenent. Domnule Data, foloseşte informaţia asta.

— Fireşte.

Data nu remarcă sentimentul de dublă mulţumire a lui Picard care se întoarse spre staţia lui.

— Căpitane… spuse brusc Troi. Dacă se poate, aş vrea să mă întorc la mine în cabină. Poate reuşesc să-mi limpezesc mintea. Să o focalizez asupra acestor impresii sau să le las pe ele să focalizeze în mintea mea.

Picard observă că Data îl privea, cu toate că lucrurile decurgeau unul din altul – verificarea pe computer şi căutarea minţii.

— Asta pare să fie o strategie bună, îi spuse el, de vreme ce nu putem repera vasul mai repede cu ajutorul computerului. Te rog să ai grijă. Nu uita că orice amănunt, oricât de mic este important şi trebuie să raportezi.

— Am înţeles, domnule. Promit, murmură ea. Şi, în timp ce se îndrepta spre turbolift prinse privirea îngrijorată a lui Riker.

Puntea era lungă şi drumul până la turbolift era neplăcut de lung pentru Troi care încerca cu bună ştiinţă să nu pară neliniştită. Picioarele lui Riker se încordară. Era alături de ea la fiecare pas. Ar fi dorit să plece împreună cu ea, s-o poată ajuta cumva. Părea că în ultimul timp, între el şi Deanna nu putea fi decât o stare de enervare reciprocă.

— E o tipă foarte competentă, spuse Data.

Atât de inofensiv, atât de inexpresiv.

Riker îşi opri respiraţia. Picard se încruntă. La Forge şi Worf rămaseră amândoi pe loc. Tasha se îmbujoră, Bev Crusher privi în lături.

Troi tocmai ajunsese la turbolift. Oare auzise?

Data părea să aibă intenţii bune. Îşi împinse uşor scaunul spre ei, în timp ce ochii lor se îndreptau, mustrători, spre el. Expresia de pe chipul lui deveni confuză. Se uită pe rând la fiecare:

— Haioasă? Nostimă?

Uşile turboliftului se deschiseră. În el urcă un consilier îngândurat.

— Bunicică? Tipă bine? Tipesă…

— Data! strigară în cor Picard, Riker şi Yar în clipa în care uşile liftului se închiseră.

Androidul bătu în retragere şi închise gura supărat. Chipul lui galben ca o frunză ofilită luă imediat un aer de nevinovăţie. Părea vulnerabil. Sub privirile lor nemulţumite, se retrase din nou în ocupaţia lui de cercetare şi Picard observă un uşor tremur al umerilor lui Data atunci când nimeni nu-i mai dădu atenţie.

— Toată lumea la posturi! spuse Picard, încercând să-i facă pe toţi să se relaxeze înainte de a se mai întâmple vreun incident. Tensiunea nu se risipise cu totul, dar fiecare ofiţer făcu un efort lăudabil pentru a nu o spori.

Picard acceptă aprobarea chirurgului-şef al navei. Recunoscu gestul hotărât al medicului – Crusher nu-şi spusese părerea. Nu

încă. Nu înainte ca toate cărţile să fie întinse pe masă. Nu în legătură cu starea de agitaţie a lui Troi, nicio părere în legătură cu întâmplările neclinice, nicio părere, despre nimic.

— Voi fi la infirmerie, căpitane, dacă ai nevoie de mine, spuse ea.

Picard dădu din cap, încălzit fără motiv de cuvintele ei şi, din nou, trecutul reveni între ei, tristeţea fiecăruia dintre ei şi viziunea care, cu mult timp în urmă făcuse ca ei să se întâlnească şi care, totuşi, stătuse în calea unei relaţii mai apropiate. Privi cu o urmă de regret cum Crusher se întoarse şi părăsi puntea.

Ascunzându-şi sentimentele, Picard se apropie de Riker.

Acesta îl simţi numai când Picard i se adresă:

— Domnule Riker…

— Oh! Căpitane… Da, domnule? Cu ce vă pot fi de folos?

— Mai bine te-ai întreba cu ce-ţi poţi fi ţie de folos. Mai spune-mi o dată ce-ai văzut pe coridor.

Riker se simţi prost, nefericit la gândul că „văzuse acea imagine”. Încă mai simţea o greutate în stomac, genele se încăpăţânau să-i acopere ochii, oricât ar fi încercat el să se relaxeze.

— Aş vrea să ştiu şi eu. Mi s-a părut la fel de real ca şi tine. Chiar era, Când a dispărut mi-am închipuit că era o răsfrângere a hologramelor lui Troi. Dar nu era aşa. Şi n-am avut vedenii.

— Cum poţi fi atât de sigur?

— Fiindcă n-a făcut ce mi-am imaginat eu că va face. Cred că imaginaţia mea ar fi făcut ca ceva să reacţioneze conform gândului meu dar acest bărbat… s-a îndreptat spre mine cu o expresie deosebit de ciudată. E greu, domnule. Aş vrea să fiu mai concret…

— Căpitane! strigă brusc Data de pe puntea de deasupra, răsucindu-şi scaunul. Am găsit-o!

— Bună, mamă!

Wesley Crusher îşi ridică capul atunci când mama lui intră în cabina aflată dincolo de infirmerie. Faţa lui era netedă asemeni porţelanului şi potrivit vârstei de şaisprezece ani pe care o avea. Părul era pieptănat puţin cam prea lipit de cap, hainele se mulau perfect pe trup. De când căpitanul îl făcuse

sublocotenent, încerca să se poarte cât mai mult ca atare. Lui Beverly Crusher i se părea că Wesley nu voia să pară nelalocul lui printre cei de pe punte care purtau uniformă şi, ca orice băiat de şaisprezece ani, exagera.

— Wes, începu ea fără să-l salute, vreau să-mi faci un serviciu.

El lăsă bucuros benzile pe care le studia.

— Sigur, mamă. Ce anume?

— Azi eşti programat să urci pe punte?

— Eu? Nu chiar… Domnul Data m-a rugat să-l ajut săptămâna asta să catalogheze câteva teorii fizice. Voiam să folosesc ocazia şi să urc mai târziu pe punte.

— Poţi să te duci acum?

Wesley se ridică. Era la fel de înalt ca mama lui.

— Serios? Adică… Cum asta?

— Supraveghezi puntea în locul meu.

Fata netedă a lui Wesley se strânse.

— Huh?

— Vreau să urmăreşti în locul meu ce se întâmplă. Se petrecu ceva şi nimeni nu e sigur ce anume. A afectat-o pe Deanna Troi şi dacă nu pot face o expertiză asupra ei, vreau măcar să ţin lucrurile sub observaţie.

Wesley se strâmbă.

— Mamă, începu el. N-am niciun indiciu referitor la tot ce-mi spui tu.

Doctor Crusher îl privi trist.

— Spune-i intuiţie de medic, spune-i cum vrei, dar fii spionul meu pe punte. Eu nu mă pot duce pentru că am de făcut nişte verificări pediatrice şi de altfel ar fi prea stânjenitor. Vrei să faci asta pentru mine?

El ridică uşor din umeri. Precis era o şmecherie pe undeva.

— Sigur că mă duc.

Îl bătu uşor pe obraz, aşa cum făcea din când în când, ca să-şi amintească faptul că acest băiat strălucit, plin de viaţă, înalt, era totuşi copilul de şaisprezece ani şi jumătate care abia dacă mai dormise o noapte întreagă de la vârsta de doisprezece ani.

— Mulţumesc, şefule. N-am să uit niciodată ce ai făcut pentru mine.

Ea porni spre uşa laboratorului, dar se întoarse când Wesley o

întrebă:

— Mamă, ce anume trebuie să observ?

Beverly Crusher se întoarse din mers şi-i spuse:

— Foloseşte-ţi imaginaţia!

Riker intră ezitând în cabina lui Troi. Ştia că o întrerupe mai devreme decât se aştepta ea. Era acolo – atât de asemănătoare celei de mai devreme! Atât de asemănătoare!

— Te-ai întors, Bill, murmură ea zâmbind.

Cabina întunecată se lumină pentru o clipă.

Ca întotdeauna, acel „Bill” îl luă prin surprindere. Foarte puţini erau cei care-l numeau aşa, iar pe navă numai Troi. Numai Deanna.

— Îmi pare rău, spuse el apropiindu-se de ea. Crezi sau nu, Data a găsit informaţia. N-am vrut să te deranjez aşa curând, dar…

— Nu-ţi cere scuze, spuse ea. Nu ţi se potriveşte.

El ridică, ochii spre ea.

— Nu mi se potriveşte? Păcat.

Troi ridică din umeri.

— Depinde de origine.

— Originea nu constituie un motiv ca să nu ştii cum să-ţi ceri scuze, spuse el. Poate că într-o zi…

— Poate într-o zi, *căpitanul* Riker. Nu crezi?

— Încetează, Deanna, spuse el cu un ton acuzator şi cu o strâmbătură. Eu reprezint atâtea pagini goale pentru tine. Să nu crezi că nu ştiu. Nu sunt pregătit încă să devin căpitan, dar recunosc…

— Că poziţia ta de prim ofiţer e neplăcută, completă ea.

Riker râse şi se aşeză în cel mai apropiat scaun.

— Încetează, spuse el. La început se întinse în scaun şi flutură mâna, dar timpul îi presa şi el se aplecă din nou înainte aproape imediat.

— Nu-mi place să te zoresc.

— Nu-i nimic. Sunt nerăbdătoare să aflu răspunsul şi sunt la fel de nerăbdătoare să am linişte. Singurătatea nu e un tovarăş binevenit.

Riker făcu o pauză întrebându-se dacă ea simţea sentimentul adânc pe care-l avea pentru ea şi nepotrivirea înţelegerii lui. În

cele din urmă, când îşi dădu seama că nu-i poate suporta privirea, întrebă pur şi simplu:

— De ce stai? Ce te face să rămâi printre oameni? Cred că te ducem la disperare.

Troi râse.

— Oh, Bill... Eşti o persoană atât de tranşantă. Nu ştii de ce stau?

— Sunt numai urechi, consiliere. Spune-mi!

Râsul ei se schimbă, deveni mai melancolic şi privi în jos. Când ridică din nou privirea, ochii ei negrii străluceau.

— Îmi plac oamenii.

— Chiar îţi plac? întrebă Riker.

— Da, destul de mult. Mai mult decât betazoidii. Dar să nu spui nimănui. Ea îşi strânse buzele într-un semn conspirativ.

— Da, îmi plac, chiar dacă-i fac să se simtă prost. Îmi plac foarte mult. Sunt atât de cinstiţi, atât de binevoitori, au o profundă integritate ca specie... Şi jumătatea mea umană mi-a dat ceea ce puţini Betazoidi au.

— Ce anume?

Ea îşi lipi umerii de spătarul scaunului şi spuse:

— Disciplina. Auto-disciplina, vreau să spun. Şi... cred că am o intuiţie pe care betazoidii n-o vor avea niciodată. Mama mea şi semenii ei consideră că totul are o valoare şi adesea sunt de părere că a pătrunde în mintea altora e ca o glumă. Eu am învăţat că un univers trebuie acceptat ca valoros de la prima vedere şi asta am învăţat-o de la oameni. Ştii că eu, ca hibrid, pot să citesc o gamă mai mare de emoţii decât betazoidii? Chiar dacă impresiile nu sunt clare, eu pot să le citesc. Mulţumită laturii mele umane am multe avantaje şi sunt mândră de asta.

Riker rămase tăcut, surprins de generozitatea ei. Ştia cât de des se simţea ea singură. Văzuse privirile care-i erau aruncate în momentul în care intra într-o încăpere sau ieşea dintr-o încăpere. De mult se întreba dacă afecţiunea lui pentru ea era cu adevărat afecţiune sau numai dorinţa unui bărbat de a proteja ceea ce simte că este slăbiciune feminină. Troi avea un exces de handicapuri în poziţia ei de consilier al navei, poziţie nouă pentru flota stelară, nouă pentru Federaţie şi încă nedefinită. Nimeni nu ştia cu adevărat şi nici măcar nu înţelegea care era scopul existenţei ei pe navă. Dar toţi ştiau că ea era

aici să-i urmărească să evalueze toate condiţiile psihologice ale întregului echipaj de pe navă şi să raporteze căpitanului în caz că era necesar. Un paznic al minţii – sau un câine de pază depinzând de percepţie. Într-o zi, Federaţia va putea defini postul consilierului navei, sau oamenii se vor obişnui deja cu ideea. Dar acum, Deanna Troi şi cele câteva asemenea ei trebuiau să accepte această situaţie neclară.

— Mă impresionezi, spuse el brusc.

Ea râse din nou.

— Nu fi prea impresionat. Adorm plângând mai des decât îmi place să recunosc.

Accentul ei uşor grecesc apăsa pe cuvinte asemeni sunetelor scoase de picioruşele unei vrăbiuţe ce sare pe marmură. Riker îşi muşcă limba şi păstră pentru el cuvintele de mângâiere care erau nelalocul lor. Ea nu avea nevoie de ele.

— Cel puţin nu de cuvintele spuse de el.

— Mulţumesc, şopti ea, şi el ştiu că nu reuşise să-şi ascundă sentimentele.

— E nevoie de mine, Bill. Pot avea o contribuţie pe care simplii betazoidi nu o pot avea niciodată. Voi plăti fericită preţul pentru acest privilegiu, deşi nu cred că ăsta e locul unde-mi pot aduce contribuţia.

Riker îşi lovi palmele, lăsă umerii în jos, se uită o clipă în podea, apoi ridică privirea.

— Ştii cât de vinovat mă faci să mă simt?

Troi clipi, tăcu o clipă apoi clătină din cap.

— De fapt, ştiu.

Prins nepregătit, Riker roşi şi nu-şi putu reţine un zâmbet. Dar şi ea continua să zâmbească. La naiba! Tare se mai pricepea să zâmbească!

— Urcăm pe puntea Unu? întrebă ea blând.

El se ridică şi o luă de mână.

— Pe punte, consilier.

— Continuă, domnule Data.

Picard vorbi liniştit, stând în dreapta lui Troi. În stânga ei se afla Riker, de parcă prezenţa lor ar fi apărat-o de ceea ce urma să se întâmple. Ea părea că se controlează destul de bine, având în vedere faptul că nu putea lăsa nici pentru o clipă capul

în jos pentru a absorbi aceste evenimente. Data scoase din nou informaţiile pe care le descoperise.

— Domnule, trebuie să-mi cer scuze, spuse Data. Căutarea n-a fost atât de exhaustivă cum mi-am închipuit la început. Percepţiile consilierului Troi erau clare şi toate informaţiile veneau împreună…

— Să auzim despre ce e vorba, Data! Nu mai pierde vremea!

— Da, domnule. După cum puteţi vedea pe monitor, este un portavion nuclear din anii 1990. Era un vas al Uniunii Sovietice care urma să facă demonstraţii în Marea Neagră, când a dispărut în mod misterios pe 24 aprilie 1995.

— A dispărut? mormăi Picard. Ai idee cât de mare este un portavion nuclear?

Deşi Picard dorise ca întrebarea lui să fie retorică, Data îi dădu imediat răspunsul.

— Oh, da, Domnule. Până la nouăzeci de mii de tone, cu un echipaj de cinci ori mai numeros decât al navei noastre galactice.

Brusc, căpitanul se simţi prost că pusese această întrebare.

— Bine, continuă! Cum se numea vasul?

Chiar şi Data era conştient de prezenţa Deannei Troi când răspunse încet „Gorshkov”.

Ochii lui Troi se închiseră. Stătu liniştită când auzi cuvântul, apoi redeschise ochii, îşi stăpâni starea de emoţie, chiar durerea.

— Continuă, Data, îl zori Picard.

— Căpitanul vasului se numea Arkady Reykov. Avea un dosar politic serios înainte de a prelua comanda vasului. Dezaprobarea sistemului sovietic i-a adus unele necazuri, dar calităţile lui de ofiţer de marină au pus în umbră restul. O asemenea experienţă era foarte apreciată în U.R.S.S. în acele vremuri, astfel încât i s-a permis să continue.

Riker ascultă descrierea simplificată a încurcăturilor internaţionale şi toate sforăriile acelei perioade schimbătoare. Nu putea să nu se întrebe ce-ar fi simţit Reykov dacă ar fi cunoscut viitorul. Dacă ar fi ştiut că era doar o rotiţă dintr-un mecanism care a dus la cataclismele de pe Pământ din secolul 21.

— Şi acest Vasska? întrebă Picard.

Răspunsul îi fu dat de Troi şi nu de Data.

— Timofei…

Toţi se întoarseră spre ea.

Troi continuă.

— Timofei Vasska. Cred că era primul ofiţer.

Picard se întoarse spre Data pentru confirmare.

— Da, este corect, spuse Data.

— Avem fotografii ale lor? întrebă Riker.

Data se uită la el.

— Posibil… Lasă-mă să caut. Computer, arată-mi orice imagine posibilă a lui Reykov şi a lui Vasska.

Computerul începu să bâzâie, dar ei nu avură mult de aşteptat până când vocea feminină spuse:

Singurele imagini ale subiecţilor specificaţi sunt cele dintr-un ziar apărut cu puţin înaintea lansării navei „Gorshkov”. Îl aveţi pe ecran.

Ecranul făcu tot posibilul să focalizeze o fotografie cenuşie în care erau o sută sau chiar mai mulţi bărbaţi în uniformă, aparent ofiţeri pe portavion, stând cu toţii pe puntea întinsă.

Chipurile erau mici şi băgate unele în altele. Dar în stânga, doi ofiţeri stăteau mai la o parte şi în faţa celorlalţi. Chipurile lor erau şterse din cauza calităţii proaste a fotografiei.

— Acolo! spuse Riker arătând cu degetul. Computer, măreşte imaginea celor doi din planul apropiat.

— El este! murmură Riker arătând din nou, de data asta spre bărbatul din dreapta. El este bărbatul pe care l-am văzut pe coridor.

Picard privi lung în ochii duri ai ofiţerului sovietic şi murmură:

— Reykov…

În timp ce pronunţa numele, îşi dădu seama că reacţia lui era instinctivă. Nimeni nu-i spusese că acesta era căpitanul vasului „Gorshkov” şi, cu toate astea, ştia. Era un fel de simbioză, ceva pe chipul bărbatului pe care el, în calitate de căpitan, îl înţelegea.

Se întoarse spre Deanna Troi.

— Consilier?

Ea privea cele două chipuri de pe ecran.

— Da, spuse ea liniştit. Reykov şi Vasska.

— Data, spuse căpitanul, mai ai vreo informaţie despre ei?

Androidul dădu afirmativ din cap şi spuse:
— Puţine domnule, Timofei Vasska avea treizeci şi cinci de ani şi era de mult secundul lui Reykov. Datele sunt incomplete, dar câteva articole referitoare la incident, au afirmat că cei doi bărbaţi erau prieteni şi ar fi putut să comploteze împreună pentru a defecta unele din noile tehnologii.
— Ce tehnologii? întrebă brusc Riker, fără să-i pese că este nedisciplinat. Simţea încordarea din trupul lui Troi şi ar fi făcut orice pentru a-i îndepărta starea de teamă. Simţea asta atât de puternic încât ar fi putut fi chiar el telepat.
Data tocmai voia să răspundă când uşa liftului se deschise şi Wesley Crusher se îndreptă spre punte, cu picioarele lui lungi şi oprindu-se chiar în momentul în care toţi ochii se îndreptară spre el. Expresia placidă fu înlocuită cu o bruscă grimasă de surprindere – de ce erau cu toţii adunaţi în jurul staţiei ştiinţifice?
Ezită o clipă, apoi păşi stângaci şi zâmbi.
— Bună la toată lumea…
Căpitanul se întoarse spre el:
— Ce cauţi la ora asta aici, domnule Crusher?
Wesley îşi simţi gura uscată. Ciudat! Totul părea atât de simplu când îi vorbise mama lui.
— Eu… Eu… uh…
— Acum nu mai contează. Vino şi nu ne mai întrerupe!
Wesley se îndreptă spre celălalt monitor şi încercă să se prefacă că lucrează deşi nu se putea reţine să nu se uite la ce făceau ceilalţi.
— Dă-i drumul, comandante, spuse Picard.
Data se uită la ei şi continuă de acolo de unde rămăsese.
— „Gorshkov” purta o armă specială, un puişor electromagnetic care putea devia rachetele şi avioanele care se îndreptau spre el. Ştiinţa era la început în vremea aceea, dar sovieticii renunţaseră la testele preliminare şi montaseră un astfel de puişor pe un portavion.
— Perfect, spuse tăios Picard. Dar ce s-a *întâmplat* cu ei?
— Oh… da… Aparent, vasul a fost… pulverizat. Inexplicabil şi ciudat.
— Dumnezeule! spuse căpitanul.
— A rămas foarte puţin din vas, spuse Data şi continuă, şi

nimic din echipaj.

Riker dădu din cap.

— Nimic? Nici măcar un trup, undeva?

— Exact.. Relaţiile dintre marile puteri se îmbunătăţeau tot mai mult pe la începutul anilor 1980, dar analizele au indicat un cataclism în afara navei şi nu vreo dereglare a reactoarelor navei, de exemplu. Au urmat acuzaţii reciproce.

— Nici nu mă mir, murmură Picard.

— Dar nu exista nicio dovadă că vreo naţiune ar fi lovit vasul. Adăugaţi la asta cererea celor şapte avioane de pe „Gorshkov” de a primi permisiunea de aterizare pe portavionul Statelor Unite la puţin timp după – mă scuzaţi, domnule, n-am vrut să fiu inexact. Nava Statelor Unite se numea „Roosevelt” şi era foarte aproape când avioanele sovietice au sosit, la şaizeci şi nouă de minute după ce au asistat la dispariţia propriei lor nave. Acei piloţi au jurat că nicio torpilă n-a distrus vasul „Gorshkov”. Istoricii au afirmat că, dacă n-ar fi fost mărturia acelor piloţi atât de apropiată de momentul accidentului, relaţiile internaţionale s-ar fi stricat definitiv şi al treilea război mondial ar fi izbucnit imediat. Adăugând, fireşte, binecuvântarea că piloţii erau ruşi şi puteau lua legătura cu guvernul sovietic ultragiat fără să existe vreo problemă rasială. Dacă martorii ar fi fost americani sau englezi, noi n-am mai fi azi aici. Dar aşa, soluţia a fost o dezbinare a marilor puteri care a durat câţiva zeci de ani şi o adevărată durere pentru diplomaţie.

Picard se încruntă şi murmură:

— Hmmm… Mulţumesc, Data. Îl luă de braţ pe Riker şi îl trase într-o parte, apoi se aplecă spre el.

— De ce vorbeşte aşa?

Riker clipi şi asta îi limpezi privirea, nu asupra lui Picard sau a lui Data, ci asupra Deannei Troi, care era acolo, ţinându-şi respiraţia şi privind spre căpitanul La Forge. Faţa ei era împietrită de uimire, senzaţie pe care o trăia şi La Forge.

Instinctiv, Riker îşi îndreptă privirea spre cârmă.

La Forge se ridică de pe scaun, încet, ca un somnambul, cu mâinile pe pupitrul de control. Se ridică aşa de încet, încât atrase atenţia asupra lui.

În timp ce Riker se îndepărta de căpitan îndreptându-se spre rampă, toţi ceilalţi observară şi priveau cu încordare, incapabili

să-şi ia privirea. Gura lui La Forge era deschisă şi se apleca asemeni unui om lovit în coaste. Mâinile îi rămaseră fixate pe consolă, picioarele bine înfipte în podea şi uşor flexate.

Fireşte, vizorul îi ascundea ochii, dar după ţinuta corpului, după faţă şi după buze, Riker îşi imagina care putea fi expresia ochilor. Şocul.

Wesley se îndreptă spre rampă cu trupul tânăr încordat.

— Geordi?

Riker pocni din degete şi îl avertiză.

— Wesley, rămâi unde eşti!

Dar mişcarea lui Wesley distrase atenţia lui Riker de la omul aflat la cârmă.

La Forge respira sacadat. Nu răspundea. Rămăsese cu privirea aţintită – sau aşa părea – în faţă şi puţin în dreapta lui. Întoarse încă puţin capul, apoi se răsuci parţial pentru a privi toată partea de la tribord.

Riker veni în faţa lui.

— Geordi!

— Domnule… La Forge continua să se întoarcă, semănând mai curând cu dansatoarea de pe o cutie muzicală.

În faţa lui, de-a lungul curbei tribordului, forme umane se mişcau în cerc. Foarte diferite de staturile calde ale echipajului, aceste forme erau plate, străluceau galbene, nemişcate, brăzdate de impulsuri inegale – dar, fără îndoială, erau oameni. Nu humanoizi, *oameni.* Era ceva în felul în care se mişcau, în felul în care se întorceau, mergeau şi gesticulau, care-l făcea să fie sigur de asta.

— Domnule… E cineva aici…

Riker se mai apropie un pas, cu umerii uşor aduşi de parcă ar fi simţit fiori pe şira spinării.

— Dar acolo nu e nimeni.

— Ei *sunt* aici, domnule.

Riker ridică o mână cu un gest calm, dar degeaba.

— Bine… spune-mi pe ce lungime de undă eşti acum. Ajută-mă, Geordi. Vreau să-i văd şi eu.

Geordi se trase înapoi, dându-l la o parte pe Riker, dând scaunul la o parte, încercând să evite entităţile nevăzute în timp ce se îndrepta spre staţia ştiinţifică de pe puntea de deasupra lor, dar nu reuşi să se apropie. Se lovi cu umărul de balustrada

punţii şi nu se mai putu mişca, dar rămăsese acolo, încercând să se convingă că nu înnebunise.

— Geordi, descrie ce vezi, spuse Riker, aruncând o privire lui Picard în speranţa că acesta îl va ajuta.

— Ce vezi?

La Forge tremura.

— Nu ştiu…

— Locotenente, spuse Picard tăios, raportează! Analizează ce vezi şi raportează!

— Uh… sunt… rânduri strânse… evoluţie joasă, câteva lungimi de undă… în spectru, de la albastru la invizibil… dar unele unde acustice îmi dau imaginea unor pulsuri vii.

În vocea lui Picard se simţea nerăbdarea, dar şi teama:

— Vrei să-mi spui că poţi vedea felul în care *sună*?

— Da, domnule… mai mult sau mai puţin. Doamne! Sunt peste tot!

— Data! strigă Picard.

— Gata, domnule. Numai o clipă, spuse Data în timp ce lucra furios pe computer, adaptând senzorii, apoi apăsă ultima dată pe un buton după care privi spre ecran.

Imaginea punţii te înfiora. Fiecare se văzu pe sine însuşi, în locul în care era şi cum era. Toţi păreau normali, toate lucrurile păreau la locul lor. Monitoarele de bord arătau situaţia normală, covorul bej, benzile colorate de pe cămaşa cenuşie a lui Wesley şi uniformele roşu şi negru, auriu şi negru, sau azuriu şi negru, care arătau că culorile nu păţiseră nimic şi imaginea era clară – dar nu prea liniştitoare pentru moment.

La tribord fantomele se plimbau. Peste douăsprezece forme humanoide de o culoare alb-gălbuie strălucitoare, plate asemeni imaginilor făcute cu raze X. Forme, mişcări, figuri nedefinite, fără adâncime, forme umane de gheaţă ce se mişcau în spatele unei cortine de impulsuri spectrale, subliniate de o linie albastră. Unele se mişcau ca în transă, deplasându-se înainte şi înapoi pe rampă şi prin faţa marelui ecran şi în zona pupitrului de comandă. Altele stăteau nemişcate, de parcă s-ar fi uitat în spate, la Riker care îndrăznea să se apropie de monitor, absorbind ceea ce vedea. El se uita într-o oglindă în care erau imagini ce se uitau la el, imagini ce erau în spatele lui.

Se răsuci, explorând o punte de la tribord care părea goală.

Gâtul i se încordă şi renunţă la efortul de a vorbi. Nu putea decât să se uite la căpitanul Picard, care era cu faţa întoarsă de la monitor, explorând la rândul lui, ceea ce nu putea fi văzut cu ochiul liber al omului. Spre deosebire de ceilalţi care se îndepărtaseră de partea aceea a punţii, Picard se îndrepta spre ea, cu faţa împietrită.

— Deschideţi toate frecvenţele! Pune în funcţiune translatorul! Aşteptă numai o clipă să audă un zgomot care să-l convingă că Tasha ieşise din starea de prostraţie şi acţiona. Îşi ridică vocea:

— Vă vorbeşte căpitanul Jean-Luc Picard din Uniunea Federală Planetară. Mi-aţi invadat nava fără să fiţi invitaţi. Care vă este scopul?

Nu se auzi nimic. Riker rămase cu privirea aţintită asupra formelor de pe monitor cu toate că parul i se zburlise pe spate fiindcă ştia că sunt chiar în spatele lui.

— Vă cerem să comunicaţi cu noi, spuse Picard cu violenţă. Afirmaţi-vă imediat intenţiile!

Riker privi spre monitor, incapabil să privească spre puntea goală şi pielea i se încreţi. Două dintre imaginile radiografice începură să se îndrepte spre Picard, una dintr-o parte, cealaltă din spate.

Riker se năpusti spre el:

— Căpitane!

Prinse cu amândouă mâinile braţul căpitanului şi îl trase într-o parte, ceea ce făcu ca Riker să se găsească acum între căpitan şi cele două spectre care se apropiau. Într-o clipă, Worf se repezi la pupitrul de comandă de lângă el şi, deasupra lor, Yar coborâse fazerul. Într-un gest pur uman, Riker îşi răsuci capul căutând să vadă ceea ce nu putea fi văzut şi stomacul i se contractă în timp ce aştepta să fie lovit de mâini invizibile.

Atunci…

— Au dispărut…

La Forge vorbi tare, suficient de clar pentru ca toată lumea să fie *cu adevărat* nervoasă.

Lui Riker nu-i venea să creadă. Sentimentele lui interioare îi spuneau că ceva nu e în ordine.

Dar căpitanul avea încredere în monitorul care acum îi arăta că pe punte nu era decât el împreună cu membrii echipajului.

Cu toate astea, nici măcar el nu putea să nu arunce o privire superstiţioasă în lungul punţii.
— În ordine, domnule Riker, murmură el. Simte-te bine.
Dar nimeni nu se simţea bine. Absolut nimeni.
Wesley Crusher strânse ochii şi şopti:
— Nava e bântuită de fantome.!.

CAPITOLUL PATRU

— Bântuită, râse dispreţuitor căpitanul Picard. Superstiţii prosteşti. Renunţaţi la atitudinea asta!

Se îndreptă spre centrul cabinei de comandă, fără să fie încă pregătit să se aşeze, păstrând încă senzaţia că acele entităţi se mai aflau în jurul lui. Arunca o privire intolerantă spre Wesley Crusher, comunicând că aveau cu toţii nevoie de judecata unui adolescent pentru a se apuca din nou de lucru. Când prinse privirea de căţel bătut a lui Wesley, Picard simţi din nou remuşcarea de a-l fi făcut pe Wesley sublocotenent, o hotărâre pe care niciun părinte bun n-ar fi luat-o, dar hotărâre pe care el, care nu avusese niciodată copii o luase fără să-şi dea seama de consecinţe. Ar fi trebuit să ştie mai bine, căci, în calitate de comandant, era într-adevăr părintele întregului său echipaj. Chipul lui Wesley era acela al unui copil; niciun ofiţer mai experimentat n-ar fi pus la suflet mustrarea. După ce-i dăduse acest grad, Picard nu-l mai putea lua înapoi.

Multe erau lucrurile care nu mai puteau fi luate înapoi. Ce greşeală şi deserviciu să promoveze un băieţandru atât de devreme, fără să o merite. *N-a fost un deserviciu adus echipajului, ci băiatului.*

Picard îşi îndreptă privirea spre ecranul cel mare întorcând spatele chipului tânăr care-i ocupa acum gândurile.

Da, promovarea lui Wesley pe punte crease resentimente din partea ofiţerilor Flotei Stelare, care nu erau atât de inteligenţi, dar erau, poate mai merituoşi. Wesley Crusher devenise o persoană care manifesta un real talent, dar care era nefuncţională. Tot ceea ce făcea pe punte trebuia urmărit, chiar dacă el putea să calculeze în cap mai repede decât un computer.

Asta era situaţia.

Şi de ce i-am făcut una ca asta? se întreba Picard, lăsând acest gând să-l preocupe. *Oare chiar mă simt atât de răspunzător pentru moartea tatălui său? Chiar sunt atât de dator faţă Jack Crusher pentru greşeala care l-a ucis... încât să fac o altă greşeală faţă de fiul lui? Am fost atât de preocupat să capăt recunoştinţa mamei acestui băiat încât să mă folosesc de inteligenţa lui pentru a-şi etala bunele intenţii? Şi acum risc să-i distrug imaginea despre sine dacă-i iau înapoi gradul şi îl trec acolo unde-i e locul. Ah, Picard, tu t'es fait avoir!*[2]

Oftă şi se întoarse spre echipajul său.

— În ordine! Sublocotenentul Crusher a vorbit despre fantome. E un punct la fel de bun ca oricare să începem discuţia.

Worf Klingon încruntă sprâncenele:

— Dar, domnule, fantomele sunt numai în poveşti.

— Poate că da, dintr-un punct de vedere metafizic, spuse Picard cu o voce egală şi fără să se oprească. Dar noi nu vom discuta despre aşa ceva. Noi ne vom apropia de acest subiect din punctul de vedere ştiinţific. Alungaţi toate gândurile la spectre şi gândiţi-vă în termenii forme vii şi forme mentale. Domnule Data, ce informaţii îmi poţi da în privinţa asta?

Luat pe nepregătite şi cu un asemenea subiect din povestirile populare, Data clipi şi păru dintr-odată neajutorat.

Riker făcu un pas înainte, ca cineva care ştie mai bine, dar nu destul de repede pentru a se putea opri:

— Un android nu poate să ştie nimic despre viaţă, domnule, mai ales despre problemele oculte.

Ochii căpitanului îl străpunseră ca nişte lame de oţel.

— Vorbesc despre apariţii spectrale, Riker şi cu remarca asta eşti în afară de subiect. Nu-i aşa?

Atins, Riker îl aprobă din cap.

— Da, domnule, cred că aşa este.

— I-am pus o întrebare lui Data.

Nu se ştie dacă Data a apreciat sau nu faptul că i s-a luat apărarea, cert este că a început să se poticnească la acest subiect. Şi asta în faţa unui om pentru care cunoaşterea însemna date clare, pentru care conceptul mistic nu exista. Foarte conştient de atenţia cu care era ascultat, Data îi aruncă o

---

[2] Te-ai lăsat păcălit! (în franceză, în original).

privire lui Riker, îşi îndreptă puţin spatele şi vorbi:

— Domnule, începu el, aş afirma următoarele, de vreme ce formele de viaţă erau prinse în vizorul lui Geordi, apoi reverificate de senzorii de la bord, asta înseamnă că nu sunt simple imagini de pământeni, ci într-adevăr au o substanţă hylozoică.

Picard îşi muşcă buza.

— Cum?

— Sunt reale.

— Oh! Aşa trebuia să spui.

— Iertaţi-mă, domnule.

— Vrei să spui, continuă Picard, că ceva imaterial nu trebuie să fie lipsit de viaţă. În mod tradiţional, fantomele nu sunt vii, pe când aceste fiinţe, da.

Data dădu din cap.

— Greu de spus, domnule. Asta trece dincolo de hotarul semanticii. Va trebui să izolăm ceea ce este… viu.

Neplăcerea cu care rostise androidul aceste cuvinte îi atrase din nou atenţia lui Picard care îi privi ochii care aveau inocenţa copilărească a unei fiinţe care trecuse toate gradele Academiei Flotei Stelare, petrecuse doisprezece ani pe navele Flotei Stelare şi cu toate astea, rămâneau o chintesenţă de ignoranţă. Lui Data trebuia să i se introducă şi acest cuvânt… dar nicio carte, oricât ar fi fost de cuprinzătoare, nu putea înlocui plăcerile nepreţuite şi brutalitatea vieţii adevărate.

— Avem vreo analiză de la laborator? întrebă căpitanul.

Data se jucă pe tastatura computerului celui mai apropiat, citi informaţia pe care o privi de la sofisticatul sistem de analiză, apoi spuse:

— Par să fie un fel de energii fazice, domnule.

— Ce înseamnă asta?

— În aparenţă, există aici, în pulsaţii. Sunt aici, şi totuşi, nu sunt. Nu există întotdeauna în acelaşi loc. Nu este o energie aşa cum o definim noi în mod obişnuit. E mai curând un fel de proto-energie. Are unele din proprietăţile energiei şi ale materiei, alteori, nu au niciuna din aceste proprietăţi. Pare ceva necunoscut ştiinţei noastre.

Data ridică privirea:

— Aparent, stabilitatea nu este punctul lor forte.

— Este o non-analiză interesantă, domnule Data. Mi se pare că acest computer a găsit o cale de a nu recunoaşte faptul că nu ştie.

— Pentru moment nu-l pot învinui, domnule.

Picard îi aruncă o privire dură, dar fu încântat atunci când Troi se apropie de el, cu mâinile împreunate în faţă, făcând eforturi evidente de a se controla.

— Domnule…

— Spune, consilier Troi. În situaţia asta nimic nu mai poate fi ciudat.

— Dacă sunt… fantome, adică rămăşiţele materiei cenuşii a formelor fizice decedate, spuse ea, oare pot fi distruse?

— Distruse? Picard savură cuvântul. Vrei să spui omorâte, nu-i aşa? Posibilitatea de a fi omorât este un semn de viaţă.

Impresionată de răspunsul lui direct, Troi făcu un efort să stăruie acestui punct:

— Şi dacă pot fi omorâte, asta înseamnă că sunt vii? Nimeni n-a discutat încă despre o acţiune de pedepsire, consilier, spuse căpitanul. Dar aceste imagini ale unei catastrofe pe care le primeşti, adăugă el… Nu-mi ies din minte aceste imagini.

Din expresia de pe faţa ei, toţi îşi dădură seama că ea nu încerca să despice firul în patru. Pentru ea problema era foarte urgentă; era o problemă de viaţă şi de moarte.

— Da domnule, ştiu dar sunt îngrozită ca nu cumva imaginile percepute de mine să nu fie prost interpretate. Nu am încredere în mine să le analizez. N-aş vrea să treceţi la acţiuni de pedepsire înainte să fiţi siguri şi asta numai din cauza mea.

— Vrei să spui că *într-adevăr* simţi un pericol pentru noi?

Ea clătină din cap şi spuse oftând:

— Nu încerc să spun asta, dar, în acelaşi timp, îmi e frica să o spun. Dacă mă înţelegeţi…

— Cred că înţeleg, aceste entităţi există într-un plan atât de diferit de al nostru, încât numai existenţa lor şi poate reprezenta un pericol pentru noi. Am mai trecut prin aşa ceva înainte, în timpul expansiunii Federaţiei.

— Da, domnule ăsta vreau să spun, recunoscu Troi agitată. Chiar dacă reprezintă un pericol pentru noi, chiar merită să fie omorâte când n-au făcut decât să pătrundă în nava noastră?

— Mmmmm, murmură Picard. Oare ele vor fi la fel de

generoase când va fi vorba de noi? Se învârti în jurul ei, contemplând covorul. O să reţin tot ce mi-ai spus. Orice s-ar întâmple, nu voi îngădui echipajului să se lase pradă superstiţiilor. Vom găsi răspunsurile şi ele vor avea o bază ştiinţifică.

Troi îşi îndreptă spatele:

— Da, domnule.

— Da, domnule, spuse Data întorcându-se la locul lui.

— Sunt de acord, domnule, spuse Riker. Oricine ar fi aceste fiinţe, trebuie să presupunem că au sentimente şi că au intenţii pe care trebuie să le aflăm înainte de a acţiona.

— Da, murmură Picard, întrebarea rămâne, adăugă el încet, privind puntea, acum la fel de stranie şi de tăcută ca un cimitir în lumina zorilor. Ce caută *aici*?

Cuvintele îi făcură să-şi simtă picioarele ca într-un bazin cu apă îngheţată. Picard nu-i lăsă să se încălzească.

— Domnule Riker, în cabina mea! Vreau să vorbesc cu tine!

Riker făcu eforturi să-l urmeze pe căpitan în camera acestuia, aflată dincolo de punte. Abia se închise uşa în urma lui şi căpitanul îl îngheţă pe loc cu o privire sfidătoare.

— Mi-ai subminat autoritatea, domnule Riker. Încercând să-şi amintească momentele care trecuseră, făcând abstracţie de nervozitatea ce mai domnea la bord, dincolo de uşa aceea, Riker răspunse:

— Credeţi, domnule?

Aşa cum se profila pe decorul stelar, silueta căpitanului părea aceea a unui nobil printre alţi nobili.

— Asta ai făcut!

Înclinând capul, Riker spuse:

— Am văzut acele forme apropiindu-se de dumneavoastră. Nu ştiam ce intenţii au.

— Nu trebuia să faci un salt olimpic numai de dragul meu, spuse căpitanul. Un singur cuvânt de atenţionare ar fi fost suficient.

Ridicând din umeri – dar nu prea mult, Riker declară:

— Datoria mea este să vă apăr.

— Da, ştiu că asta e versiunea oficială, spuse Picard. Dar când te întorci viu de atâtea ori de câte m-am întors eu, câştigi şi dreptul de a avea pe cineva care să-ţi poarte de grijă. Ţi-aş fi

recunoscător dacă, de acum încolo, m-ai lăsa să-mi încasez singur loviturile. Poţi să te retragi!

— Geordi uită-te încoace! Geordi uită-te în colo! Geordi, spune-ne din ce-i făcută asta. Geordi, priveşte prin zid, ca Superman. Desigur, nicio problemă. O să mă uit. Numai pentru asta sunt bun.

— Linişteşte-te, murmură Beverly Crusher, în timp ce aranja filtrul din senzorul miniaturizat, de joasă putere ce se afla în vizorul lui La Forge. Un medic inginer ar trebui să facă asta.

— Nu, mulţumesc, mormăi tânărul, clipind din ochii lui cenuşii, încercând să-şi imagineze cum arăta ea cu adevărat.

Cum arăta *cu adevărat.*

— Şi ar fi trebuit să te odihneşti după toate evenimentele petrecute pe punte, îi spuse ea liniştit. Nu poţi cere trupului tău să dea putere acestui sistem senzorial dacă nu te odihneşti puţin. De asta te doare aşa de rău, Geordi. Nu te odihneşti deloc.

Fireşte avea dreptate, şi dădu din cap afirmativ:

— Nu mă deranjează durerea. Dar nu pot pleca de la postul meu. Oricum, mă aşteptam la o apreciere mai mare din partea celor de la bordul lui „Enterprise”. Credeam că cei care au fost trimişi pe nava asta sunt mai puşi la punct decât echipajele navelor care fac călătorii obişnuite. Îşi închise ochii din cauza durerii de cap, îi frecă cu mâna aşteptând ca medicamentul să-şi facă efectul.

— Riker aştepta să-i spun eu. Nu e chiar aşa de uşor. Nu pot să mă uit pur şi simplu la lucruri, aşa cum faci tu. Nu pot să scot pur şi simplu cuvinte din impulsurile senzoriale care fac din creierul meu un interpret al computerelor. Ştii că un computer care poate citi senzorii nu se poate compara cu mine? Nu va prinde toate elementele sau le va interpreta prost fiindcă o maşină nu înţelege realităţile vieţii aşa cum le înţeleg eu.

— Asta din cauză că nu are intuiţia pentru a interpreta ceea ce vede, îi spuse Crusher placid. Ar trebui să fii mândru de asta.

— Sunt mândru, insistă el. Dar nu ştiu ce erau acele forme de pe punte, aşa cum nu ştiu nici ceilalţi şi cum nu ştie nici domnul Riker. Când oamenii se uită la mine, nu mă văd pe mine. Văd pur şi simplu lucrul ăsta spuse el, întinzând brusc mâna spre ea,

înconjurând-i trupul şi obiectul pe care-l ţinea.

— Ei nu înţeleg, spuse doctorul. Nu le poţi pretinde să înţeleagă cât înseamnă pentru tine să faci acest vizor să funcţioneze.

— Ştiu, îi răspunse el repezit, lovindu-şi genunchiul cu palma într-un gest de nemulţumire, ştiu, dar uneori e greu să fii înţelegător, mai ales când toată lumea te întreabă întruna; „Geordi, ce vezi?” Ei nu ştiu cât mi-a trebuit să învăţ să interpretez toate informaţiile pe care le primesc din fiecare metru pătrat pe care-l văd. Eu nu sunt o maşină doctore, înţelegi? Creierul meu n-a fost făcut să facă aşa ceva. Nu e ca şi când m-aş uita la un obiect şi ar apărea zeci de etichete care să-mi spună din ce este făcut. Trebuie să învăţ ce reprezintă fiecare impuls, ce înseamnă fiecare vibraţie, fiecare licărire, fiecare respiraţie, fiecare strat al materiei spectrale… oamenii nu ştiu cât de greu îmi este să spun „nu ştiu”.

Crusher se opri din lucru şi se uită la el, impresionată brusc. Pentru că acum era orb, fără proteză, el nu văzu că ea se oprise. Nu putea vedea nimic. Şi ea era bucuroasă de asta.

— Nu e uşor, continuă el. M-au costat ani de instruire, instruire dureroasă, pentru a-mi obişnui creierul să facă asta.

Creierul uman nu este creat de natură să facă ceea ce face creierul meu. Şi, de fiecare dată când trebuie să spun „nu ştiu” sau „n-am mai văzut aşa ceva” parcă m-ar străpunge o săgeată de fier. Asta înseamnă că sunt cu adevărat orb.

— Oh, Geordi… murmură Crusher.

— Uneori, spuse el, trec prin douăzeci sau treizeci de nivele de analiză şi fiecare nivel înseamnă o bucăţică smulsă din mine. Atunci când nu pot să spun ce este ceea ce văd, nu e ca şi când o persoană care vede s-ar uita la o cutie fără să poată vedea ce este înăuntru. E ca şi când ţi-ai ţine respiraţia şi te-ai afunda adânc, tot mai adânc, oricât de măre ar fi durerea… şi, când nu poţi atinge fundul, trebuie să te întorci, totuşi, la suprafaţă înainte să-ţi explodeze plămânii… Oh, nu pot să-ţi explic; nu pot să te fac să *vezi*.

Aşa, orb cum era, se întinse şi, numai din instinct, găsi vizorul pe care ea îl ţinea în mână, aproape de el. Instinctul unui orb care-i spusese unde erau mâinile ei şi, cu ochii artificiali din nou în mâna lui, se ridică de la masă şi reuşi să găsească uşa. Când

uşa se deschise în faţa lui, el păşi dincolo de ea, călăuzindu-se după sunet şi după curentul de aer de pe coridor, de parcă ar fi vrut să-i arate ei că poate fi un om întreg şi fără povara protezei atât de învăţate.

— Geordi! strigă Crusher după el, dar o făcu cu inima îndoită pentru că nu găsea cuvintele cu care să-l ajute. Tresări când Riker apăru brusc şi Geordi se lovi de el. Dacă n-ar fi apărut el, ce ieşire şi-ar fi făcut Geordi…

— Locotenente – începu Riker, dar rămase – cu gura căscată când La Forge îl îmbrânci, trecând pe lângă el fără să spună măcar un „scuzaţi-mă, domnule”. După ce Geordi dădu colţul coridorului, Riker intră în infirmerie şi arătă cu degetul în direcţia aceea.

— Ce-l frământă?

— Tu. Crusher îşi încrucişă braţele şi oftă.

— *Eu?* Cum am reuşit?

— E ciudat că întrebi. Îl luă de braţ şi îl conduse în interiorul infirmeriei, îl aşeză în cel mai apropiat scaun şi îşi luă, la rândul ei, poziţia de profesoară. Continuă: Orice părinte ştie asta. Aşezându-se pe o masă de consultaţii, ea abordă subiectul cu un aer serios. E puţin neliniştit din cauza episodului petrecut pe punte.

— Ţi-a povestit, deci… E bine, spuse Riker. De ce îl preocupă anume?

Trăsăturile frumoase ale lui Beverly Crusher erau urâţite de situaţie.

— Eşti sigur că vrei să ştii?

Furios, Riker ridică mâinile:

— Când am început să devin atât de străin de toţi? Vreau să ştiu.

— Nu pentru asta ai venit aici.

— Nu, recunoscu el. Am venit fiindcă ştiam că La Forge este aici şi voiam o analiză a compoziţiei psihice a acelor imagini vii. Cred că e cel mai în măsură să mi-o spună.

— Cred că ar fi mai bine să apelezi la Data.

— De ce? Dintr-odată toată lumea a început să funcţioneze cu jumătate din capacitate. Nu e Geordi La Forge expertul în spectroscopie?

— Numai de nevoie, spuse ea, nu pentru că aşa a vrut el.

Riker o privi; o privi pur şi simplu, apoi clătină capul.

— Eşti furioasă pe mine. Crezi că m-am înţeles cu căpitanul?

Brusc un fir obişnuit îi înfăşură şi buzele lui Crusher se lăsară într-o grimasă, ca şi cum ar fi priceput situaţia.

— Oh... înţeleg. Nu, nu sunt furioasă pe tine. Dar dă-mi voie să-ţi dau un sfat.

— Te rog.

— Ascultă-l pe locotenentul La Forge. Ascultă-l numai.

— Îl ascult.

— Nu-l asculţi. Auzi numai ce are de spus, dar nu-i apreciezi vorbele. Crezi că nu face decât să „vadă”.

Riker încercă să înţeleagă ce voia ea să spună, privind-o în adâncul ochilor şi citind în ei dar, după câteva clipe, el se scutură şi recunoscu:

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

Ea îşi aşeză mâinile lungi în poală.

— Dumnezeule, Will! Tu chiar crezi că el nu face decât să-şi pună obiectul ăla la ochi şi să vadă? Bine, nu e clar... îţi explic. Desigur, tuturor aşa li se pare. Am încercat să-i spun asta, dar din punctul lui de vedere... ei bine, Geordi La Forge este unul din cei numai patru orbi cărora le-a reuşit proteza optică. Vreau să spun, patru care au învăţat cu succes să o folosească. Patru, doar atât sunt în întreaga Federaţie.

— Adevărat... mormăi Riker... spune mai departe. Crusher trase adânc aer în piept încercând să găsească cuvintele care să explice ceva ce nici măcar ea nu trăise.

— Atunci când se uită la un măr, el trebuie să interpreteze între douăzeci şi două sute de impulsuri senzoriale separate, numai pentru a afla forma, culoarea şi temperatura. După asta, trebuie să verifice din nou pentru a afla compoziţia moleculară, densitatea şi tot ce mai e nevoie. Crede-mă, este cumplit de obositor. Aşa e pentru Geordi. Numai pentru un măr sunt câteva milioane şi jumătate de impulsuri. Ştii că oboseşte dacă nu-şi scoate aparatul ăsta e de câteva ori pe zi?

— Nu... N-am ştiut. Dar el nu şi-l scoate.

— Refuză să se lase pradă acestui handicap. Şi din cauza menirii lui, este istovit şi trebuie să facă faţă unor dureri destul de mari.

Riker apucă marginea scaunului şi îndreptă perna.

— Durere? Vrei să-mi spui că obiectul acela îi provoacă dureri?

— Nu s-a plâns niciodată.

— N-am ştiut.

Dr. Crusher se dădu jos de pe masă şi spuse:

— Ăsta e omul pe care-l aveţi în echipaj, domnule Riker. Acum ştii.

Primul ofiţer se lăsa din nou în scaun, cu ochii albaştri larg deschişi, încercând să-şi imagineze ceva ce creierul lui pur şi simplu nu era capabil să vizualizeze. Dar înţelegea ce înseamnă durerea, şi înţelegea ce înseamnă să îi ţii piept. Ştia şi ce greu recuperezi. Brusc îşi dădu seama cât de puţin timp petrecuse împreună cu aceşti oameni deosebiţi. Talentele deosebite, da, dar în acelaşi timp handicapuri deosebite. Data, cel atât de mecanizat; Yar şi temperamentul ei exploziv şi dorinţa exagerată de a proteja; veşnicele discuţii dintre el şi căpitan şi autoritatea lui nu prea bine definită, pe o navă galactică şi cu civili la bord… Troi şi suferinţele prin care trecea din toate punctele de vedere; şi acum, Geordi La Forge – orb şi totuşi nu – un bărbat care putea vedea lucruri fenomenale sau nu putea vedea deloc… Nu era deloc uşor.

Era greu. Era o stare de încordare. Din prima zi fuseseră probleme, care îi făcuseră să lase deoparte momentele importante în care oamenii reuşesc să se cunoască. Trecuseră prin multe împreună şi, cu toate astea, erau străini. Ce ştia el despre Geordi? Ce părere avea Geordi despre alte lucruri în afară de văz şi în afară de locul unde lucra? Care era pasiunea lui Yar în timpul liber, în afară de a-şi îmbunătăţi îndrăzneala marţială? Categoric, o femeie atât de tânără şi atât de plină de viaţă s-ar gândi la ceva mai amuzant. Ce muzică îi plăcea? Oare strângeau vreodată pantofii? Şi, categoric, trebuie să mai fie ceva în Wesley decât invulnerabilitatea tipică vârstei de şaisprezece ani. Şi Worf… se simţea singur? La fel de singur cum părea să se simtă, uneori, Troi? Ce-l făcea să rămână în Flota Stelară, când ar fi putut foarte bine să se întoarcă ia tribul lui de Klinzhai unde ar fi fost acceptat pe de-a întregul? Nu era obiceiul celor din tribul Klinzhai să-i alunge pe cei de un sânge cu al lor oricare ar fi fost motivele despărţirii De ce nu se ducea la ei?

Nu se ştie cum, fiecare devenise pentru ceilalţi numai un nume şi o ciudăţenie aparte. Data era Androidul, Geordi, era vizorul, Worf era cel din Klingon, Crusher era Doctorul, Wesley era Puştiul, Troi era Ochiul – pătrunzător, Picard era Marchizul…

Cred că eu sunt nobilul. Sau prostimea, se gândi Riker fără să-i preocupe faptul că doctorul Crusher i-ar fi putut citi pe chip gândurile. *Nu-i cunosc. Nu cunosc încă pe niciunul din ei şi în tot acest timp am depins unii de alţii. Şi căpitanul Picard… Pe el îl cunosc cel mai puţin. Dar nici eu nu l-am lăsat să-l cunoască prea bine pe Will Riker, nu-i aşa?*

— La naiba! şopti el.

Crusher îşi muşcă buzele încercând să-şi oprească bătăile inimii, căci văzuse schimbările petrecute pe chipul lui şi observase, mai ales, când începuse să-şi roadă o unghie şi să aibă un aer vinovat.

— Ce este? întrebă ea, foarte atentă la tonul vocii.

— Nimic.

Se ridică brusc, făcându-se vinovat tocmai de ceea ce i se păruse până atunci acuzator în comportarea lui. Chiar în momentul în care se întorcea spre uşă, îşi dădu seama de ce face şi se opri într-un picior. Se uită la ea peste umăr şi se gândi să se întoarcă.

— Nu… arătăm…

Comandantul Riker imediat pe punte! Alarmă galbenă! Toată lumea pe punte! Alarmă galbenă! Comandantul Riker este chemat pe punte.

— Ceva în senzorul de mare distanţă, domnule.

Vocea Tasei Yar se ridică pentru a acoperi zgomotul făcut de alarma galbenă.

Picard stătea hotărât în mijlocul punţii, privind ecranul, conştient de prezenţa consilierului Troi în spatele lui.

— Sondează!

— Sondez.

— Toată lumea să meargă pe vârfuri! Şi unde naiba este…

— Am venit, domnule, spuse Riker. Îmi pare rău că am întârziat.

Picard se întoarse spre turbolift şi spuse:

— Vreau ca toţi să fiţi oricând disponibili în următoarele

douăzeci şi patru de ore. Nu ştim peste ce am dat şi mie nu-mi plac ghicitorile. Până descoperim ce se petrece…

— Vă stăm la dispoziţie, domnule. Nicio problemă. Riker se aşeză între căpitan şi Troi. Troi îi prinse pentru o clipă privirea şi fiecăruia îi fu greu să-şi reţină cuvintele de îmbărbătare. Făcând un efort, el îşi mută privirea şi o observă pe Yar, lucrând cu mai multă furie decât în mod obişnuit la pupitrul ei ştiinţific. Apoi ceru:

— Spune-mi ce vezi, locotenente!

Sprâncenele ei se încruntară:

— Am detectat ceva la periferia senzorului, domnule Riker, dar nu pot să stabilesc… Numai o clipă… Asta… Asta nu se poate! Nu primesc niciun semnal. Sonda nu-mi dă niciun răspuns. Nu se poate!

Picard se răsuci:

— Absolut nimic? Nicio reacţie din partea sondei?

— Nu, domnule, se plânse Yar. Nici măcar nu citeşte ceea ce se află în imediata ei apropiere. Se înfurie şi lovi pupitrul de control, ca un copil.

Se încăpăţână, absolut sigură de ceea ce vedea pe instrumentele de control.

— Domnule, atât cât îmi dau seama, absoarbe sonda.

Pe chipul lui Picard se putea citi neîncrederea.

— E cel mai ciudat lucru pe care l-am auzit în viaţa mea! Coroboraţi datele cu cele ale laboratoarelor spaţiale!

— Sunt deja în legătură, domnule, spuse ea, cu ochii strălucind. Acelaşi răspuns.

El se răsuci înapoi şi-i lovi coapsa cu mâna strânsă pumn.

— La dracu!

Cu pas hotărât se apropie de pupitrul din faţa lor, cu ochii aruncând fulgere…

— Retrageţi senzorii!

Yar ridică din nou privirea:

— Ce-aţi spus?

— Da. Scoateţi un senzor mai puternic…

Mâna lui Yar se lăsă neputincioasă pe pupitru şi ea îl privi pe Riker. Gura ei formula o întrebare tăcută: *Să-i retragem*? Riker simţi greutatea hotărârii care trebuia luată. Se apropie un pas de Picard.

— Domnule, puteţi să ne lămuriţi asupra procedurii?

Spre mirarea şi uşurarea tuturor, Picard abia dacă-i aruncă o privire şi spuse:

— Desigur.

Se îndreptă spre Ops, acolo unde stătea Data, tăcut şi foarte atent în tot acest timp şi puse mâna pe planul staţiei tactice aflată pe consola staţiei Ops, lovind uşor butoanele.

— Este o operaţiune neoficială, ceva ce inginerii Flotei nu ar aproba… Ceva radical. Dacă este făcută prea des, poate produce o ardere completă. Trebuie să fixăm senzorii computerului, să refacem capacitatea energetică pentru investigare, să concentrăm toată energia şi să cerem computerelor să acţioneze atunci când totul e gata. Despre asta e vorba.

Mâinile lui se îndepărtară graţioase de instrumente, lăsându-i pe toţi ceilalţi uimiţi. Timp de câteva secunde a fost, categoric o scurgere abundentă de energie din sistemele senzoriale energetice ale navei, sondele au parcurs distantele spaţiului descătuşate de viteza energiei pure.

— Domnule, ţopăia Yar, la pupitrul ei. Avem informaţii noi! Dumnezeule! Se îndreaptă chiar spre noi din spaţiul interstelar! Ne cunoaşte foarte bine! Va fi aici în şaptezeci şi opt de secunde!

Căpitanul spuse răstit:

— Imagine!

La Forge reuşi să raporteze cu o voce lăudabil de calmă:

— Domnule, pentru vizualizarea acestor date, senzorii vor trebui să aibă o corecţie de douăsprezece puncte în spectrul de raze gama.

— Fă-o, locotenente, urlă Picard.

Tânărul orb se strâmbă în spatele vizorului său, apăsă tastele de cod, apoi butonul şi îşi ţinu respiraţia atunci când sistemele navei răspunseră cu o uşoară tânguire comenzilor lui. Dar informaţiile începură să le parvină.

— Senzorii la maximum spre sursă, domnule, raportă La Forge. Peste puţin timp vom primi imagini.

Spaţiul din faţa lor se înceţoşă, se învolbură şi recreă o nouă imagine – apoi, brusc, puntea fu înconjurată de o imagine uriaşă, ce se ondula, într-o mişcare continuă, înaintând spre ei

prin spaţiile vaste. Culorile de auroră boreală erau haotice, dorinţă oarbă, natura electrică evidentă în momentul în care se lovi de ecranul imens.

Geordi ridică imediat mâna pentru a-şi acoperi vizorul.

— Iiiisuse…

Scânteile le luminară chipurile şi teama începu să-i copleşească. Era ceva cu totul neobişnuit şi generator de panică. Frica din toate inimile părea asemenea unui foc, ca un curent electric. Ca faţa iadului însuşi.

Dintr-odată, Troi se trezi la viaţă în spatele lui Riker şi a căpitanului. Expresia ei speriată era din ce în ce mai cuprinsă de groază cu cât fulgerările de pe ecran se reflectau mai mult în ochii şi pe pielea ei.

— Nu vă apropiaţi de ei! Nu-l lăsaţi să se apropie de noi!

Picard apăru brusc alături de ea.

— Consilier Troi…

Mâinile ei subţiri se agăţară de mâinile lui ca nişte gheare.

— Căpitane! *Nu* lăsa creatura asta să se apropie de noi!

— Nu pot să…

— N-o lăsa! repetă ea. Căpitane, ce mai caut eu pe nava asta dacă nu-mi asculţi sfatul? Dacă greşesc, am să-mi dau demisia. Dacă până acum n-am făcut nimic valoros în viaţa mea, fac acum, căpitane, te rog!

Dungile purpurii de lumină desenau forme urâte între ei, strălucind de parcă ar fi vrut să dea formă cuvintelor lui Troi şi să-i facă privirea mai convingătoare.

Căpitanul o prinse de mâini şi o privi cu nişte ochi care încercau să afle mai mult decât adevărul. Imediat spuse dintr-o suflare:

— Ridicaţi scuturile! Stare de alarmă roşie!

Cuvintele lui se auziră în toate colţurile încăperii.

— Alertă roşie! spuse imediat, ca un ecou, Riker, transmiţând cuvintele lui Tasha!

— Viteză şi ETA?

— Deviaţi şase! Şaizeci şi unu de secunde ETA!

Ea se cutremura sub lumina prismatică de pe ecran. Părul blond îi strălucea într-o culoare când portocalie, când ametist, apoi albastră, apoi un alb foarte strălucitor. Braţele i se mişcau rapid pe pupitru şi întreaga navă intră în alertă. Luminile

începură să sclipească peste tot în navă şi în jurul ei, scutul protector se pregătea să se ridice în jurul corpului navei şi al carlingii.

Picard o strânse pe Deanna Troi lângă el, se întoarse spre locurile unde stăteau ei în vremuri mai bune şi se îndreptă spre sursa de lumini.

— Locotenent Yar, aprinde fazerele la prova! Spune-i clar care sunt intenţiile noastre! Avertizează creatura asta!

În spatele lui o auzi pe Troi şoptind:

— Arme… nu!

Dar era prea târziu.

Fără să se gândească, Yar apăsă butoanele şi lansă în spaţiu fazerele, ascuţite ca nişte ace şi care, lovind de la distanţă erau resimţite ca o lovitură de lamă.

— Căpitane, accelerează! strigă ea. Viteza s-a mărit! Deviere la zece acum… deviat doisprezece… Deviat paisprezece-virgulă-nouă!

— La Forge!

Urletul căpitanului bombardă puntea.

La Forge era cu palmele pe pupitrul de control, încercând să schimbe cursul navei. Schimbarea vitezei fu atât de bruscă încât, până şi echipamentul sofisticat al Flotei Stelare n-a putut contracara efectul asupra organismului.

Nava galactică se roti în spaţiu şi porni ca o săgeată. Dar înainte ca nava să ajungă la o distanţă de un an lumină, creatura aceea era deasupra lor.

Nava „Enterprise” fu zguduită cumplit. Un miliard de mici scântei erupseră în jurul scutului. Şocuri electrokinetice treceau prin navă, prin trupurile fiecăruia, prin fiecare os, prin fiecare nerv, prin fiecare circuit, prin fiecare ramificaţie, prin fiecare fir de păr şi pătrundeau prin fiecare centimetru de materie vie sau mecanică:

Troi simţi că din gâtlej îi iese un ţipăt scurt în timp ce se crampona de un duşman pe care, într-un fel, îl recunoştea. În jurul ei, puntea era pângărită de degete albastre urâte, care lăsau scântei pe tot ce atingeau. Îi văzu pe ceilalţi membri ai echipajului căzând, crispându-se, chircindu-se, luptând. Auzi şi lupta pe care o ducea nava însăşi cu furtuna electrică şi îşi dădu seama că „Enterprise” îşi iubea echipajul şi se împotrivea

atacului.

Greutatea a mii de minţi se prăbuşi în capul ei şi uită de navă, uită totul cu excepţia durerii acelor creaturi. Ele ţipau la ea, ţipau, scoteau tot felul de sunete, asemeni fantomelor, erau zgomote de cimitir, exact ceea ce Picard îi spusese să nu dea atenţie. Se luptă împotriva sunetelor ascuţite, pătrunzătoare de trâmbiţe şi încercă să revină la o stare de ordine. Degetele-i aveau o culoare albastră electrică în timp ce încerca să se agaţe de aerul din jurul ei, ochii îi rămâneau deschişi, îngheţaţi, oricât ar fi încercat ea să-i închidă.

Efectul îşi micşoră din intensitate şi, în timp ce-i cerceta creierul şi tot ceea ce în ea reacţiona telepatic, îi eliberă muşchii, unul câte unul şi ea se prăbuşi pe punte, cu ochii încă holbaţi, încă învăluită în lumina albăstrie.

Riker o văzu şi încercă să se îndrepte spre ea. Dar şi el era doborât de acel atac. Până şi nava fusese înfăşurată în acea lumină. Limbi de lumină albastră loveau fiecare panou şi pe dedesubtul lor, loveau chiar puntea care trosnea de câte ori era lovită. După mai multe secunde, efectul scăzu în intensitate şi Troi se trezi zăcând întinsă pe podea în timp ce creatura iscodea bordul, dorind ceva ce nu reuşea să găsească.

Riker încerca să ajungă la Troi, când scaunul de lângă el se mişcă brusc şi Data fu tras afară şi aruncat peste consola lui Ops, pe spate şi maltratat de acel bici electric. Nava se mai zgudui o singură dată înainte ca sclipirea argintie să se retragă de întreaga încăpere, convergând într-un singur punct, Data, învăluindu-l pe el şi pe Ops şi producând o efervescenţă acolo.

— Data!

La Forge se repezi spre android, numai pentru a fi azvârlit alături de Riker.

— Nu-l atinge!

CAPITOLUL CINCI

Riker strigă să acopere pârâiturile:

— Să nu-l atingă nimeni!

La Forge îl împinse pe primul ofiţer:

— Îl omoară!

Riker se văzu obligat să se răsucească şi să-l prindă, ca să nu se apropie de Data. La Forge continua să se zbată să ajungă la Data, să-l lovească pe Riker, dar Riker pur şi simplu nu voia să-i dea drumul.

Data zăcea peste panoul lui Ops, tremurând, ca un ghem din fire luminoase şi gura începu să se deschidă, de parcă ar fi fost mişcată de o mână invizibilă:

— Vasul… con… tact… con… omoară…

— Comunică cu ea? ţipă Picard acoperind vuietul acela cumplit. Data! Eşti în contact cu ea? Eşti în contact? Data!

Efectul începu să slăbească şi nava începu să-şi încetinească zgâlţâitul. Numai aparatele mai trosneau şi mai tremurau. Data fu, în cele din urmă, eliberat. Lumina irizată era sătulă de el şi acum se retrăgea, prelingându-se pe panoul lui Ops, lăsând în urma ei, pe punte, doar o scânteiere confuză. Data alunecă în josul consolei şi căzu pe podea, prinzându-se de marginea consolei şi reuşind să cadă în genunchi. În ochi i se citea o spaimă umană. Tremura.

Geordi se smuci, se lăsă într-un genunchi şi îi întinse lui Data mâna, să se poată ridica. Riker îi dădu drumul, pentru a se îndrepta spre Troi, pe care o ridică cu un braţ, cu cealaltă, sunând infirmeria:

— Infirmeria! E urgent!

— Întrerupeţi toate sistemele, spuse căpitanul în aceeaşi clipă. Rămân în funcţiune numai senzorii pasivi. *Nu* puneţi în funcţiune senzorii activi!

— Am înţeles, domnule. Numai senzorii pasivi, confirmă Var cu o voce nesigură. Trăsăturile ei păreau asemeni celor ale păpuşilor de porţelan. Lucra de parcă s-ar fi luptat cu ea însăși să se stăpânească.

— Unde este? întrebă Picard.

— A plecat, domnule, izbucni Worf. Acum rătăceşte cam la doi ani-lumină depărtare. Nu face decât să se învârtească pe aici, încearcă să ne prindă, punând la cale cine ştie ce plan.

— Se mişcă?

— Da, domnule. Cred că ne caută, căpitane.

— Care e starea navei? Picard cerceta amănunţit puntea de la un capăt la altul, observând sclipirile electrice şi vibraţiile care se mai simţeau ici colo.

— Scuturile sunt avariate şaptezeci şi nouă la sută, raportă Worf furios. Sistemele sunt stricate în toată nava. Pupitrul de comandă este avariat, comunicaţiile sunt întrerupte, senzorii nu sunt stabili. Cele mai afectate sunt scuturile şi va dura foarte mult timp, să le reîncărcăm.

— În ce stare se află farfuria?

— Intactă, domnule. Au fost şi ei scuturaţi, dar nu la fel de rău ca zona bordului şi a punţii de comandă. Mie mi se pare că şi-a canalizat atenţia asupra zonelor navei în care se află concentrată energia.

— Ce anume a fost?

Worf îşi strânse buzele şi îşi îndreptă privirea spre Tasha.

Ea se tulbură…

— Evident, un bombardament cu antimaterie pură, spuse ea aruncând o privire nervoasă spre Geordi şi Data care se afla încă pe podea. Tehnicienii raportează că a absorbit energia din scuturi şi jumătate din cea încorporată în sistemele de bord, în special a celor aflate în părţile exterioare ale navei. Miezul computerului este încă intact, dar mă îndoiesc că vom mai putea rezista încă, unui atac de aceeaşi intensitate.

— Şaptezeci şi nouă la sută avarii? Nu cred.

Riker înălţa privirea din locul în care îngenunchease, pentru a o susţine pe Troi şi spuse:

— N-am mai văzut o apariţie atât de rapidă. Ce s-a întâmplat? Ce a făcut-o să se îndepărteze?

— Pentru moment, spuse Picard cu fermitate. Numai ea ştie.

Se opri, se aplecă şi îl ajută pe Riker s-o aşeze pe Troi pe scaunul ei. Ochii ei erau pe jumătate închişi şi tremura chiar mai rău decât Data. Când cei doi sanitari ieşiră din turbolift, Picard îi îndrumă spre ea şi stătu lângă ei cât timp aceştia îi făcură un scurt control.

— Îmi pare rău… Îmi pare atât de rău… spunea ea cu voce tremurătoare.

— Nu înţeleg de ce, spuse Picard cu blândeţe. Dacă nu ne-ai fi avertizat tu, n-am fi ridicat scuturile. Mă cuprind fiorii când mă gândesc ce s-ar fi întâmplat. Vreau să ţi se facă un consult la infirmerie. Nu, consilier! Fără niciun comentariu!

Riker se ridică şi spuse:

— Antimateria ar fi rupt nava în bucăţi.

— Dar armele, spuse Troi cu o voce înăbuşită… Ar fi trebuit să vă atrag atenţia… Nu mi-am amintit…

— Ce să-ţi aminteşti? întrebă Picard. Despre ce vorbeşti?

— Ştiam… Ştiam că armele ar fi… Căpitane, îmi pare atât de rău…

— Ştiai că armele vor atrage atenţia acestei creaturi? Asta vrei să spui?

Ea încercă să stea dreaptă în scaun, dar braţele şi picioarele îi tremurau. Nu reuşi decât să dea din cap.

— Duceţi-o la infirmerie, spuse Picard, nerăbdător s-o vadă din nou în stare normală. Subiectul ăsta nu e încă încheiat.

— Da, domnule, murmură ea şi se lăsă condusă de cei doi sanitari. Ştia că Riker o urmărea cu privirea, ştia că ar fi vrut să vină cu ea, dar mintea era atât de răvăşită… atât de…

— Căpitane! strigă Geordi şi aşteptă să se uite spre el. Conform analizelor mele spectrografice, în esenţă este vorba de aceeaşi structură vizuală ca şi la acele fiinţe pe care le-am văzut plimbându-se pe punte!

Picard îl privi încruntat:

— Vrei să-mi spui că este o fantomă uriaşă?

— Domnule! Yar ridicase privirea de pe ecranul aflat în faţa ei.

— Spune, o îndemnă căpitanul.

— Am primit analiza tehnicienilor. Creatura conţine antimaterie, dar nu este formată numai din antimaterie. Când a înfăşurat nava, am devenit un milion de mici explozii, peste tot pe unde antimateria a lovit scuturile. Dacă ar fi trecut prin ele,

am fi…

— Întrerupeţi toate aparatele până la noi ordine. Picard îşi strânse pumnii şi se îndreptă spre Ops. Bătu din picior pentru a atrage atenţia celor care erau acolo.

— Data! Eşti funcţional?

Semănând mai curând cu un copil decât cu un android, aşa cum stătea în genunchi, tremurând şi ţinându-se de Geordi, Data îşi adună toată energia care-i mai rămăsese şi îşi ridică privirea spre Picard.

— F-funcţional, domnule…

— Ai fost în contact cu creatura aceea de afară?

— Cu ceva, domnule… cred că asta trebuie să fi fost.

— Ai ceva de raportat?

— Nimic clar, domnule; nu era nici… totul a fost lipsit de sens.

— În picioare atunci! Poţi să te ridici?

— Căpitane? Se vedea că locotenentul Yar n-ar fi vrut să-l întrerupă din nou, tot cu veşti proaste, dar deveni ţeapănă şi se lipi de pupitru, atunci când Picard se întoarse.

— Energia aflată acum în interiorul creaturii este de până la treizeci şi unu la sută mai mult decât atunci când ne-a lovit.

Riker clătină din cap.

— Grozav! Uite unde s-a dus energia noastră!

De jos, Geordi comentă:

— Şi noi stăm aici, ca nişte butuci pe un iaz în timp ce Irving, Entitatea de afară înfulecă trei pătrimi din energia noastră!

Brusc, conştient de prezenţa lui Geordi şi simţind că are noi obligaţii, Riker spuse:

— Sunt convins că i s-a părut foarte gustoasă. Mă întreb cât va dura până i se va face din nou foame.

— Mai bine zis, suntem Numărul Unu, dar asta nu ne e de prea mare ajutor, spuse Picard crispat în timp ce îl ajuta pe Data să se ridice, el sprijinindu-l de un braţ, Geordi, de celălalt, până când androidul îşi recăpătă echilibrul.

— Nu, domnule, recunoscu Riker, dar dacă reducem energia la zero ne-am putea ascunde.

Picard păru impresionat.

— La fel m-am gândit şi eu.

— Domnule?

Căpitanul întoarse capul:

— Acum ce mai este, Yar?

Ea îşi adună tot curajul şi dădu drumul raportului fiindcă era prea ciudat să-l păstreze numai pentru ea. Se aplecă spre ecran şi încercă să nu creadă ceea ce vedea acolo.

— Domnule, cred că senzorii noştri pasivi nu funcţionează ca lumea, sau nu mă pricep eu să citesc informaţiile…

— Raportează! Acum!

Ea dădu din cap şi se încruntă:

— Energia creaturii pare să scadă încet. E clar că scade.

— Chiar în interiorul ei?

— Da, *în* creatură.

— Ce se întâmplă?

— Masa ei nu este… Worf poţi corobora datele astea?

— Să verific, mormăi Worf.

— Locotenente!

— Da, domnule. Masa nu se schimbă. Şi nu este nicio schimbare în antimaterie şi nu emană destulă energie pentru a motiva scăderea.

— Aşa ceva nu se poate! spuse Picard. Energia nu poate să *dispară nicăieri.* Asta e o lege fundamentală a universului. Trebuie să se ducă undeva!

— Aşa aş vrea şi eu, murmură ea. Domnule, asta e ceva ciudat. Acum datele sunt altele – aproape nimic nu este constant. Masa ei este energie.

— Deci asta este! Care este concluzia? Ipoteze! Vă ascult pe toţi, strigă el ascuţit, dublând starea de apăsare a momentului şi obligându-i pe toţi cei de faţă să dea un răspuns.

— Inter… inter…

— Da, Data? Ai o idee? Data, eşti atent aici?

— Inter… dimen… sionalitate… Androidul se sprijini fără jenă de Geordi, dar pe chip i se citea maxima concentrare şi nu spaima de mai înainte.

— Mai încearcă, Data, îl îndemnă Picard, apropiindu-se de el, dar rezistând tentaţiei de a-l ajuta să se ţină drept.

— Singura posibilitate, spuse Data, este aceea de a exista… între dimensiuni, dacă energia… se risipeşte… fără… radiaţie… domnule. Se menţinu cu un efort evident pe propriile picioare şi aruncă o privire recunoscătoare lui Geordi. Acolo cred că se duce energia. Numai aşa putea dispărea o cantitate enormă de

energie, smulsă din scuturile noastre, fără ca noi s-o putem detecta.

Picard era încruntat, dar ideea părea să aibă sens. Şi căpăta tot mai mult sens din momentul în care Data o repetă fără să-şi dea seama că o spune a doua oară.

Pe puntea de sus, Yar dădu din cap.

— E prea supranatural pentru mine…

— Este neobişnuit, spuse Picard încurcat.

— Dar e singura concluzie care are un sens, spuse Riker. La naiba! Înseamnă că fantomele sunt reale!

— Aşa este, fu de acord căpitanul, mâhnit. Şi asta mai înseamnă că tot ce vom face de acum înainte va fi pe bâjbâite. Tot ce ştim este că această creatură se poate extinde prin o sută de sisteme solare, pe o sută de nivele de existenţă.

Riker privi spre ecran, la imaginea care se zvârcolea în partea de sus stânga, la doi ani-lumină distanţă de ei.

— Şi orice energie am folosi pentru a ne apăra, va reprezenta următoarea ei masă. Poate ar fi bine să punem ceva mai multă distanţă între noi.

Picard încruntă uşor sprâncenele. Îi cam plăcea şi lui ideea.

— Nu putem, spuse el. Cel puţin nu încă. Această entitate a degajat o viteză de aproape cincisprezece warp. Ar fi deasupra noastră într-o clipă. Întrerupând orice sursă de energie am orbit-o. Câtă vreme stăm aici, nemişcaţi, suntem ascunşi. Pentru moment.

— Cum te simţi? întrebă Riker, încercând să-şi facă apariţia alături de Wesley, cât mai puţin remarcată.

Wesley se dădu înapoi. Credea că nimeni nu-i dă atenţie, având în vedere evenimentele.

— Bine, domnule. E totuşi neplăcut să stai aici, agăţat în spaţiu.

Riker privi ecranul şi îndepărtata pată de culoare care îi pândea.

— E tot ce putem face până când repunem aparatele. În funcţiune şi găsim o soluţie să plecăm de aici fără să atragem atenţia.

— Poate o velă solară, domnule? Am putea. Am putea naviga pe valurile soarelui din celălalt sistem solar…

— Viteză prea mică. Ne-ar găsi până să ajungem acolo. Uită-te la ea! Încearcă să ne descopere ca să nu putem fugi. O formă, la doi ani-lumină de aici şi care călătoreşte cu viteza luminii. Dacă încercăm să ne strecuram şi trecem, întâmplător, prin zona aceea în timp ce scuturile sunt coborâte… ei bine, ştii şi tu.

Umerii lui Wesley se încordară.

— Da, cred că ştiu. Uneori aş vrea să nu văd lucrurile atât de clar în mintea mea. Atunci n-ar trebui să le privesc. Domnule Riker, n-am auzit niciodată de senzori pasivi.

— Oh, murmură Riker. Senzorii pasivi pot numai să analizeze datele pe care alte entităţi sau obiecte le furnizează. Senzorii activi trimit o rază, apoi aşteaptă ca informaţia să se întoarcă.

Dacă acea creatură ne caută, va căuta o sursă de energie. Dacă folosim senzori activi, îi vom trimite un semnal luminos care să o conducă la noi.

— La fel şi cu scuturile, adăugă La Forge.

— Şi cu armele. Aceste cuvinte enigmatice veneau de la Yar, care stătea în partea dreaptă a rampei, urmărindu-şi monitoarele tactice şi o formă de culoare pe unul dintre ecrane, care adulmeca vânatul.

Riker aşteptă până când impactul cuvintelor lor se şterse. Nu voise să fie auzit. Apropiindu-se de „Wesley”, coborî şi mai mult vocea, dar pe puntea, acum întunecată şi tăcută, era ca şi cum ar fi strigat. De când jumătate din aparatură fusese întreruptă şi cealaltă jumătate stricată, puntea era foarte tăcută.

— Fără senzorii activi, va trebui să fim foarte atenţi dacă vom vrea să plecăm. Va trebui să conducem nava manual. Este foarte riscant, chiar pe o distanţă mică.

Wesley dădu din cap şi se resemnă în faţa acestei realităţi; nu va mai fi vorba de viteza mai mare decât cea a luminii care să-i îndepărteze de pericol.

Stând în apropierea cabinei lui, căpitanul Picard îşi duse mâinile la spate şi îşi privi echipajul lucrând în ciuda situaţiei de neajutorare în care se aflau. Îi văzu pe Wesley şi pe Riker şoptindu-şi la ureche şi avu, brusc sentimentul imunităţii. Dacă ar fi putut găsi resurse în el însuşi pentru a-i mângâia pe ei!

Brusc îşi dori să fie în mijlocul unui atac al romulanilor, care să-i depăşească la număr cu şase la unu. Singura lui grija ar fi

numai propria persoană, nava şi o mână de soldaţi, care ştiau ce-i aşteaptă în momentul în care semnaseră. Ar fi avut o mână liberă, ar fi fost liber să ia hotărâri radicale, fără să aibă grija soţiilor şi a copiilor. N-ar fi trebuit să-l preocupe soarta lor în cazul în care nava ar fi păţit ceva. De câte ori nava se înclina, aceste chipuri nevinovate îi apăreau în minte, alergând spre el, să-i apere, aşteptând ca el să-i scoată teferi de acolo.

Privindu-l pe Riker, Picard avu un uşor sentiment de invidie. De fiecare dată când se uita la primul lui ofiţer, îl vedea pe Riker în picioare, pe platforma transportoare, gata să plece, lăsându-l pe căpitan în urmă, să se ocupe de navă. În acele vremuri, Riker era răspunzător numai pentru el însuşi şi pentru echipajele plecate, în timp ce acum, căpitanul răspundea de o navă plină de oameni, de familii. Unde erau aventurile trăite alături de echipaje antrenate? Cum de devenise el dintr-odată guvernatorul unei insuliţe suprapopulate?

Brusc i se făcu dor de zilele când era prim-ofiţer, apoi căpitan al unei nave care nu avea copii la bord. Să fii căpitan al unei nave a cărei vocaţie era riscul… Era cel mai bine. Dar acum era prins la mijloc, guvernator al unui grup de familii ce călătoreau în spaţiu. Nu era nici căpitan, nici prim-ofiţer, răspunzător de hotărârile lui Riker, a cărui obligaţie era – după cum se ştie – să stea între Picard şi acest pericol…

În cele câteva aventuri trăite împreună, Picard îşi spusese că ar putea găsi un compromis. Dar în astfel de situaţii nu exista compromis, asta era realitatea crudă. Unele situaţii cereau fie o mişcare de înaintare, fie o grabnică retragere şi aceasta era o astfel de situaţie. Riker ar fi reprezentat întotdeauna o piedică. Şi asta va fi întotdeauna imaginea pe care o va avea căpitanul atunci când se va gândi la celelalte echipaje din care făcuse şi el parte. Sentimentul că va fi lăsat în urmă nu-l va părăsi niciodată.

Căpitan. Care era titulatura lui reală? Sau era guvernatorul navei „Enterprise”?

Aceasta era situaţia celor o mie şi ceva de oameni care colonizau o navă în locul unei planete. Colonizând chiar spaţiul cosmic, cetăţeni ai Federaţiei aflaţi în spaţiul vast. Generaţiile care vor veni, copiii acestor copii vor considera aceste nave ca fiind ţara lor, planeta lor, naţionalitatea lor. Răspunsul la

întrebarea „De unde eşti?” ar fi „Sunt de pe Enterprise”.

Habitat. Mediu. Un loc, nu un lucru, nu o navă. Un loc în mişcare. În loc de „Sunt cetăţean al cutărui sector sau al cutărui sistem, cutărei planete, sau cutărui avanpost”, răspunsul ar fi „Sunt cetăţean al Federaţiei”.

În cele din urmă va fi o unitate totală în sânul Federaţiei, primul pas pentru ca oamenii să se simtă acasă pe orice planetă în locul uneia singure. Principiul Statelor Unite, de fapt; nu conta că ai fost crescut în Vermont şi că ai locuit în California. Erai acasă, erai american. Dacă numele tău era Baird sau Yamamura sau Kwarne, nu era neapărat nevoie să fii loial Scoţiei, Japoniei sau Chinei, ci Americii. Peste câţiva zeci de ani de călătorii în spaţiu şi afirmaţia va fi „Sunt cetăţean al Pământului”, fără să mai conteze ţara. Această navă reprezenta acest prim pas. Fie că erai născut pe Pământ, pe Epsilon, pe Indii VI, erai cetăţean al Federaţiei. Copiii din această colonie, „Enterprise”, vor vizita planetele Federaţiei şi se vor simţi parte a fiecăreia dintre ele, se vor simţi bineveniţi pe oricare din ele. Această navă era cea mai mare, amestecul cel mai vizionar din toate, era o colonie ce călătorea în spaţiu. Unică. Plină de speranţe.

Plină de risc.

Şi Jean-Luc Picard era cel care trebuia să o conducă.

De ce eu? Oare prestigiul m-a orbit şi să-mi pierd libertatea şi aventura? Copii! Imaginează-ţi!

— Domnule Riker! spuse el cu glas tare. Dumneata şi Data duceţi-vă la staţia tehnică să-mi aduceţi analizele spectrometrice şi electronice ale compoziţiei acestui fenomen, cât mai e timp. Vreau să ştiu ce se va întâmple dacă tragem chiar în el şi ce se va întâmple dacă nu tragem.

Brusc ridică un deget spre primul său ofiţer şi spuse ferm:

— Riker, *dumneata* te vei ocupa să găseşti o cale de a rezolva această problemă.

A fost nevoie de toată capacitatea sa de autocontrol pentru ca Riker să nu se enerveze. Îşi simţi trupul încordat.

— Am înţeles, domnule. Dădu din cap şi se întoarse către turbolift. Data! La Forge! Veniţi cu mine!

Îndată ce ei ieşiră de pe punte, locul lor fu luat lângă Conn şi Ops de Worf şi de Tasha. Picard îi privi cum se îndepărtează şi se simţi mai puţin singur, în faţa orelor ce urmau. Privi în jur.

Nava era încă acolo, aparatele clipeau, trimiţând energia de colo-colo, totul gata să funcţioneze din nou, circuitele furându-şi unul altuia energia, unele dintre ele având întâietate în faţa altora, în funcţie de cum hotăra marele computer; hotărâri pe care numai o maşină le putea lua. Simţi prezenţa miliardelor de circuite de sub punte, toate agitându-se să conducă această energie delicată. Era la fel de sigur de prezenţa lor aşa cum consilierul Troi era sigură de prezenţa acelor fiinţe care le ameninţaseră cu atâta claritate.

— Confuzie, domnule.

Troi stătea întinsă pe pat, în liniştea artificială din infirmerie, încercând să înşire cuvinte care nu aveau litere şi nici punctuaţie. La dreapta ei, căpitanul Picard, îi dădea curaj. La stânga ei, Beverly Crusher, reprezenta un alt fel de punct de sprijin, amândoi urmărind-o din diferite motive. Dar acum, căpitanul voia răspunsuri, sugestii şi nimeni nu i le dădea de bunăvoie.

— Par să fie mii de impulsuri emoţionale, dacă vrei, spuse Troi. Poate că sunt milioane. Nu sunt în stare să explic prea clar... Doctore, pot să mă ridic?

Crusher o certă din priviri, apoi spuse:

— Cred că da. Dar asta numai fiindcă n-am descoperit nimic. Asta nu înseamnă că nu e nimic vătămat.

Îndepărtă aparatura de diagnosticare şi se dădu înapoi în timp ce căpitanul o ajută pe consilier să coboare de pe masă şi o conduse la un birou. Era clar că discuţia era departe de a se încheia, cel puţin din punctul de vedere al căpitanului. O aşeză pe un scaun, pe Crusher pe un altul şi se aşeză şi el pe cel de al treilea scaun, apoi îşi împreună mâinile şi îşi odihni braţele pe biroul negru din faţa lui.

— Ar putea fi o navă, iar tu i-ai simţit echipajul.

— M-am gândit şi eu la posibilitatea asta, spuse Troi, hotărâtă să nu spună că nu ştie, deşi nu ştia.

— N-am renunţat încă la acest gând. Dar dacă am etichetat imaginile acelor umanoizi drept fantome, cred că nu e nimic rău dacă am eticheta aceste impresii ale mele... drept sufletele lor. Nu, te rog! Lasă-mă să continui! Îmi dau seama că nu este ceva precis. Îmi pare rău că trebuie să vorbesc aşa. „Suflet” este un

termen subiectiv, dar cred ca asta este imaginea pe care aceste entităţi o au despre ele însele.

— Percepi individualităţi? întrebă Crusher.

Părul arămiu i se răsfiră pe umeri în momentul în care se aplecă spre Troi.

Ochii de nimfă ai lui Troi se deschiseră mari.

— Oh, da! Ăsta e motivul pentru care mă îndoiam de percepţiile mele. Unele dintre imagini sunt foarte clare. A lui Vasska, de exemplu. Şi îmi amintesc ordinele care i-au fost date în momentul în care această entitate a lovit vasul „Gorshkov”.

— Asta nu mi-ai mai spus-o! spuse căpitanul. Tonul lui trăda nerăbdarea. De parcă ar fi aşteptat ca ea să-i facă un raport clar al acestor întâmplări neclare.

— Nu, domnule. N-am fost foarte sigură până acum. Mi-am amintit abia când am fost atacată pe punte. Aş vrea să pot explica.

— Deci erai în contact cu căpitanul Reykov, spuse căpitanul, nesigur.

— Uneori, răspunse ea. El are cea mai puternică personalitate. Dar, domnule... mai sunt mulţi alţii. Mulţi alţii. Aceste imagini puternice sunt umbrite de nenumărate forme de viaţă aflate în jurul fenomenului. Nu în *interiorul lui*, ci existând într-un halou, în jurul lui, de parcă ar fi purtate prin spaţiu peste tot pe unde se duce el.

— Sunt prizonieri?

În momentul în care Picard pronunţă aceste cuvinte, Troi se dădu înapoi. Se aşeză din nou pe scaun, de parcă şi-ar fi căutat locul, alungă orice urmă de emoţie de pe trăsăturile ei mediteraneene şi din ochii ca de cerneală, ai betazoidilor.

— Vrei să teoretizez, domnule?

— Îţi cer să mă ajuţi să formulez un plan de acţiune, spuse el. Sau măcar un plan de abordare.

— Da, murmura ea. În loc să te ajut te-am pus într-o situaţie dificilă de data asta.

— Nu este vina ta, Deanna, spuse Crusher.

— Absolut deloc, spuse şi Picard ca un ecou.

Troi încercă să-şi dea seama ce simte, dar căpitanul nu era genul de om care să lase să i se citească sentimentele cu prea multă uşurinţă. Ea îi resimţi rezistenţa, o rezistenţă rafinată, ca

şi el însuşi şi, cu respect, se întoarse în ea însăşi.

— Dacă aceste vieţi sunt prizoniere, aşa cum spui tu şi noi le distrugem închisoarea, continuă ea, asta ar însemna că am comis o crimă?

Cu această întrebare, ajunse în miezul problemei care îl frământa pe Picard. El o studie. Era graţioasă, exotică – da, acesta era cuvântul potrivit şi atât de preocupată şi, în acelaşi timp, la fel de neajutorată ca toţi ceilalţi.

— Consilier, îmi dau seama că datoria ta este foarte obositoare, dar şi a mea e la fel. Dacă singura noastră şansă de supravieţuire este distrugerea acestor mii sau milioane de minţi sau simţuri, ce să fac? Să salvez sau să sacrific? Care vieţi trebuie să plătească?

— Asta e primul punct slab în Prima Directivă, Jean-Luc, spuse Crusher. „Când intri în legătură cu o altă cultură, este singura soluţie de a salva vieţile care ţi-au fost încredinţate”. Nu ştiu ce aş face eu. Aş număra capetele să văd care are mai multe vieţi de salvat?

Căpitanul se lăsă pe spate şi îşi plimbă degetul pe buze.

— Din cele spuse de consilier, noi suntem clar în minoritate. Apăsă butonul celui mai apropiat interfon şi spuse:

— Picard către punte! Care este situaţia acolo?

— Neschimbată, domnule, raportă Yar. Situaţia navei se îmbunătăţeşte, dar trebuie să mai reparăm multe circuite pentru a reface puterea energetică a scuturilor. Totul este sub control. Chiar şi viteza supraluminică.

— Minunat, răspunse Picard. Trebuie să lucreze mai repede.

— Da, domnule. Aş vrea să văd şi eu asta.

— Terminat. Consilier, mai ai ceva, ceva mai concret să-mi spui?

Troi oftă.

— Am încercat să izolez impresiile, să văd dacă sunt numai amintiri, sau forme de viaţă sau suflete, dar până acum nu pot să spun nimic concret.

— Eu mă tem pentru tine, îi spuse Crusher.

Gura lui Troi se întristă.

— Eşti foarte drăguţă. Dar dacă pot să-mi folosesc capacitatea pentru a fi de ajutor pe navă…

— Ştii la ce mă refer, o întrerupse doctorul. Pericolul inerent al

telepatiei. Dacă alţi telepaţi sunt mai puternici decât tine, forţa minţilor lor ți-ar putea face rău, Deanna. Şi eu nu-ţi pot bandaja mintea.

— Am încercat să mi-o închid, dar au trecut de barierele mele.

— Vrei să-mi spui că aceste arătări reprezintă un pericol pentru tine? urlă brusc Picard.

Speriată, Troi închise gura şi se gândi la toate astea. Nu auzise încă spus în cuvinte, dar nu suna prea bine.

— Toată povestea asta mă sperie, spuse Crusher. După tot ce mi-a descris Wesley, aş fi crezut că e o minciună, dacă n-ar fi apărut şi pe ecranul computerului. Acest element adaugă o realitate ştiinţifică înspăimântătoare întregii situaţii. Oh... Căpitane, Wesley m-a rugat să-ţi spun să-l ierţi pentru felul cum s-a purtat.

Picard rămase puţin nedumerit, apoi întrebă:

— Pentru ce?

Crusher clipi.

— Nu ştiu. Credeam că ştii tu.

După o clipă, el dădu din cap:

— Nu-mi amintesc nimic deosebit, doctore.

Ea ridică uşor din umeri încurcată.

— Înţeleg. Atunci scuzele sunt din partea mea. Wesley este la vârsta la care crede că toţi adulţii au ceva împotriva copiilor.

Picard întinse mâna spre ea şi spuse:

— Sigur că avem ceva împotriva lor. Sunt copii. Trebuie să crească şi să înveţe că nu e aşa. Nimeni nu aşteaptă nici mai mult nici mai puţin. Când vor fi adulţi nu vor mai fi copii şi atunci vor avea şi mai multe necazuri.

— Te referi la cele faţă de ofiţerii superiori?

— Da. Chipul lui căpătă o tentă de melancolie. Această schimbare de dispoziţie îi limpezi mintea şi situaţia i se păru mai uşor de acceptat.

Troi se întoarse spre ecran, aşteptând să se termine această, discuţie. Telepatia... *Să* o*feri neclaritatea în locul altei neclarităţi – să înlocuieşti ignoranţa cu ambiguitatea – ăsta e singurul lucru folositor pe care-l fac eu?*

— Dacă aceste fiinţe sunt prizoniere; murmură Picard, atunci şi ele sunt tot în responsabilitatea mea. Oare am dreptul să decid în ceea ce le priveşte? Va trebui să sporim eforturile

pentru a comunica într-un fel cu ele.

Troi îl privi şi începu să simtă din nou teama.

— Dar pentru asta e nevoie de energie, domnule. Entitatea ar localiza-o şi ne-ar distruge.

Crusher vorbi cu glas tare.

— Şi mai e ceva.

Căpitanul vorbi încercând să nu pară speriat.

— Da, doctore, ce este?

Ea îşi opri o clipă privirea pe suprafaţa biroului. Când ridică privirea, întâlni ochii speriaţi ai lui Jean-Luc.

— Ce facem dacă, pur şi simplu, nu vor să negocieze cu noi? întrebă ea. Ştii ce se spune despre drumul ce duce spre iad.

— Nu-ţi pare ciudat? Consilierul Troi a fost ţinta unei tulburări electromagnetice.

— Vezi-ţi de treaba ta, bombăni Riker la comentariul făcut de android. Iritarea se amplifică şi fu pe punctul de a apăsa pe butonul intercomunicaţiei pentru a suna infirmeria. Dar Data era la câţiva paşi de el. Încă se mai ţinea pe picioare după acel atac. Îl scuturase numai. Iar Deanna era în infirmerie încercând să-i controleze mintea…

Data ridică privirea de pe ecranul computerului.

— Mintea îmi e întotdeauna la ce lucrez, comandante. Vezi, eu am o memorie polifazică şi care îmi permite să…

— Nu-mi pasă! se auzi Riker spunând. Pur şi simplu nu mă interesează!

Genele lui Data clipiră…

— Poate că dacă ţi-aş explica la un nivel mai simplu…

Riker îşi îndreptă spatele care îl durea şi privi drept în ochii lui Data.

— Te superi?

— Deloc, domnule, răspunse androidul amical. Conceptul aflat în spatele capacitaţii deosebite a creierului meu poli…

— Nu asta am vrut să spun!

— Nu, domnule? Dar asta ai spus.

Geordi se apropie şi îl trase pe android de mânecă.

— Nu întinde coarda, Data. Domnul Riker vrea date. Exclusiv referitoare le defecţiune şi la sursa acesteia.

Cu o privire copilărească Data răspunse:

— Oh! Nicio supărare.
Se răsuci pe călcâie şi se aplecă din nou spre ecran.
— Senzorii pasivi sunt confuzi în ce priveşte învelişul fizic al fenomenului. Senzorii nu se pot concentra asupra lui pentru că entitatea îşi schimbă des structura. O entitate sau un mecanism? Nu pot să-l definesc.
Stând între Riker şi Geordi, fiecare aplecat asupra ecranului unui alt computer, Data se încrunta la fel ca şi un om în faţa graficelor ce-i dansau în faţa ochilor.
La dreapta lui, Riker, furios arăta spre punctele de presiune moleculară:
— Să începem prin a folosi cel mai clar criteriu de viaţă, sugeră el. Sunt semne de materie organica? Piele? Oase? Celule? Orice!
— Formele organice nu sugerează şi nici nu exclud viaţa, domnule. Eu sunt în parte organic, dar şi mecanic.
— Nu lua totul atât de literal, Data, spuse Riker brutal. Vreau un punct de pornire. Este doar un proces de eliminare. Ştiu că viaţa nu înseamnă numai componente fizice. Putem păstra un trup în viaţă la infinit, dar asta nu înseamnă viaţă. Oricum, nu viaţă umană. Întoarce-te la aparatele astea şi interpretează ceea ce citeşti.
Îşi strânse mâna pumn şi simţi sudoarea în podul palmei. Un duşman tangibil era una, putea să-i facă faţă. Dar toată povestea asta despre viaţă şi neviaţă, lupta asta de a-şi da seama dacă vor omorî sau nu pe cineva atunci când vor lupta să-şi salveze propriile vieţi… *Nu-mi place deloc! Nu-mi place nici poziţia pe care o am. Să-l sfătuiesc pe căpitan? Cum? Să-l ajut să lupte împotriva acestei creaturi? Cum?*
Mâinile îi puteau fi la fel de bine legate. Ca prim-ofiţer putea la fel de bine să nu fie nimic. Primul ofiţer era mereu supremul explorator. Nu era om de ştiinţă, niciun expert tactic, nici psiholog – nimic anume şi totuşi câte puţin din toate, din tot ce avea nevoie căpitanul la un anumit moment. Ce va fi data viitoare? Va fi pregătit? Teama începu să pună stăpânire pe el.
Picard… lua-l-ar naiba! Să găsesc o soluţie de a lupta împotriva acestui fenomen! Atâta tot! Simplu! Da, domnule! Imediat, domnule.
— Aceste date nu pot fi interpretate!

Vocea lui Data îl enervă pe Riker. Tonul ăsta al lui…

Tonul ăsta de, accepţi sau nu…

— Dar dacă trebuie să-l traduc în cuvinte, aş spune că fenomenul se comporta într-o maniera pseudo-mecanică.

— Încearcă să fii mai clar, te rog, se răsti Riker pe care îl lăsară nervii.

— Aşa vorbesc întotdeauna. Este creat din componente energetice individuale dar nu se comportă nici ca o maşină nici ca o fiinţă umană. Pare să fie o unealtă vie – ceva fabricat la un nivel atât de înalt de inginerie încât este, virtual, o formă de viaţă.

— Sună a ceva cunoscut, bombăni Geordi.

Data îi aruncă o privire, cu gura deschisă, dar trebuia să răspundă încă la întrebarea lui Riker, astfel încât continuă:

— Citesc energii disruptive de capacitate foarte mare. Îndată ce ne va descoperi, ne-ar putea înghiţi.

Riker spuse dur:

— Încetează cu asta!

Ochii lui Data sclipiră în momentul în care îşi înălţă capul:

— Domnule?

— Mă enervezi îngrozitor! Zăpăceşti pe toată lumea cu modul ăsta de a vorbi! Tai-o scurt!

— Argou, domnule. Terminologie colocvi…

— Este insultător!

— Eu… vă rog să mă scuzaţi… încerc să fiu mai uman.

Data se lăsă pe spate, pe spătarul scaunului, dându-şi seama că ceva l-a supărat pe primul ofiţer.

— Tu nu vei fi niciodată uman, bombăni Riker. Tu nu eşti om. Se pare că nu înţelegi diferenţa dintre a fi om şi a-i maimuţări pe oameni. Tu nu poţi fi creativ fiindcă nu vezi decât artificialul, nu şi substanţa. Ţie îţi lipseşte viaţa. Până când vei învăţa care e deosebirea, nu vei fi decât o păpuşă.

— Domnule – Geordi apăruse între ei. Nu încearcă decât să…

— Ştiu ce încearcă să facă! spuse brutal Riker.

O clipă rămaseră toţi trei tăcuţi.

Sentimentul de jignire se putu citi pe chipul lui Data care privi spre Geordi, apoi spre Riker.

— Eu… eu nu încerc decât să mă îmbunătăţesc… să vă fiu de folos în cel mai…

— Atunci fii de folos! izbucni Riker. Fii de folos la întreaga ta capacitate! Tu eşti un android. Foloseşte lucrul ăsta spre avantajul nostru şi nu mai încerca să fii ceea ce nu eşti. Dă-ne ceva care să ne fie de folos… dacă poţi. Dă-mi o informaţie pe care să o duc căpitanului şi care să ne scoată din situaţia asta. Se apropie şi mai mult de Data, fapt care îl intimida pe acesta. Se lipi şi mai tare cu spatele de panou. Dacă entitatea asta ne mai atacă o dată, vreau să fim anunţaţi. Vezi dacă poţi să intri în legătură cu fenomenul.

Genele palide ale lui Data coborâră şi mai mult, apoi se ridicară uşor, cu o expresie delicată – cel puţin aşa i se păru lui Geordi – expresie care dovedea că, undeva sub voltajul lui, putea şi el să fie jignit. Cu un oftat, Data răspunse:

— Promit să încerc, domnule.

Incapabil să mai întâlnească privirea lui Riker, el se strecură prin spatele lui Geordi şi se îndreptă repede spre laboratorul spectrometric. Un ultim oftat în dreptul uşii şi dispăru.

Riker îl privi cum pleacă, văzu încordarea din umerii săi şi încercarea umană de a nu o lua la fugă. Amintirea lui era arsă încă de privirea ochilor androidului care aveau acea licărire de umilinţă şi suferinţă a celor ce nu vor să jignească pe nimeni. Riker se întinse după android, de parcă ar fi simţit o obligaţie… Ar fi putut face un pas.

Dacă Geordi nu i-ar fi atras atenţia.

— Dacă are vreun şoc, spuse navigatorul, îşi va risca viaţa, domnule Riker.

Reuşind să-şi controleze vocea, Riker spuse încet:

— Mă tem că asta ar putea fi şansa noastră de salvare.

Se întoarse din nou spre monitoare, numai că se trezi cu Geordi în faţa lui.

— Deci aşa, da? Îl sacrificăm pe Data fiindcă nu e viu!

— Ascultă, Geordi eu nu vreau…

— Vrei să-mi spui că nu-i adevărat că-l alegi întotdeauna pe el pentru misiunile dificile, pentru că el poate fi sacrificat?

Riker privi în vizorul metalic şi îşi imagină tensiunea din jurul ochilor orbi ai lui La Forge.

— Aşa cum ai fost şi tu, locotenente?

— Ai încerca cu aceeaşi disperare să-i salvezi viaţa cum ai încercat să o salvezi pe a mea?

— Treci la postul tău, domnule!

La Forge ezită o clipă, apoi făcu un pas înapoi, cu muşchii gâtului încordaţi, cu mâinile ca nişte crengi de copac.

— Am înţeles, domnule. Cum doreşti.

CAPITOLUL ŞASE

Marele războinic dădea târcoale tehnologiei sistemului de fortificaţii, încet, câştigând mereu teren. Simţea mirosul bătăliei. Simţea gustul cărnii fripte, al sângelui şi al cărnii sfâşiate. Auzi urletul în mintea lui, cântecul războinicilor îţi aţâţă instinctele, dar nu putu suporta preţul păcii. Adânc, în sufletul lui, ştia că vor fi tulburări cu mult înainte de a fi pace şi fiecare fibră a fiinţei sale se pregătea pentru asta, pentru a nu fi surprins mai târziu.

— Worf!

Cu un efort uriaş reuşi să nu urle un răspuns şi să folosească un cuvânt civilizat:

— Da.

— Căpitanul va dori un raport atunci când se va întoarce.

Worf se întoarse spre trupul suplu, feminin şi la chipul de poveste. Ea părea o fetiţă îmbrăcata în haine de băiat. O fată din poveştile pe care i le spuseseră de mult părinţii adoptivi, poveşti care nu-i potoliseră niciodată setea de aventură. Era foarte tânăr când părinţii lui din Flota Stelară nu i-au mai spus poveşti despre fete care se îmbracă în haine băieţeşti pentru a-i păcăli pe credincioşi. În locul lor aleseseră povestirile lui Bram Stoker, Melville, Dumas, Stervasney şi Kryo, pentru a-l mulţumi pe neobişnuitul lor fiu. Poveştile astea îl făceau să urle.

— Nu va fi încântat de ce-i vom spune, Tasha, îi spuse el, înăbuşindu-şi vocea de tunet acum, când stăteau amândoi pe punte, ascunşi de ceilalţi de staţia tactică aflată la câţiva paşi mai departe.

— Ştiu, spuse ea. Dedesubtul părului ei galben ca lămâia, ochii ei cenuşii deschis se închiseră la gândul că trebuia să se vadă cu Picard. Am făcut un studiu şi ai dreptate. Creatura aceea se mişcă conform unui model, dar care are şi nişte

mişcări întâmplătoare. Trebuie descrisă ca fiind neprevăzută.

— Da, am văzut şi eu, răspunse el cu voce de bas. Caută o soluţie pe care este greu s-o dejucăm. Ne dă mai puţin de cincizeci la sută şansă de salvare.

— Asta înseamnă mai mult de cincizeci la sută şansa de a fi prinşi. Tasha îşi muşcă buzele şi începu să se gândească la această problemă. Şi ăsta e nivelul nostru de siguranţă. Şansele pot fi şi mai îngrijorătoare. Ai ajuns şi tu la aceleaşi rezultate? Face ceea ce cred eu că face?

— Dacă te referi la faptul de a-i fi văzut forma apropiindu-se, spuse Worf cu multă siguranţă, da. Şansele noastre scad cu fiecare clipă în care nu acţionăm. Şi nu se vor îmbunătăţi. Dimpotrivă, se vor înrăutăţi. Laţul se strânge.

Tasha făcu câţiva paşi. Parcă vedea laţul care se strângea în jurul navei.

— Şi dacă creatura asta primeşte un şoc de adrenalină sau cine ştie ce altceva şi muşcă mai adânc decât data trecută? Chiar dacă ridicăm scuturile energetice, nu vom fi capabili să rezistăm. Nici măcar ca prima dată. Mai ales că scuturile nu protejează toată nava.

Chipul lui Worf se întoarse de la micul monitor pe care se uita. Ochii lui o străpunseră ca două lănci:

— Doar nu vrei să spui…

Ea îşi muşcă buzele, dar ochii ei nu trădau tensiunea ei interioară. Se mută de pe un picior pe altul, apoi se aşeză pe amândouă, îşi strânse pumnii mici:

— Da, asta vreau să spun. Da, asta.

— Îţi dai cât de cât seama cât de periculoasă este propunerea ta, locotenent Yar?

Tasha stătea în expectativă în timp ce Picard se învârtea în jurul ei. În jurul lor, zgomotul de pe punte nu le îngăduia o prea mare amânare. Ea trase adânc aer în piept şi încercă să nu se simtă prea mică aşa cum stătea alături de Worf. Făcu un efort uriaş să nu încerce să caute forţa în ochii klingonianului înainte de a începe să vorbească.

— Da, domnule, ştiu. Dar eu simt că este… Se opri, înghiţindu-şi cuvintele în momentul în care Picard se întoarse brusc. Nu mai putea vorbi dacă el o privea aşa.

— S-auzim! spuse el, deşi nu ştia deloc care era problema ei.

Ea refuză să dea înapoi, dar stomacul i se strânse.

— Da, domnule. Noi am… Adică am calculat…

— Lasă naibii calculele şi spune-mi rezultatul.

— În situaţia în care este nava, am calculat şansele noastre de salvare la mai puţin de cincizeci la sută şi chiar mai puţin. Am făcut o analiză a ultimului atac şi se pare că acea creatură a atacat numai zonele cu înaltă energie ale navei. Camera motoarelor de energie supraluminică, armamentul, senzorii şi scuturile.

— Părerea ta, te rog!

— Um… este că secţiunea farfuriei nu va atrage atenţia creaturii.

Privirea lui Picard era întunecată, dar undeva, în adânc Tasha era sigură că a zărit un licăr de speranţă.

— Sa separăm părţile navei? murmură el.

— Asta… este părerea mea, căpitane.

— Îţi dai seama, fireşte, că asta ar lăsa secţiunea farfuriei cu scutul ei rudimentar şi fără armament suficient în cazul în care nava pilot ar fi distrusă. Ai adăugat asta la ecuaţia ta, locotenente, nu-i aşa?

Tasha îi atrase atenţia întorcându-se spre el:

— Şansele farfuriei de a se furişa cu un impuls mic de energie sunt de aproape nouăzeci la sută, domnule, mai ales dacă dăm drumul la puţină energie şi sub nava pilot pentru a distrage atenţia creaturii.

— Ca să nu punem la socoteală orice variantă necunoscută.

Ea îi atrase din nou atenţia şi îşi îndreptă privirea spre peretele etanş al ecranului principal.

— Corect, domnule. Dar dacă nava pilot nu va mai trebui să ridice un scut care să acopere şi farfuria, atunci vom putea introduce mai multa energie în scuturile noastre şi, poate, am reuşi să facem faţă unui alt atac. Adică suficient timp cât să putem lupta cu creatura, domnule.

Se întoarse şi Picard, dar numai pentru a privi acea lumină ce pulsa spre acel perete plat încărcat cu energie electrokinetică şi care îi căuta de acolo, din partea de sus a ecranului.

— Şi şansele de scăpare ale navei pilot în scenariul ăsta?

Tasha prinse acea privire a lui Worf şi o păstră ca pe o ancoră

de salvare.

— Mai puţin de… de optsprezece la sută, domnule.

Jean-Luc Picard se învârti în jurul celor doi, veni din spatele lor, le văzu umerii strânşi, doi umeri în tunica aurie, alţi doi mai laţi, mai înalţi, în tunică negru cu roşu. Veni din nou din dreapta lor şi se opri în faţa lui Worf, care i-o ascundea pe Tasha vederii. În faţa lor, ecranul mare, prinzând în imaginea lui uriaşul duşman. Liniştea le biciuia nervii. Când vorbi, în glasul căpitanului se simţea forţa.

— O să încerc această şansă. Chemaţi-l pe Riker sus.

— Raportează, domnule Data.

Picard nu le spusese încă planul său. Riker stătea lângă el şi în faţa lor, Data, Geordi şi La Forge.

Riker şovăia, conştient de absenţa Deannei Troi. Era el prea sensibil sau Data evita să-i privească?

Încep să îmi imaginez tot felul de lucruri.

— Din acţiunile sale şi din ceea ce este capabilă – viteza luminică de exemplu, începu Data, ar risca să trag concluzia că a fost construită şi n-a putut sub nicio formă să evolueze natural. Posedă o inteligenţă rudimentară, reacţionând la orice conform unui set de instrucţiuni simple, de bază, mai mult ca o insectă. Când o călugăriţă îşi mănâncă masculul, de exemplu, face pur şi simplu ceea ce o îndeamnă instinctul, fără să aibă vreun concept al binelui sau al răului.

Picard îşi frecă mâinile de coapse şi încercă să nu strice acest moment de calm:

— Vrei să spui că e cea mai mare insectă a galaxiei?

Data dădu din cap într-un gest care se voia afirmativ, dar parcă împotriva lui:

— Cam aşa ceva…

— Ceea ce scoate din discuţie gândirea, spuse Riker.

— Exact, domnule, spuse Data. Dar, dacă am putea intra cumva în contact cu ea, la nivelul ei, aş putea reuşi să fac nişte schimbări în acest program destul de simplu pentru a fi înşelat. Apoi reluă repede, cu ochii la Riker. Destul de simplu pentru a-i modifica acţiunile.

Conştiinciozitatea lui Data dispăru în momentul în care uşile turboliftului se deschiseră şi din el ieşi Troi însoţită de doctor

Crusher care o urma atentă, nevrând s-o piardă pe consilieră nicio clipă din vedere.

— Căpitane, spuse Troi. Imediat îşi îndreptă spatele, se adună şi anunţă cu glas tare:

— Domnule, ei vor ceva de la noi.

Picard se uită la ea neîncrezător.

— Poftim? Ai fost din nou în contact cu ei?

— Poţi spune şi aşa, spuse Crusher cu ochii la Troi. Pentru o clipă am crezut că o pierdem.

— Aşa… Te simţi bine, consilier?

— Căpitane, ei vor ceva, se repezi Troi, ceva ce noi putem face pentru ei, sau cel puţin ei aşa cred.

În mijlocul acestei furtuni, Picard se întoarse să-l acuze pe Data.

— Ei bine, Data? Având în vedere evaluarea făcută de tine, nu la asta ne aşteptam.

Buzele subţiri ale lui Data se deschiseră, fără să pronunţe, însă, niciun cuvânt.

— Domnule, nu poate fi exact. Toate dovezile arată că duşmanul nu este capabil de a dori, conştient, ceva de la noi. Inteligenţa lui este cea a unei insecte la toate nivelele testate. Răspunde automat la stimuli. Reacţiile ei nu implică gândirea, după cum ştim, ci numai stimuli şi răspuns la aceştia.

Picard îndreptă degetul spre Troi şi spuse:

— Dar consilierul ne spune altceva în timp ce tu… şi degetul se îndreptă spre el… Tu ne spui că nu ne atacă din răutate. Ceva în programul ei foarte simplu îi conduce acţiunile.

— Da, domnule, fu Data bucuros să aprobe. Armele noastre au atras-o şi au agitat-o.

— Trebuie să ne dăm seama că există o diferenţă între această ostilitate şi minţile pe care le percep eu, sublinie Troi.

— Dar în orice caz, sublinie Riker, trebuie să avem de a face cu ea. Nu putem discuta raţional, n-o putem speria şi există o şansă foarte mică s-o înşelăm. Dar avantajul este acela că noi îi putem descoperi programul, aşa cum ne-a sugerat Data.

— Dar nu, accentuă şi mai mult Picard, dacă nu este o fiinţă raţională. Îşi puse mâinile pe pupitru de comandă şi o privi semnificativ pe Deanna Troi. Dacă este raţională ne putem trezi că ne împlântăm în coarnele logicii domnului Data.

Data făcu un pas spre pupitrul principal şi rămase în spatele scaunului său, aflat la staţia Ops, de parcă ar fi vrut să primească putere de la un prieten.

— Eu nu pot descifra programul, ci numai acţiunile ei, domnule ar trebui să existe forme de comunicare sau de interceptare. Spre deosebire de consilierul Troi eu spun că deşi programată, este şi categoric vie. Şi ideea se susţine prin comportamentul de supravieţuire.

— Dacă am putea afla acest program, continuă Picard, am putea să o prindem într-o capcană, ca pe o molie cu un fascicol de lumină.

Geordi îşi alese acest moment pentru a trece pe lângă el şi a-şi relua locul lângă Conn, mormăind:

— O să avem nevoie de o plasă a naibii de mare.

— Există un pericol, domnule, continuă Data, în a-i atrage atenţia, am putea-o călca pe coadă şi s-ar putea aşeza peste noi.

Picard vru să facă un comentariu, dar rămase cu privirea aţintită asupra androidului…

— Da, am presupus asta. Mulţumesc, domnule Riker…

— Domnule?

— Pregătiţi-vă să separăm modulele!

— Domnule? întrebă din nou Riker.

— Ai auzit ce-am spus, nu?

— Da, domnule, dar…

— Ai vreo întrebare?

Riker schimbă tonul.

— Da, domnule, am. Separarea farfuriei este ideală pentru situaţiile în care pornim în luptă şi putem lăsa farfuria departe, în urmă, în afară zonei periculoase. Dacă ne separăm în această situaţie, ei vor fi cu totul neajutoraţi.

— Interesant mod de a pune o întrebare, spuse Picard privind cu ochi de vulpe. Nu e momentul să ne fie frică în legătură cu capacităţile navei. Locotenent Yar, reia statistica pentru primul ofiţer.

Yar, care stătea lângă pupitrul tactic simţi cum i se înroşesc obrajii.

— Am înţeles, domnule. Am calculat că întreaga navă are numai cincizeci la sută şanse de salvare, dar dacă ne separăm şi

dacă nava pilot distrage atenţia creaturii, farfuria ar putea avea până la nouăzeci la sută şanse de salvare.

— Şi nava?

Ea răspunse nervos;

— Cam şaptesprezece la sută.

Riker simţi cum trăsăturile i se împietresc în momentul în care se uită la ea şi simţi cum începe să transpire cu toate că reuşi să-i susţină privirea. Simţi tremurul nervos al fiecărui fir de păr negru şi o undă de iritare îi trecu prin privire. În mintea lui Riker cuvintele lui Yar răsunau ca un ecou şi vedea distrugerea ce ar fi urmat. Simţi toate implicaţiile, toate gândurile, toate necazurile care decurgeau din faptul că aveau, o navă care făcea tot ceea ce putea, să facă nava lor. Toate problemele unei nave oricând gata de luptă, care trebuia să servească în acelaşi timp de cămin şi de casă familiilor şi cum nu se mai potriveau acum toate astea. O navă de luptă se presupune că pătrunde în miezul luptei, o navă cu colonişti se îndepărtează.

Amândouă erau răspunsuri onorabile, dar ce se întâmplă atunci când cele două formează o singură navă? Şi când una dintre ele nu e destul de rapidă pentru a putea fugi?

„Enterprise” mai fusese separată o dată şi nici măcar nu fusese un test. Iar el nici măcar nu fusese la bord când s-au întâmplat toate astea. Auzise numai. Era o mişcare nebunească la viteză superluminică, şi era numai prerogativul căpitanului. Riker nu ar fi ales soluţia asta, dar el nu era Jean-Luc Picard. În mintea lui văzu nava despărţindu-se în două cu viteza luminii, îşi imagină nava pilot ţâşnind, în timp ce farfuria ar fi căzut brusc din învelişul energetic, căzând brusc la viteza subluminică, efect care i-ar fi aruncat pe pasageri la podea.

— Pasageri… afurisită ezitarea asta.

— Vorbele căpitanului răsunară…

— Toată lumea, pregătiţi-vă să transferaţi comanda la puntea de luptă.

Evident, Picard nu voia să asculte alte păreri în legătură cu acest subiect. Riker îşi dădu seama că, de data asta, nu va mai fi o hotărâre de grup. Dacă ar fi fost el căpitan, n-ar fi fost niciodată. Nici măcar dacă un căpitan trebuie să participe sau nu la misiunile periculoase. Nici măcar pentru asta. Dar aşa cum îşi spusese iar şi iar, el nu era Jean-Luc Picard, nu era omul care

îşi privea membrii echipajului aflat la bord şi îi întreba cu diplomaţie:

— Am nevoie de un voluntar care să conducă farfuria în această situaţie gravă.

Riker nu se grăbi să răspundă. Aşteptă să se ofere altcineva. Tasha deschise gura, apoi o închise, sperând că nu fusese văzută. Pe chipul lui Worf se citea faptul că nici nu lua în considerare oferta. Data începu să se întoarcă de la locul lui, de lângă Ops, dar se mai gândi o dată şi îşi înghiţi răspunsul nerostit. Geordi se făcu mic pe scaun, cât mai mic, să nu fie văzut.

Pe puntea de deasupra, Beverly Crusher şi Deanna Troi stăteau ca nişte manechine, neîndrăznind să răspundă ofertei bine formulate a căpitanului. Mai ales Troi stătea nemişcată. Simţea încurcătura în care se afla fiecare, în timp ce fiecare se gândea la oferta făcută de căpitan, ofertă pe care ar fi respins-o orice conştiinţă.

Picard se răsuci pe loc, atingându-i pe fiecare cu privirea. Se opri din nou, dădu din cap şi spuse cu un uşor accent sentimental.

— Sunt foarte mândru de fiecare dintre voi.

Pe puntea din mijloc, William Riker zâmbea, mândru de oamenii pe care-i avea.

Picard apăsă butonul intercomunicaţiei aflată lângă scaunul lui:

— Staţia tehnică! Aici, Picard. Inginerul şef Argyle să se prezinte pe punte pentru a prelua comanda modulului farfuriei.

— Aici Argyle. Te-am auzit bine, căpitane?

— Da. Urcă aici şi adu un secund cu tine. Va trebui să acţionăm.

— Am înţeles, domnule. Voi veni imediat, domnule.

Căpitanul se întoarse şi, fără să facă nicio pauză spuse:

— Domnule Riker, poţi începe.

Stomacul îi era atât de încordat încât se aplecă înainte – ştia că Deanna i-a văzut schimbarea de pe chip – aşa că se forţă să pronunţe cuvintele care îl îngrozeau.

— Domnule Data, activează legăturile energetice ale punţii de luptă ca să fie totul pregătit când ajungem acolo. Toată lumea se pregăteşte să se transfere pe puntea de luptă. Transmite

alarma galbenă. Fă pregătirile pentru separarea farfuriei.

Pe puntea de luptă, aparatele se treziră la viaţă. Acest loc era ceva mai întunecat, într-un fel mult mai izolat, un loc unde mintea trebuie să lucreze. Ecranul de aici era mai mic, de parcă ar fi cerut o concentrare şi o atenţie mai mari.

Echipajul lui „Enterprise" ieşi din turbolift şi se aşeză la locul destinat fiecăruia. Tasha şi Worf la staţia tactică şi la staţia ştiinţifică, La Forge, la cârmă, Data, lângă Ops, căpitanul, la pupitrul de comandă din mijloc, Riker la locul destinat primului ofiţer – la dreapta şi puţin în spatele căpitanului. Era ceva deosebit în încăperea aceea. Chiar şi atunci când primul ofiţer era în altă parte, el era întotdeauna acolo.

Şi, deasupra lor, mult deasupra, marea farfurie se va desprinde, lăsând nava pilot cu cele optsprezece la sută şanse de supravieţuire şi cu mulţumirea că numai sacrificiul de sine, pune la adăpost sufletul omului.

Toţi erau conştienţi că degetele lui La Forge se mişcă pe pupitru. Alături de el, Data se aşeză mai bine pe scaunul lui şi făcu modificările necesare pentru ca modulele să se separe, operaţiune care cerea miliarde de calcule mărunte. Operaţiunea asta nu era o joacă de copil. Un milion de circuite trebuiau să fie deturnate şi energia care trebuia să le hrănească, trebuia să fie pregătită. În tot acest timp, creatura de afară se mişcase de-a lungul navei, strălucind şi scânteind, fiind foarte aproape de ceea ce gustase nu cu mult timp în urmă.

— La semnalul meu, spuse Riker, ştiind foarte bine că totul se putea face şi fără el. Cu coada ochiului văzu spatele lui Data, aplecat asupra calculelor sale, cu muşchii gâtului încordaţi, văzu cât de eficiente erau degetele androidului şi se auzi comanda.

— Toate sistemele sunt nominale. Energia la cincisprezece la sută, permiţând, la douăzeci la sută, separarea. Numai scuturile de zbor, direcţia pupa, la zero virgulă zero cinci viteză subluminică. Toate secţiunile să elibereze turbolifturile, să fie menţinută direcţia.

Liftul de pe punte se deschise. Concentrarea lui Riker slăbi.

— Deanna, ce cauţi aici? Se îndepărtă de, căpitan, îndreptându-se spre lift, atât era de grăbit s-o întrebe de ce se expunea unei şanse atât de mici de viaţă. Dar află răspunsul în

ochii ei migdalaţi, răspuns care îl certa fără vorbe şi el resimţi emoţia pe care ea i-o transmise în cele câteva secunde. El se îndreptă şi amână întrebarea, pe care voise să i-o pună, oricare ar fi fost aceea.

Chiar dacă ar fi vorbit, cuvintele lui n-ar fi fost auzite deoarece Picard sărise înaintea lui Riker.

— Consilier Troi! La dracu! Ti s-a ordonat să rămâi în modulul farfuriei. Explică – te!

Ea era pregătită pentru această ieşire, pentru că răspunse imediat:

— Domnule, e nevoie de mine aici. Dacă există o posibilitate cât de mică de a comunica cu acele fiinţe, eu sunt singura persoană care o poate face. Vreau să rămân aici voluntar.

— Da, răspunse iritat Picard. Observ că ai aşteptat până când lifturile au fost închise în loc să te oferi voluntar atunci când eram încă pe puntea de sus. Vom discuta asta mai târziu! Asta în cazul în care, pentru noi, va exista un mai târziu.

Troi aşteptă să-i treacă tremurul umerilor şi spuse dintr-o suflare:

— Da, domnule. Picioarele o dureau din cauza tensiunii, dar acum, când aflase că poate rămâne, durerea îi trecuse.

De căpitan scăpase, dar nu şi de Riker. Privirea ei o prinse pe a lui, pătrunse în adâncul fiinţei lui, privind ca printr-o oglindă.

— Domnule Riker, n-avem timp!

— Nu, domnule, ştiu. Domnule La Forge, domnule Data. Efectuaţi separarea farfuriei!! Acum!

Toată lumea îşi ţinu respiraţia. Spatele fiecăruia se încordă. Un zumzăit se ridică de dedesubtul lor, urcând spre gigantica fabrică de energie a lui „Enterprise”, pentru a desprinde mecanismul de deasupra lor. Cu un sunet disonant de frecare nava se despărţi. Niciun nivel de perfecţiune mecanică n-ar putea diminua forţa acestui moment de separare, oricât de uşor ar fi făcut el. Auziră sau li se păru că au auzit un *clunk-chunk* în momentul în care manşoanele eliberară nava şi griperele îşi desprinseră ghearele, când suporturile se decuplară cu un zgomot înfundat, şi toate legăturile care legau cele două nave se desfăcură. De parcă ar fi fost tăiată în două de toporul unui uriaş tăietor de lemne, nava se desprinse în două. Farfuria, împreună cu toate familiile rămase în voia curentului.

Pe puntea de luptă, Picard şi echipajul său priveau cum farfuria se îndepărta încet. Rareori vedeau această parte a navei lor, sau măcar o porţiune a ei. Farfuria era o suprafaţă plată cu margini luminate. Albeaţa ei de gheaţă reflectând peste tot punctele luminoase ale ferestrelor rectangulare şi punctele de eliberare a energiei. Lumini peste tot, asemeni unui pom de Crăciun iluminat. Un sentiment de durere îl tulbură pe căpitanul Picard. Privi motoarele farfuriei care prinseră dintr-odată viaţă, luminând cu o lumină albastru-argintie. Căpitanii navelor galactice trebuiau să fie hotărâţi. Cu toate astea hotărârile lor erau asemeni unor operaţii chirurgicale. De ce trebuie să existe astfel de lucruri în univers? De ce trebuie să fie şerpi în apă?

Riker privea fascinat farfuria care se îndepărta. *Hmm! Nu fusese chiar atât de rău. Să sperăm că şi restul va merge la fel de bine.* Când reuşi să-şi ia ochii de la frumuseţea delicată a farfuriei, privi spre căpitan.

Era pentru prima oară când îl vedea pe Jean-Luc Picard ezitând. Căpitanul avea aerul că era gata să recheme discul. Timp de câteva secunde, Riker aşteptă să primească acest ordin, gândindu-se chiar la răspunsul pe care îl va da pentru a-l salva pe căpitan de a fi într-o postură proastă.

Dar Picard nu spuse nimic. În linişte îşi purtă curajul convingerii sale.

— Totul e în siguranţă, raportă La Forge. Suntem liberi pentru manevre, domnule.

— Confirmat, murmură Picard. Gustul datoriei. Menţineţi în stadiul ăsta. Trimiteţi un comunicat pe frecvenţa joasă domnului Argyle. Spune-i să manevreze în spatele acelui mic asteroid aflat de cealaltă parte a gigantului gazos. Le-ar putea masca fuga.

— Am înţeles, domnule, spuse Worf. Trimit mesajul.

Priviră în tăcere cum farfuria se îndepărta, apoi cum dispăru în spatele discului în speranţa că se va îndepărta de lanţul îngrozitoarei entităţi. Pentru Riker în special, acest moment cumplit avu, profunzimea lui. Erau multe feluri de civilizaţii care n-ar fi acceptat ca el să moară aici, ci măcar într-un loc pe care să şi-l aleagă singur. Frumuseţea tehnologiei îi dădea un sentiment de veneraţie. Reprezenta libertatea de a construi aparatul care zbura în faţa lor, libertatea de a porni către misiuni mai măreţe şi realizări mai profitabile. Să ai resursele de

a folosi bunăstarea societăţilor sănătoase, de a crea minuni ca cea pe care tocmai o văzuse dar şi să ai libertatea de a muri în spaţiu, dacă nu ai alta soluţie.

Îl privi încă o dată pe căpitanul Picard. Da, şi el avea acel sentiment de veneraţie. Căpitanului nu părea să-i fie frică. Mai mult, privea puţin supărat spre entitatea care îl făcea să-şi despartă nava în două.

Sau este altceva? Se întrebă Riker. *Îl cunosc atât de puţin.*

Fură scoşi din starea de transă când Picard se întoarse spre Troi şi întrebă brusc:

— Ai recepţionat ceva?

Buclele negre ale părului ei, făceau să-i pară faţa mai palidă. Ochii îi erau ficşi ca două pietrei de onix.

— Încă nimic, domnule.

— Worf, vreo schimbare în tiparul ei energetic?

Răspunsul gutural al lui Worf trăda o nerăbdare vizibilă.

— Acelaşi flux şi acelaşi traseu ca şi până acum, domnule.

— Locotenent Yar, rămâi cu ochii pe locul unde se află farfuria şi creatura aceea. Vreau să ştiu dacă se ciocnesc una de alta, şi vreau să ştiu înainte de a se întâmpla.

— Am înţeles, domnule, spuse ea şi se aplecă imediat asupra pupitrului ei.

— Dacă mă gândesc mai bine, nu trebuie să aşteptăm. Domnule Riker, hai să facem puţin zgomot în atmosferă.

Riker dădu din cap. Nu mai conta că era un gest prostesc.

Gâtul îi era uscat şi nu vru să vorbească înainte de a înghiţi de câteva ori. Apoi apăsă butonul intercomunicaţiei şi spuse:

— Aici Riker, către tehnicieni. Avem viteza supraluminică?

Inginerul MacDougal răspunse atât de repede de parcă ar fi fost pe puntea de luptă alături de el.

— Viteza este încă scăzută, dar va reveni la normal cât de curând. A fost ars un circuit electric, n-a fost vorba de vreun generator de putere.

— N-am cerut încă viteză superluminică, spuse Riker, cu ochii la Picard să vadă dacă asta era dorinţa căpitanului. Am nevoie de un jet de energie prin tuburi. Să zicem, zece la sută. Atât cât să-i distragem atenţia de la farfurie, până când ies din raza lui. Fii gata să închizi imediat pentru a ne putea ascunde şi noi.

— Am înţeles ce ai nevoie, domnule Riker, dar viteza

supraluminică nu este atât de uşor de controlat. Trebuie să fie o perioadă suficientă la fiecare parte a jetului.

Riker privi către Picard care îl urmărea şi spuse:

— Voi ştiţi cum să-i folosiţi! Daţi drumul când sunteţi gata. Terminat.

Acum urmau să facă un zgomot. Urmau să arunce o monedă în depozitul întunecat, cu speranţa că sunetul acesta urma să fie auzit, dar nu şi depistat.

Din măruntaiele camerei maşinilor, din miezul reactoarelor materia / antimateria care făceau din nava galactică ceea ce era, ţâşni un jet de energie. Chiar şi acest jet de numai zece la sută putea să fie simţit.

Apoi, pe ecran se petrecu o schimbare. Imaginea urmăritorului lor, se opri brusc din căutare undeva la mijlocul ecranului şi făcu o întoarcere în direcţia lor.

— Vine după noi! raportă Yar. Se agăţă de marginea pupitrului ei, refuzând să privească în sus, spre ecran. În schimb, privea cele două puncte, nava şi urmăritorul ei, aflate atât de aproape una de alta. Vocea ei tremură atunci când spuse:

— Linie dreaptă!

— Virgulă trei-zero viteză subluminică, spuse Riker, apucând spătarul scaunului lui La Forge. Direcţie doi-doi-patru, reper unu-cinci.

— Am înţeles, domnule.

— Mai repede, La Forge!

— Locotenente, ne urmăreşte? întrebă căpitanul fără să se întoarcă.

Yar dădu din cap afirmativ cu toate că el nu se uita la ea.

— Da, domnule, ne urmăreşte.

— Viteza?

— Virgulă-patru subluminică.

— În ordine… Picard nu se aşeză pe scaunul său, cu toate că se îndreptă spre el.

— Să aruncăm perlele şi să vedem dacă porcul ne urmează. Locotenent La Forge, măreşte viteza la cinci la sută subluminică.

— Virgulă-cinci, am înţeles.

Nava porni pe o rută imaginară, tăie pe diagonală drumul posibil al entităţii şi se îndreptă în direcţie opusă celei în care o luase farfuria, departe de gigantul de gaz, departe de centura

de asteroizi care, poate urmau să devină o planetă care să învârtească în jurul soarelui micul lor sistem solar.

— Căpitane, spuse Worf, spărgând tăcerea concentrată, MacDougal raportează că avem suficientă energie pentru scuturi, dar nu şi pentru zbor şi nici pentru arme. Estimează că pentru acestea din urmă ne-ar ajunge câteva minute.

Picard dădu din cap fără să-i privească.

— Cred că merge, domnule, spuse Riker, cu o voce atât de groasă, încât îl duru gâtul. Calculă în minte distanţa dintre navă şi farfurie şi la perioada de timp în care farfuria urma să fie în siguranţă.

— Bine gândit, căpitane.

— Domnule, strigă Tasha îngrozită. Este…

— Văd. Întoarcere completă! Încărcaţi scuturile cu energie! Atrageţi atenţia creaturii ăsteia afurisite!

— Am înţeles. Scuturile de luptă sunt încărcate, sunt încărcate cu energie.

Oricât de mare ar fi grija cu care un plan este pus la punct, oricât de înalt ar fi fost nivelul de cunoştinţe psihice şi matematice, omenirea n-a fost niciodată capabilă, să ghicească viteza sau să schimbe ghinionul în noroc. Cine putea şti de cât timp se învârtea creatura aceea prin galaxie, făcând ceea ce făcea azi? Nu aveai cum să ştii ce obiceiuri căpătase, ce preferinţe, ce impulsuri învăţase să urmeze. Şi cine putea şti ce intenţii avea.

O sclipire luminoasă scăpă din farfurie… o mică scurgere de particule subatomice de la reactor… o undă de frecvenţă înaltă? Astea erau lucruri mărunte care erau ignorate în conducerea zilnică a unei nave galactice. Dar ceva le spunea că asta era sursa cea mai plăcută de mâncare a creaturii. Creierul ei de gânganie persista în ideea că *acea* ţintă *ş*i nu *asta*, aş*a* că se întoarse spre farfurie.

Picard se întoarse spre Worf:

— Ceva nou?

— Nicio schimbare, domnule, spuse klingonul cu mândrie. Eliminăm de douăzeci de ori mai multă energie, decât cea emisă de pe farfurie, dar creatura nu pare impresionată.

— Să o mărim puţin. Trebuie s-o îndepărtăm.

Geordi La Forge făcu un efort să nu-i mai tremure mâinile pe

butoanele de control, la gândul de a fi înghiţit de masa asta de urâţenie. Ceea ce văzu în imaginaţia lui era atât de îngrozitor, încât evită să se mai uite spre ecran. Va conduce instrumentele, va face ceea ce i se va ordona. Va împinge nava spre acel coşmar, apoi se va întoarce la capătul unei frânghii invizibile.

Nava traversa spaţiul cu viteză de două ori mai mare, spre câmpul de energie al duşmanului. Acum farfuria domina ecranul.

La Forge mări viteza fără să mai aştepte să i se spună. Ştia ce are de făcut. Să-i dea acestei petarde să guste putină antimaterie.

O singură clipă privi spre Data. Androidul era îngrozitor de impasibil, o formă umană, învăluită în infraroşu, un trup uman cu locuri mai reci şi mai calde, toate mişcându-se în interiorul unui înveliş luminos. Data îi simţi privirea, ceea ce o maşina n-ar fi putut, şi îl privi la rândul lui. Răspunse numai ridicând semnificativ Sprâncenele. În sfârşit, împreună. Dacă vor trebui să moară, vor muri ca nişte soldaţi.

În spatele lor, Riker ţinea în mâini scaunul cu mai multă fermitate decât ar fi vrut. Acum, ecranul din faţa lor era cuprins parcă de vâlvătăi. Dacă norocul era de partea lor, foarte curând urmau să aibă necazuri mari. Un sentiment de mânie îl cuprinse atunci când văzu nava atât de aproape. Argyle ştia că acum îi urmărea şi că ei erau prea neajutoraţi şi zburau prea încet pentru a putea scăpa. Chiar şi aşa, ca o broască ţestoasă care încearcă să iasă de pe o şosea aglomerată, discul imens continua să înainteze cu toată viteza pe care o putea dezvolta. Începu să-l cuprindă furia. Ar fi dorit ca Picard să fi insistat ca unul dintre ei să rămână. Acum farfuria avea nevoie de un comandant adevărat, nu de tehnicieni.

Entitatea îşi mări viteza pentru a o ajunge din urmă, nava pilot făcu acelaşi lucru, înaintând chiar mai repede. Nava se înclina uşor în momentul în care La Forge viră în faţa trupului plin de energie al duşmanului. În momentul în care îl depăşiră, văzură că era într-adevăr mai mult plat decât rotund, o gigantică imitaţie a unui computer şi totuşi, complet animat, înaintând nu se ştie cum prin spaţiu fără ecranul pe care ar fi trebuit să-i aibă. Benzile electrokinetice sclipiră şi erupseră în timp ce nava trecu pe lângă el şi ţâşni cu un şuierat în cealaltă

direcţie.

Picard veni între Data şi La Forge.

— Ce dracu! Nimic?

— Niciun răspuns, spuse La Forge, oarecum dezamăgit.

— Worf!

— Nicio explicaţie, domnule, izbucni Worf. Se îndreptă implacabil spre farfurie.

Data privi în sus şi spuse:

— Poate că este mai mult decât o insectă, căpitane. Şi, în timp ce spunea acest lucru îşi îndreptă privirea spre puntea îngustă, spre Deanna Troi care stătea acum, alături de Tasha, tăcută, lăsându-se asaltată de arma minţii.

— Rechin, mormăi Riker.

— Numărul Unu?

Riker se întoarse spre căpitan.

— Este un rechin ce şi-a concentrat atenţia asupra unui peşte din banc. Nu-l interesează o bucăţică mai gustoasă, ci numai cea pe care a pus ochii.

— Domnule! Troi vorbi pe neaşteptate. Vocea ei îi şocă pe cei de la bord.

— Trebuie s-o îndepărtăm… Farfuria…

— Nu vă rezista atacului, ştiu, consiliere, ştiu. Scuturile activate la maximum! Camera motoarelor, aici căpitanul! Putem zbura cu viteză supraluminică?

— Aici MacDougal, domnule. Cu greu putem ajunge la gradul trei.

— Dă-i drumul! Vreau o descărcare de antimaterie asupra ţintei mele.

Riker se răsuci…

— Domnule!

— O să facem tot posibilul să nu ne mai ignore. Vom sări gardul, şi asta chiar acum. Creatura asta n-o să…

— Domnule, vorbi Yar, înăbuşindu-şi cu greu spaima, se apropie de farfurie! Viteza la şapte-cinci…

— Schimbă cursul chiar spre mijlocul ei, viteza trei şi porneşte!

La Forge şi Data îşi apropiară capetele pentru a se convinge că amândoi auziseră acelaşi lucru şi dacă îl văzuse şi căpitanul.

— Am spus să porniţi! tună el. Apoi vocea îi scăzu până ajunse

o şoaptă, ca un vulcan ce-şi pierduse puterea. Vom trece chiar prin nenorocitul ăsta!

CAPITOLUL ŞAPTE

Picard stătea la puntea de luptă de parcă ar fi condus un car într-o bătălie. Luă în mâini frânele încărcătoarelor şi în ochi avea numai imaginea duşmanului.

Chiar şi lui Riker, care era un bărbat bine clădit, Picard i se păru dintr-odată mai mare decât viaţa. Fiecare navă are un scenariu în cazul în care nu câştigă. În ciuda programării primitive, creatura de afară era foarte eficientă şi ei erau la cheremul ei. Trebuia să o înfrunte; nu mai puteau da înapoi.

Umplea ecranul, nu mai lăsa nicio margine neagră, era un perete strălucitor şi colorat, ceva despre care mamele spun copiilor să nu atingă; nici să nu se gândească să atingă vreodată. Nava se îndreptă drept spre capul de cobră al acestui perete şi porni cu toată viteza de care era capabilă. Chiar şi viteza supraluminică trei era impresionantă, cumplită pentru oricine avea mintea întreagă.

În ultimele câteva secunde Riker închisese ochii. Trebuia să accepte faptul că avea să moară pentru a-i salva pe ceilalţi. Asta era datoria lui nerostită, ştia asta; de asta separaseră modulele – în asemenea situaţii, modulul lor se sacrifica. Ei trebuiau să se sacrifice, să se arunce în faţa glonţului. Asta era tot.

Trupul i se încordă. Simţise mirosul metalic al acelei creaturi înainte şi acum…

„Enterprise” se repezi spre peretele electric, chiar în mijlocul lui şi erupse ca o jerbă de artificii. Voltajul crescu în întreaga navă, pătrunzând în fiecare panou, în fiecare trup viu, zguduindu-l. Fiecare spasm era urmat de lumini de toate culorile. Riker o auzi pe Deanna ţipând, dar nu putu nici măcar să se întoarcă, nu putu nici măcar să privească.

Crack… CRAAAAACK…

Şi nava fu împinsă pe partea cealaltă – o navă ce tremura, cu

un echipaj care tremura, lăsând în urmă o dâră de foc.

— La Forge, virează spre asteroizi! Tehnicienii? Aici Picard…

Cum putea să vorbească? Cum putea să scoată sunete din gât?

Riker încercă să se întoarcă din nou, de data asta spre căpitan, şi de data asta, reuşi. Picard se aplecă peste scaun, cu un umăr peste braţul fotoliului, ţipând în intercomunicaţie:

— Urgent! Aruncaţi antimaterie peste ţintă! Aţi înţeles?

— Aici tehnicienii… da, am înţeles… Gata când…

— La Forge, am ajuns deja printre asteroizi?

Încercând să-şi scape degetele din câmpul electric, La Forge îndreptă cursul. De câte ori atingea butoanele, degetele lui erau asaltate de voltajul foarte ridicat, dar nu se lăsă până când nava nu ajunsese printre asteroizi, între gigantul gazos şi stea.

Printr-un nor strălucitor care se întindea din tavan până la podea, Riker reuşi să-i vadă pe căpitan şi în spatele lui pe Deanna.

Şi ea tremura, cu amândouă mâinile încleştate de bord, cu faţa întoarsă spre un braţ, ca pentru a-şi apăra ochii şi poate mai mult din ea însăşi.

Dar, o clipă mai târziu ecranul îi atrase atenţia, tocmai la timp, pentru a vedea că acea creatură renunţase la osul ei şi se îndrepta acum spre ei. Culorile ei străluceau în momentul în care se aruncă spre ei, cu o viteză imposibil de imaginat. Reuşiseră! Îi atrăseseră atenţia asupra lor! Reuşiseră mult prea bine.

— Căpitane, ne urmăreşte! strigă el prin norul electric ce-i înconjura.

— Viteză maximă! tună Picard. Se întoarse şi el şi văzu.

— Pătrundem între asteroizi, domnule, strigă La Forge care reuşea cu greu să reziste dansului de lumini din jurul lui.

Vocea lui Picard răsună în toată nava.

— MacDougal, aruncă antimaterie! Acum!

Când au aruncat antimateria li s-a părut că s-ar auzi exact ca zgomotul apei trase într-o toaletă publică. Se auzi un amalgam de sunete, apoi secţiile de mai jos se cutremurară şi, într-o manevră radicală care era rezervată scurgerilor contaminate neaşteptat, nava regurgită şi aruncă tot conţinutul de antimaterie al rezervorului. Antimateria fu azvârlită în brâul de

asteroizi. În orice punct în care lovea materia, în vacuumul din spaţiu, urma o explozie, o explozie uriaşă. O explozie care îşi întindea tentaculele de foc la mii, la sute de mii de mile distanţă. Fiecare explozie şi haloul care-i urma de alte mici explozii creau valuri de şoc ce se propagau prin spaţiu, scuturând nava de fiecare dată când reuşea să scape.

Nava îşi urmă cursul printre asteroizi şi dincolo de ei, dar de îndată ce antimateria a fost aruncată, viteza superluminică scăzu până când nava ajunse să se târască. Toţi cei de pe punte erau aruncaţi înainte, după cum nava încerca să compenseze şocul scăderii vitezei. Riker ridică un braţ pentru a-şi apăra ochii de micile scântei care mai sclipeau la bord şi observă ecranul la timp pentru a vedea un lanţ de explozii galbene, mai mici, mai mari, orbitoare.

— Scuturile rămân o prioritate, vorbi Picard gâfâind. Mă auziţi? Se ţinea şi acum prins bine de scaun şi continua să dea ordine în timp ce urmărea creatura care se aşezase între asteroizi înghiţind exploziile.

Apoi, o ultimă explozie de culoare şi de scântei izbucni la bord, de la un circuit expus, care îi cutremură. Dar nu dură mult. Acum fluiera în jurul bordului, părând a se sfârşi, se învârteji, se înnodă şi pătrunse în Data de parcă ar fi fost supt de acesta. Îl lovi, doborându-l de pe scaun. Fiecare volt care îl ocolise pe celălalt, urma să fie suportat de Data. Fu tras într-o parte, trântit pe spate, până spre bara bordului până nu mai putu fi împins mai departe. În jurul lui se formă un înveliş roşu-portocaliu, care scânteia în interior şi îl zgâlţâia. În interiorul lui, Data tremura şi ţipa, plămânii fiindu-i scuturaţi la fel ca restul trupului.

— Nu! ţipă Geordi. De data asta ameninţarea era cunoscută şi nici ea, nici reacţia lui Geordi nu erau neaşteptate pentru Riker sau pentru Data. În momentul în care Geordi ţâşni de pe scaun, mâna lui Riker îl prinse, strângându-i braţul ca într-un cleşte. În aceeaşi clipă, Data reuşi sa ţipe:

— Nu te apropia, Geordi!

Geordi încercă să se elibereze, dar ţipătul lui Data îl făcu să dea înapoi. Prin vizor, privea învelişul în infraroşu şi înţelese avertismentul!

— La Forge, eşti aici? Picard veni între ei. El examină câmpul alb, static care se descărca în jurul lui Data.

Dacă Data putea simţi durerea, o simţea acum. Dacă ei se îndoiseră că ar putea simţi durerea, acum nu mai aveau nicio îndoială.

Riker veni până în faţa lui Data având grijă să stea departe de învelişul static. O singură dată privi în altă parte, atât cât să vadă ce face Troi. Ea era pe puntea de deasupra, cu mâinile încleştate de balustradă, privind în jos, la ei, îngrijorarea citindu-i-se pe chip. Dar părea să nu fi păţit nimic.

— Căpitane, începu Riker, ridicând mâna de parcă ar fi vrut să stăpânească situaţia, dacă i-am putea vorbi acum…

La Forge se repezi înainte, dar prezenţa căpitanului îl opri.

— Nu! Trebuie să-i salvăm pe el!

— Asta ar putea fi singura noastră şansă, insistă Riker.

— Nu merită să fie pe lista ta de proşti, domnule Riker, spuse La Forge cu amărăciune.

— Ştiu, îi spuse Riker. Ştiu. Înapoi! Este un ordin! Căpitane…

Picard îl înconjură pe Data şi forţa care îl ţinea.

— Da… da… încetişor… Se apropiase atât de mult, încât câmpul static, atingându-i mâinile şi picioarele îi încreţeau pielea. Data, mă auzi?

Trosniturile încetară brusc. Ca şi cum un balon s-ar fi umflat şi ar fi scăzut apoi la forma iniţială. Culori urâte, transparente îl învăluiau pe Data, cercetându-l. Respiraţia îi era mai puţin sacadată, cu toate că el mai lupta încă împotriva a ceva ce era clar un atac. Ochii îi erau fixaţi pe tavanul mai puţin luminat al punţii, de parcă acolo ar fi fost cuvinte pe care el trebuia să le citească. Clipea din ochi şi făcea forţări parcă să înţeleagă ce anume scria acolo. Braţele îi erau întinse în lături, cu degetele desfăcute şi chircite.

Riker se îndreptă foarte încet spre căpitan şi vorbi cu un ton jos, aproape în şoaptă.

— E un fel de atracţie armonică. Asemenea undelor radio care fac un cristal să vibreze. Într-un fel el este compatibil.

Picard dădu o dată din cap.

— Data? începu el din nou. Mă auzi? Mă înţelegi?

O vreme, nu primi niciun răspuns.

Apoi urmă un „Da” spus în şoaptă.

Răspunsul trecu prin ei ca un cuţit.

— Data, vorbeşte-mi, insistă căpitanul folosind vocea

răsunătoare pentru unealta care devenise acum Data.

— Eu…

— Spune! Fă un efort! Te ascult. Spune.

— Sub… circuit… com… com…

— Comunicaţie?

— Da.

— Asta speram să aud. Poţi să-i vorbeşti?

Trăsăturile lui Data se contorsionară…

— Nu pot… nu pot să transmit…

— Mai încearcă! Toată lumea să fie calmă! Nimeni să nu se mişte! Worf, raportezi!

Până şi klingonianul simţi nevoia să vorbească încet în faţa vârtejului care îl asaltase pe Data.

— Încă mai înghite reacţia antimateriei din centura de asteroizi, domnule. Nu e niciun semn că şi-ar schimba cursul.

— Vorbeşte cu tine…

Vocea ei era blândă, dar de data asta avea o inflexiune pe care ei n-o recunoşteau, o inflexiune care îi făcu să se întoarcă spre ea, spre Deanna Troi care, acum, se îndrepta spre puntea principală. Riker se îndreptă spre ea şi ea apucă mâna pe care el i-o întinse, dar expresia de pe chipul ei era aceea a cuiva care privea spre o lumină orbitoare. La fel şi Data vedea ceva ce nu era acolo.

— Limba ta, murmură ea, eu o vorbesc.

Riker o ţinea de mână şi făcu un pas, ezitant, care urma să îl apropie de ea.

— Nu, spuse Picard cu voce dură, făcându-i semn să se dea înapoi. Îl împinse pe Riker într-o parte, păşi între ei, conştient de faptul că acum Troi căuta mâna lui Riker. Deci o parte din ea era încă acolo.

— Cine eşti tu? întrebă Picard cu grijă.

Ochii lui Troi se umplură de lacrimi din cauza efortului.

— Totul… voi terminaţi…

— Nu înţelegem. Nu ştim ce eşti, spuse căpitanul clar.

Troi începu să tremure, un tremur interior, datorat efortului pe care-l făcuse şi celor ce i se întâmplaseră. În ciuda faptului că Picard nu accepta folclorul şi poveştile cu fantome, puntea deveni vag luminată, ca într-o şedinţă de spiritism. Troi însăşi arăta acum ca un spectru, ceva din vremurile întunecate,

vremurile în care ignoranţa lăsase urme de neşters asupra imaginaţiei oamenilor din toate timpurile. Ea era o şoaptă de legendă, transferată nu se ştie cum în prezent. Părul îi strălucea ca abanosul în lumină şi, cu toate strălucirile provenite de la atacatorul lui Data, ochii ei erau la fel de negri ca de obicei. Cu toate astea, în mijlocul acestei încântări, persista seriozitatea muncii ştiinţifice. Nicio clipă nu trebuiau să uite că şi Data era amestecat; strălucirea provenită din vârtejul care-l înconjurase pe Data, aluneca pe chipul lui Troi într-o mângâiere constantă şi paternă.

Riker încercă să facă un pas spre ea şi fu bucuros că Picard nu încercă să-i reţină.

— Deanna… începu el. După care nu mai ştiu ce să spună.

Troi făcu un efort să vorbească. Ei vedeau şi înţelegeau că efortul de a vorbi era al ei şi nu al altcuiva.

— Tu… poţi… pune capăt.

Căpitanul privea de parcă ar fi putut vedea cuvintele. Ceva în felul în care vorbea îl făcu să ceară linişte pe punte.

Vocea ei – încă blândă. Abia o şoaptă. Cu toate astea avea o putere şi era atât de hotărâtă cum Picard nu-şi imaginase că ar putea să fie într-un asemenea moment. Şi când fraza era terminată, nu mai era nimic de spus. Efortul ei slăbi, îi fu permis să respire adânc şi lumina ce se reflecta pe faţa ei începu să pălească.

Riker şi Picard se învârteau de colo, acolo.

Categoric Data redevenise aproape cel cunoscut de ei şi nu o mână de artificii.

— Nu se mişcă nimeni, spuse Picard hotărât. Aşteptaţi până se termină de tot.

În ciuda ordinului, Riker se îndreptă spre Troi, neluându-şi ochii de la ea, în timp ce-l privea pe Data cu coada ochiului. Când ea leşină, el era deja lângă ea.

Culoarea îi pieri din obraji şi se prăbuşi atât de greu încât Riker era gata s-o scape. Reuşi să-i prindă un braţ şi să-i ţină capul să nu se lovească de balustradă, dar ea se răsuci, ca un peşte, până când el reuşi s-o întindă pe punte. Îngenunche alături de ea, îi îndepărtă buclele întunecate de pe frunte şi ridicând privirea, văzu că acelaşi lucru se întâmpla cu Data.

Trupul mai dens al androidului căzu pe podea cu un zgomot

surd. Geordi La Forge erau acolo. În lumina obscură de pe punte el îşi reveni repede, privi uimit în jur, dar spre deosebire de Troi, el era conştient.

Picard privi în jurul lui, pe punte, pentru a se asigura că efectul electric încetase definitiv, apoi:

— Yar, ce face creatura?

— Este încă printre asteroizi, domnule, raportă ea, de parcă ar alerga după explozii în mod deliberat. Se pare că nu înţelege care e cauza. Pare neclar ce va face în continuare.

Picard bombăni supărat.

— Niciunul din noi nu ştie. La Forge, lasă-l pe Data împreună cu Worf şi hai să plecăm repede de aici.

— Da, domnule. Încotro?

— Înapoi spre farfurie… Cât mai avem timp.

Apoi, îngenunche alături de Riker care stătea neajutorat lângă Troi.

— Trăieşte?

— Pulsul îi este foarte slab, spuse Riker. În această situaţie, cine ştie ce înseamnă asta?

— O să fie bine, spuse Picard îndurerat, de vreme ce este tot ce avem.

— Vom restabili contactul cu farfuria, căpitane? întrebă Riker, cu toate că ştia răspunsul. De data asta restabilirea contactului nu însemna că necazurile luaseră sfârşit. Ba chiar dimpotrivă Putea însemna că eşuaseră.

Picard privi spre ecran.

— Se pare că am zis hop înainte să sărim gardul. Tasha, ia legătura cu Argele şi informează-i că-i aducem înapoi.

— Am înţeles, domnule. Imediat.

— Fă anunţul în frecvenţa joasă şi cât mai scurt posibil.

— Am înţeles, domnule.

Căpitanul coborî vocea în momentul în care se întoarse spre Riker şi prinse încheietura lui Troi pentru a verifica el însuşi pulsul.

— Ce părere ai? Despre cuvintele pe care le-a spus… Crezi că e în contact cu acelaşi lucru care a intrat în contact şi cu Data? Riker clatină capul.

— E destul de ciudat. Orice-ar fi nu pare să-i afecteze pe amândoi în acelaşi fel. Ea continuă să vorbească despre aceşti –

ei bine aceşti *oameni* ca şi când i-ar cunoaşte, şi lumina nu străluceşte în jurul ei ca în jurul lui Data. Iar pe ea n-a prins-o. Ai observat că ea se putea mişca? E ca şi când, câmpul electric al entităţii s-ar concentra asupra lui, dar ar vorbi prin intermediul ei.

— Da, dar aceste mesaje pe care le percepe. Cât de corectă este telepatia ei? Până acum n-am mai văzut aşa ceva. Ştii la fel de bine ca mine că telepatia betazoidilor este pe frecvenţă joasă şi pare supranaturală, dar este perfect explicabila ştiinţific. Povestea asta cu comportarea asemeni unui medium… Asta nu mai cred.

— Dacă îţi e de vreun ajutor, spuse Riker, cred că nici ea nu crede.

— Ce-a spus? Cine poate opri asta? Şi ce să oprească?

Se apropie ceva mai mult de Riker şi coborî şi mai mult vocea.

— Ai vreo idee ce-ar putea fi?

Riker îşi umezi buzele. Deci pentru asta era nevoie de un prim ofiţer. Să aducă ipoteze despre lucruri despre care nu ştia nimic. Să scoată răspunsuri din nimic. Dar, uneori, era cea mai bună cale de a găsi răspunsul: să ari până când dai de zid sau de apă.

— Să punem capăt. *Noi* putem. Mă întreb dacă asta se referă la noi în mod deosebit. Oare a vorbit spiritelor pe care le simţea Troi?

— Sau mai curând ele vorbeau creaturii? Ascultă-mă pe mine, spuse brusc Picard cu convingere, îndată ce ăştia doi îşi revin o să-i punem unul lângă altul şi vom încerca să primim câteva răspunsuri. Avem mesajele în mână şi, pur şi simplu, nu le interpretăm corect. E timpul să o facem.

— Cum se simte, domnule Riker? întrebă Tasha Yar în şoaptă. Fiindu-i teamă să nu atragă atenţia asupra ei, poate şi fiindcă plecase de la post în acest moment critic, ea îngenunchease lângă Troi şi, aplecându-se peste ea, întrebase în şoaptă:

— Eu nu sunt doctor, rosti Riker simplu. Dacă ar fi avut timp să-şi părăsească propriul post, Troi ar fi fost acum în drum spre infirmerie, dar nu avea aceste minute la dispoziţie. Deci, ea trebuia să rămână aici, în mâinile lui, sub ochii lui, cu puţina îngrijire pe care i-o putea oferi.

— Domnule, ne vom lega din nou cu farfuria? întrebă Yar.

Privirea ei spuse că ar vrea ca totul să fie în ordine şi părea la fel de nevinovată şi de plină de speranţă ca un desen al lui Disney.

— Nu prea cred că avem de ales, îi spuse el. Pur şi simplu n-a mers. Ne-am obişnuit cu situaţii în care totul ne ieşea bine şi e greu să te loveşti de o situaţie în care lucrurile merg prost. Riscurile meseriei, asta e tot, locotenente. Îi făcu semn cu capul că poate să plece, ordonându-i în tăcere să se întoarcă la postul ei, dar ea nu plecă.

— Domnule Riker…

— Da, ce este?

— Domnule… eu am avut ideea să separăm modulele. Tasha făcu o pauză, aşteptând ca el să-i dea din nou atenţie. Când fu din nou atent la ea, îşi strânse buzele subţiri şi întrebă:

— N-ar trebui să-i cer scuze căpitanului?

Riker se cufundă în aceşti ochi plini de bunăvoinţă. Ochii ei erau uşor conturaţi, pleoapele acoperite cu o umbră de fard, de parcă ar fi fost conştientă de feminitatea ei. Riker se simţi fascinat de aceste linii subţiri, maronii, şterse acum. Tasha Yar era plină de intenţii bune. Dacă Riker n-ar fi citit dosarele personalului atunci când a primit însărcinarea, ar fi privit în aceşti ochi, ar fi privit acest trup suplu şi ar fi trimis-o printre copiii de grădiniţă de pe „Enterprise” care s-ar fi bucurat s-o vadă în fiecare zi printre ei.

Acum se simţea de parcă el ar fi fost profesorul şi ea copilul. Nu era nimic pe chipul ei, în ochii ei care să-i amintească de educaţia ei şi de nevoia de a-şi cere scuze pentru o colonie. O colonie care se despărţise de Federaţie. Economia ei fusese la pământ după treizeci de ani de la această secesiune. Acea colonie îndepărtată, unde bandele începuseră să domine trupurile, un loc care nu mai semăna a nimic, de niciunde, aşa cum fusese şi după Revoluţia Franceză, un loc unde un sistem prost fusese înlăturat în numele poporului şi înlocuit cu ceva cu mult mai rău. Un loc unde viaţa de zi cu zi făcea ca Regimul Terorii să pară organizat. Bande dezlănţuite, privilegiile pentru unii, înfometarea pentru alţii, părinţi care îşi învăţau copiii să fie singuri pentru că numai aşa puteau supravieţui. Copii asemeni şobolanilor prin gunoaie. Şi printre ei, Tasha. Supravieţuind. Fugind. Luptând atunci când era obligată să o facă, mâncând atunci când putea. Cu o minte deschisă care i-a permis să

ajungă în timp record la funcţia de şef al securităţii pe o navă galactică. Asta nu se întâmpla în fiecare zi.

Cumplit mod de a creşte. Prea rapid, prea greu şi de neiertat. Îi lipsiseră toate mărunţişurile pe care le are o fată, chicotelile, secretele şoptite la ureche, plimbările sub clar de lună, ignoranţa care le face pe fete să creadă ceea ce văd de prima dată. Pentru Tasha nu existaseră oglinzi, ea nu-şi dăduse importanţă. Şi dacă ar fi existat oglinzile nu le-ar fi aruncat ea, preferând aparenţa băieţoasă, care nu atrăgea atenţia celor obişnuiţi să le violeze pe cele din clasa ei? Din ziua în care mama ei scosese prima dată un cuţit şi tăiase părul fiicei ei de patru ani, care ajungea până la genunchi, Tasha învăţase să se apere.

Cu toate astea, acum îl putea privi cu ochii aceştia curaţi, cu această totală încredere în el şi în tot ce reprezenta un ofiţer superior, în tot ceea ce Flota Stelară reprezenta pentru cineva care crescuse în legea bandelor. Privind-o acum, se simţi responsabil faţă de ea. Ce putea să-i spună fără să-i zdruncine această încredere? Era mai puternică dacă avea această încredere decât dacă n-o avea. Era un ofiţer mai bun aşa, pură cum era, decât femeia care ar fi devenit dacă ar fi cedat durităţii la care avea tot dreptul.

Întinzând mâna peste trupul lui Troi, Riker prinse în palmă umărul lui Tasha:

— Orice s-ar întâmpla, spuse el, nu-ţi cere scuze.

CAPITOLUL OPT

În urma lor, exploziile antimateriei mai luminau sistemul solar. Uimitor faptul că atât de puţină antimaterie, în contact cu atât de puţină materie putea avea ca rezultat un asemenea incendiu.

Era destul de uşor să te îndepărtezi din vecinătatea lui – creatura nu era atentă pentru moment, era ocupată să devoreze energia pură a reacţiei materie-antimaterie astfel încât, nava avu câteva secunde să se îndepărteze de valul de şoc şi să se îndrepte spre farfurie. Simplu, ţinând seama cât de departe se ajunsese.

Dar unirea la loc a celor două module, era cu totul altceva. Riker stătea în spatele staţiei ştiinţifice, unde era acum şi Deanna Troi. Părea tulburată, obosită, îndurerată, tristă, ca cineva care tocmai primise veşti proaste, dar se vedea că-şi dă seama de ceea ce se întâmplă, că e mult prea conştientă. Privind farfuria ce aluneca spre ei, Riker simţi un fior. Asta era partea cea mai delicată, diferenţa dintre a scoate din port un pachebot şi a-l aduce înapoi. Sau, poate, a ateriza cu unul din acele avioane pe care le văzuse pe ecran. Unghiul trebuia să fie bun. Fiecare sistem de legătură, element de prindere şi de joncţiune trebuia să se îmbine perfect. Din fericire „Enterprise” avea computere care se ocupau de asta. Nimic nu se făcea manual, deşi acesta era termenul pe care-l foloseau pentru contactele care nu erau făcute automat. Aceste operaţiuni, făcute manual ar fi durat o zi şi jumătate din noapte. Dar pentru moment, Riker era mulţumit că Picard privea cu atât de mare atenţie apropierea celor două module, apropiere care se făcea cât mai lent pentru a nu atrage atenţia entităţii. În acel moment erau cel mai lipsiţi de ajutor.

În ultima clipă, o undă de şoc provenită de la exploziile produse de antimaterie în brâul de asteroizi, îndepărtă cele

două module şi se interpuse între ele ca o pană.

— Înapoi, strigă Picard şi dedesubtul lui, nava se mişcă, conform ordinului său. Stabilizaţi! Încet! S-ar putea să nu mai avem o altă șansă. Apropiaţi! Acum!

— Am înţeles, domnule, murmură La Forge, transpirat tot.

— Worf, ajută-l!

— Da, domnule, răspunse klingonianul. Îl lăsă pe Data să stea pe treptele ce duceau spre punte şi se strecură prin spatele lui Ops.

Data clipi, privi în jur, dar nu făcu nicio încercare de a-şi relua poziţia; de fapt, Riker remarcă o uşoară preocupare din partea androidului.

Acum ce mai e? Se gândi el. Uită-te la el. Arată de parcă un răspuns direct i-ar face la fel de bine ca şi mie. Poate că a făcut un efort prea mare. Poate că m-a luat prea în serios şi a permis acelui lucru să pătrundă în el şi să-i cerceteze. Data viitoare am să ţin gura închisă.

Poate.

Puntea se mişcă sub picioarele lui. Se prinse de balustradă şi privi ecranul tocmai la timp să vadă o imagine luminată artificial a manşonului farfuriei. Apoi imaginea se întunecă şi decuplă automat.

— Cuplarea terminată raportă La Forge. Toate secţiunile şi joncţiunile sunt eliberate. Şeful cuplării raportează că totul este în ordine.

— Semnalează că am primit raportul. Opriţi totul. Bine, spuse Picard oftând. Asta a fost un afurisit fiasco, dacă am văzut vreunul. De data asta nu va fi uşor să scăpăm de aici.

— Care sunt ordinele, domnule? întrebă Riker.

— Căpitane, strigă Yar, a plecat!

Toţi se întoarseră ca o singură persoană.

— A dispărut? repetă Picard. Aşa, pur şi simplu?

— Chiar mai repede. Yar era şi mai furioasă de dispariţia fenomenului decât de atacurile lui. Puteau să plece, dar nu înainte de a cere părerea şefului securităţii. N-a mai rămas nici urmă, nici măcar reziduuri energetice, nimic. Pur şi simplu s-a evaporat.

— Grozav! Asta se joacă cu noi! Aş spune că asta confirmă ipoteza lui Data despre interdimensionalitate, într-un mod şi mai

alarmant.

— Poate ar fi bine să ieşim din zonă cât timp mai putem, sugeră Riker.

— Nu! Nici gând. Numărul Unu, răspunse căpitanul şi vreau să înţelegeţi bine ce-am spus.

— Dar dacă…

— Nu înţelegi? S-a demonstrat clar că nu este nici insectă, nici rechin. Este un păianjen. Ne mişcăm noi – ţâşneşte şi el. Nu trebuie decât să aşteptăm. Să aşteptăm până când el face o mişcare. Noi nu vom face nimic. Se întoarse spre chipurile care îl priveau şi spuse autoritar: Oprim toate motoarele! Întrerupem toate sistemele cu excepţia celor interne care ne asigură viața, întrerupem tot ce poate fi întrerupt. Suspendam experienţele şi testele de orice fel, cu excepţia celor pe care le voi ordona eu în mod special, toate procesoarele de hrană; toate ustensilele de prisos, toate terminalele, olografele, comunicaţiile între module, generatoarele, sondele, totul. Reducem încălzirea şi iluminarea navei la minim. Menţinem nivelul sunetului cât mai scăzut. Spuneţi oamenilor să se ducă unde au treabă şi să rămână acolo. Vom întrerupe şi turbolifturile peste zece minute, vom folosi numai scările. Aţi înţeles?

Riker lăsă capul în jos, neîncrezător.

— Nu ştiu cât timp vom putea rezista aşa.

Ochii lui Picard se îngustară.

— Oraşele au mai îndurat camuflajul, domnule Riker, spuse el, aşa că vom îndura şi noi. Încă de pe vremea submarinelor şi a bombardamentelor oamenii au fost nevoiţi să îndure perioade de tăcere cumplită.

— Aceia erau militari antrenaţi, domnule, Va fi mai greu pentru…

Căpitanul îl reduse la tăcere cu o înclinare a capului şi, pe neaşteptate, coborî vocea:

— Nu fi insolent!

— Da, domnule. Mă scuzaţi, domnule. Riker făcu un gest semnificativ spre Worf şi spuse:

— Întrerupeţi toate sistemele navei! Voi verifica totul personal.

Căpitanul aprobă din cap.

— Îndată ce vom ajunge pe puntea principală vreau să fie

verificate toate sistemele pentru prepararea antimateriei din substanţele aflate în rezervorul principal, pentru a o elimina imediat. Vreau ca operaţiunea să decurgă încet, Riker. E vorba de multă energie care îşi va muta locul şi nu vreau să fie detectată. Atenţionează-i pe tehnicieni. Ei se vor ocupa de această mutare şi de reîncărcarea pentru viteza superluminică.

— Am înţeles, domnule. Voi avea grijă.

— Toată lumea să se pregătească pentru transferarea comenzilor.

— Căpitane – Troi se trezise brusc la viaţă şi încerca să se ridice de pe scaun. Dacă nu s-ar fi prins de scaunul de la puntea de comandă, ar fi căzut, dar era ceva mai mult decât rezistenţa psihică care o ţinea în picioare.

Căpitanul o prinse de braţ.

— Consiliere, rămâi aici unde eşti. Vreau ca doctor Crusher să te mai vadă o dată.

— Mai târziu, domnule căpitan, te rog. Putem sta de vorbă între patru ochi? întrebă ea aruncând o privire spre Riker. Este… ceva foarte personal.

Căpitanul îi studie cu atenţie ochii, expresia, gradul de intensitate cu care se prinsese de braţul lui – gest de care părea să nu-şi dea seama – şi îi măsură veridicitatea ca un adevărat detector de minciuni. Evaluările le făcea din proprie experienţă, o experienţă câştigată cu greu, judecând ceea ce auzea după expresia celor care vorbeau, după tonul vocii şi după uşorul tremur din glas, licărirea din ochi şi uşoara încordare a genelor. O crezu, crezu că nu era un capriciu, că avea ceva important, critic, să-i spună şi că era încă destul de raţională să facă diferenţa.

Îl simţi pe Riker că se apropie, ştiu că primul ofiţer se uită peste umărul lui, profitând de faptul că era mai înalt, pentru a se uita la Deanna Troi şi întrebând fără vorbe dacă putea participa şi el la secretele ei. Acesta a fost singurul motiv care l-a făcut pe căpitan să accepte.

— Foarte bine, spuse Picard. O luă de braţ pe Troi şi o duse spre turbolift. Transferaţi imediat comanda pe puntea principală! Riker, ocupă-te de Data! Vezi să primeşti vreun răspuns de la el. Vom încerca să rezolvăm problema de la ambele capete. Consilier, să mergem în cabina mea. Ceilalţi…

rămâneţi la posturi.

Riker privi, poate, prea lung după căpitan cum o conducea pe Troi să iasă de pe puntea de luptă. Nu putea trăi fără ea; poate va trebui să trăiască. Pusese capăt tuturor relaţiilor în momentul în care acceptase acest post, aşteptându-se la douăzeci de ani de singurătate şi îşi ţinuse această promisiune făcută sie însuşi destul de bine. Asta până când păşise pe punte. Până când *ea* plutise spre el de nu se ştie unde. Brusc, anii care urmau îi apăreau mai mult ca un test decât ca o menire. Era înţelept ca între nişte persoane însărcinate cu comanda pe termen lung, să existe şi altfel de relaţii? Toată povestea asta cu a avea familii la bord… era atât de nouă. Ştia cineva dacă un comandant de navă reacţiona diferit dacă cei dragi lui se aflau la bord decât dacă renunţau la absolut tot cu excepţia pericolului pe care îl înfruntau?

Deanna ar trebui să ştie. Şi este singura persoană pe care pot s-o întreb.

Fu trezit din gânduri de două siluete care urcară alături de el în turbolift. În faţa lui, Yar şi Worf, erau în lift împreună cu căpitanul şi Troi. Scuturându-i braţul stâng, urcă şi Geordi împreună cu Data.

Prinzându-l pe Data de braţ, Riker spuse:

— Data, tu rămâi aici.

La Forge se întoarse, încercând să-l apere, dar o vorbă a căpitanului îl făcu să-l lase pe Data în urmă, în mâinile unui superior mai puţin compătimitor.

— Vin domnule, spuse el pe un ton jos, ca şi cum l-ar fi ameninţat pe Riker.

Poate că nu era insolenţă, poate că era o avertizare. Dar Riker n-ar fi putut să-i învinuiască.

Uşile turboliftului se închiseră cu fâşâitul obişnuit.

Data rămase cu faţa spre lift, sperând, câteva secunde. De fapt erau mai mult decât câteva. Destul de lungi însă, pentru ca pauza să fie evidentă. Când, în cele din urmă, începu să se întoarcă, Riker îi puse o întrebare, deşi amândoi ştiau că nu e necesară.

— Cum te simţi? întrebă primul ofiţer.

— Funcţional, spuse Data, deşi slăbit.

— Vrei să şezi?

— Nu, domnule, mulţumesc. O să rămân în picioare.

— E mai bine să mă îndepărtez de tine, dragul meu. Vino! Vom încerca să rezolvăm cazul tău. Ai ceva de raportat în legătură cu ce ţi s-a întâmplat?

Nu era chiar ceea ce sperase că va spune când va deschide gura, dar Riker pusese clar întrebarea şi se gândi că va găsi o cale, mai devreme sau mai târziu, să aducă subiectul în discuţie.

— Am nişte informaţii noi, domnule, spuse Data, deşi nu-mi sunt clare.

— Te ascult. Fii concis.

Data dădu din cap, apoi se gândi care erau cele mai potrivite cuvinte.

— Fenomenul, începu el rar, este ca mine.

— Ca tine? O formă de… Riker se opri şi se simţi prost atunci când Data completă.

— Un mecanism, spuse androidul. Creat de altcineva. O unealtă vie, fabricat la un nivel atât de înalt de inginerie încât poate să fie sau poate să nu fie o formă de viaţă.

— Deci ai vorbit cu ea?

— Am fost în contact. N-aş îndrăzni să spun că a fost o discuţie. A luat de la mine ce a dorit şi mi-a dat numai ceea ce a vrut. Eu am recepţionat, dar am fost incapabil să transmit. Poate că eram prea departe de sursă. Sau poate că, pur şi simplu, nu am fost construit să fiu un transmiţător… aşa cum speram că aş fi.

— Data, nu ne aşteptam ca tu…

— Poate că dacă mă duc singur într-o navetă, aş putea intra într-un contact mai bun.

— Nu fi nebun, ţipă Riker. Nimeni nu iese! Nici măcar tu!

Până să o spună, Riker nu se gândise la implicaţiile unei asemenea afirmaţii, dar acum îşi ţinea respiraţia sperând ca Data să recepţioneze semnalul.

— Acest mecanism este periculos pentru noi, domnule. Eu nu mai am nicio îndoială în privinţa asta, continuă androidul. Lumina ternă de pe puntea de luptă îi accentuă culoarea palidă. Va fi o problemă de timp limitat până când va învăţa să facă diferenţa dintre materia din această zona sau cea din spaţiul din apropierea sistemului solar şi felul în care e construită „Enterprise”. Va devora nava aşa cum a făcut şi cu „Gorshkov”

cu trei secole în urmă.

— Stai puţin! spuse Riker, ridicând mâna. Nu suntem siguri că asta s-a întâmplat cu „Gorshkov”.

— Eu sunt sigur. Ne va distruge într-un singur mod, violent, cât de curând va putea. Intenţionează să ne distrugă imediat ce ne găseşte.

Şi era absolut sigur, î se putea citi asta pe chip. Era mai calm decât de obicei şi Riker trebui să se uite cu multă atenţie pentru a observa vreun tremur de emoţie. Poate că Data era un android, dar chipul lui era plăcut animat, numai paliditatea lui îl deranja pe Riker. Atitudinea obişnuită a lui Data l-ar fi liniştit puţin.

Întrebă rar:

— Ai vreun indiciu privind natura lui?

— A fost construit cu mulţi ani în urmă şi conţine puterea distructivă a mai multor nave, spuse plat Data. Cel mai grav, domnule, este faptul că are un cod, despre care el consideră că-i îngăduie să folosească această energie după bunul lui plac.

— Grozav, bombăni Riker. Am văzut buldozere cu mai multă judecată decât el.

Data făcu o pauză, de parcă n-ar fi avut chef de discuţii şi ar fi făcut un efort. Pauza dură destul de mult, cât să-i facă pe Riker să se simtă prost, şi destul cât să-i oblige să-şi înalţe privirea.

— Continuă, spuse Riker, uşor obosit.

— Aşa cum a spus, poate fi o maşină, pe o treapta atât de înaltă de evoluţie, încât este, virtual, vie.

„O perspectivă urâtă”, gândi Riker, dar, din fericire n-o spuse cu glas tare.

— Şi?

— Şi… distruge navele care conţin energia pe care o cunoaşte dar, în acelaşi timp, păstrează forţele de viaţă ale fiinţelor aflate pe aceste nave.

— Dar de ce? De ce să bântuie galaxia înghiţind entităţi vii? Cine ar construi o maşină care să distrugă nave, dar care să păstreze echipajul cu conştiinţă vie? N-are niciun sens.

— Nu se ştie, domnule. Dar are sens, din punctul de vedere al apărării. Nu ştim încă dacă are aceleaşi reacţii faţă de planete ca faţă de nave. În cazul ăsta, poate fi o armă de apărare care s-a întors împotriva propriilor ei creatori.

— Este o posibilitate reală?

— Nu, domnule, este numai o bănuială.

— Dar păstrează necondiţionat viaţa oare? Forţele vii? Viaţa celor pe care i-a absorbit?

— Nu numai asta, domnule, dar şi întreaga conştiinţă. Memorii, dorinţe, totul. Ei sunt, de fapt, vii în interiorul ei.

Încrucişându-şi braţele, Riker se aplecă peste balustrada şi reflectă la această idee.

— Imaginează-ţi, să nu fi sclavul timpului! Omenirea a căutat acest gen de Utopie de eoni. Absenţa a ce? A senzaţiei de foame, de frică, de durere, absenţa morţii… Mă întreb cum arată dinăuntru.

Câteva secunde, pur şi simplu rămase cu ochii în gol, vizualizând ideea. Părea ceva idilic, chiar biblic. Câţi oameni se uitau spre cer atunci când se gândeau la rai? Se desprinse de balustradă şi ridică un deget.

— Avem de-a face cu două probleme, admise el. Corectează-mă dacă greşesc.

— Aşa o să fac, domnule.

— Uh… da. Suntem martorii a două forme de contact? Tu cu mecanismul, sau ce o fi el şi Troi cu entităţile vii închise în el?

Ochii de pasăre ai lui Data priviră o clipă în lături, lăsând impresia că ar calcula ceva. Rămase complet nemişcat câteva secunde, apoi încruntă sprâncenele şi spuse:

— Asta pare să descrie realitatea, domnule. Consilierul Troi pare să fie calea cea mai puţin rezistentă pentru entităţile vii care încearcă să intre în contact cu noi. Par să fie separate de entitatea care îi întreţine. Ar fi trebuit să mă gândesc şi eu la asta.

— Faci destule, spuse Riker, încercând să domolească încordarea pe care o simţise în tonul lui Data.

Apoi androidul spuse:

— Nu, domnule… nu suficient. S-ar putea ca în mine să existe tehnologii despre care nici eu nu le ştiu şi pe care nu ştiu cum să le folosesc. Într-un fel, mecanismul acela şi cu mine avem răspunsuri compatibile. Aşa cred… Şi făcu din nou o pauză, de data asta chiar mai înduioşătoare. Nu se uită la Riker, ci îşi fixă, mai curând, privirea pe ecranul îndepărtat care era acum asemeni unui perete cenuşiu.

— Înaintând fără motoare, numai cu scuturile de zbor ridicate, mecanismul nu ne-a putut depista. Cred că s-a fixat asupra mea şi astfel a fost capabil să depisteze nava.

— Nu te mai umfla în pene, îl întrerupse Riker.

— Mai întâi a găsit-o pe Troi, apoi pe mine. Tu eşti al treilea în acest test, aşa că nu mai începe să te învinovăţeşti. Este prea… uman.

Liniştea oferită nu apăru. Poate dimpotrivă. Tăcerea bruscă a lui Data era grea.

Riker îşi frecă mâinile şi făcu o a doua încercare.

— Ascultă Data, în legătură cu…

— Dacă-mi permiteţi, domnule, spuse Data repede, sentimentul dumneavoastră faţă de natura mea este corect. Se pare că eu… m-am înşelat în privinţa mea. Eu sunt… se pare, mai mult maşină decât fiinţă vie.

Riker făcu un pas spre el şi încercă să nu pară ofiţerul superior care se adresează subalternului. Când reuşi, se opri şi pur şi simplu îl privi pe Data.

— Ascultă-mă. Vreau să ne înţelegem.

— Da, domnule, spuse androidul clar. Nu este vina dumneavoastră că… în timp ce nu pot să fiu viu sunt un aparat programat să mă înşel în privinţa asta.

Afirmaţia răsună pe puntea de luptă, goală acum. Trecură câteva secunde, care accentuară faptul că nu era răspunsul adevărat.

Data îşi reveni, încercând să înlăture neplăcerea creată de aceste secunde.

— Oricine ar fi cei care au construit entitatea care este afară, ştia ce înseamnă să fii viu. Ştia ce este viaţa şi cum s-o păstrezi chiar şi după ce trupul a murit. Şi, e limpede că recunoaşte maşinile drept ceea ce sunt.

Scuturând capul, Riker oftă.

— Nu faci deloc situaţia mai uşoară pentru niciunul din noi.

Brusc, Data se tulbură, şi îşi schimbă poziţia picioarelor.

Riker ridică palma şi spuse:

— Simte-te în elementul tău, te rog.

Data îi aruncă o privire, apoi îşi încrucişă mâinile la spate şi se uită în podea:

— Se pare că şi eu sunt un mecanism, spuse el gânditor. O

unealtă. Nu o fiinţă. Nu numai că eu nu pot fi uman, dar s-ar putea să nu fiu considerat niciodată o formă de viaţă. S-ar putea să fiu mai puţin viu decât primul protozoar care a respirat pentru prima dată în nămolul primordial al Pământului.

Riker se încruntă plin de înţelegere şi făcu un efort să accepte conceptul aşa cum îl vedea Data. Se simţi brusc zdrobit de propria greşeală şi de propria incapacitate de a trece peste această neînţelegere.

— Eu sunt o maşinărie diversă, flexibilă, continuă Data tot cu ochii în podea. Vocea lui era total lipsită de emoţia pe care ar fi avut-o o fiinţă umană, cu toate astea era atâta mâhnire în vocea lui încât mărturisirea lui căpăta sens. Luminile slabe de pe puntea de luptă abia dacă îi conturau trăsăturile.

— Eu sunt un instrument. Niciun om adevărat nu poate face ceea ce fac eu. Numai asta şi putea să fie o dovadă pentru mine cu mult înainte de toate.

— O parte din oameni, încercă Riker să se prindă de această slabă speranţă, îţi acceptă talentele aşa cum îţi acceptă greşelile. Asta este o ecuaţie pe care nicio maşină n-o poate evalua.

— Vă rog, domnule, spuse androidul privind de data asta în sus, dacă într-adevăr nu sunt decât o maşină, atunci nu pot avea sentimentul propriului eu şi nici conştiinţă, ci numai un program care include o iluzie de eu. Astea sunt realităţi pe care va trebui să le accept. Contactul pe care l-am avut cu mecanismul străin mi-a reamintit clar ceea ce sunt… un fals.

Riker tresări. Căpitanul Picard trebuia să ştie toate astea. Riker remarcase că Picard se abţinuse să facă comentarii care, în anumite situaţii să pară laudative, dure sau blânde şi se întrebase de ce în aceste momente căpitanul preferase tăcerea. Dar poate că Picard învăţase să-şi stăpânească ieşirile. Pe un ofiţer superior îl asculţi şi reţii tot ce spune. Nimic nu poate fi la voia întâmplării, nimic nu se poate baza pe emoţii, fără riscul de a face rău. Când ajunsese aici, el nu ştia dacă Data era viu sau nu şi ar fi trebuit să-şi ţină gura. Nu şi-a închipuit că Data va pune, realmente, la suflet comentariile lui.

Văzu în ochii lui Data, în expresia de pe faţa lui o nevoie intensă de a se defini, de a descoperi adevărata lui natură. *Şi, iată-mă pe mine, în centrul acestei lupte. Iar ca să faci parte din*

lupta aceasta, să fiu sincer, nu e foarte plăcut.

— Recunosc că nu ştiu ce eşti, îi spuse lui Data ridicând uşor vocea. Nu sunt calificat ca să ştiu. Dar Flota Stelară te-a verificat şi a dovedit c-ai fi viu. Asta este suficient pentru…

— Testat de maşini, domnule, îi aminti Data cu durere. Maşinile vor raporta ceea ce li s-a spus să raporteze. Niciun om, când se uită la mine nu spune că sunt şi eu om. Şi dumneavoastră mai mult decât ceilalţi mă trataţi ca pe o maşină.

Riker nu respiră până când pieptul nu începu să-i doară. Ce gândea el despre recunoaşterea adevărului? *Ce se întâmplă când te loveşte peste faţă şi insistă să priveşti*?

— Domnule, începu Data cu o voce solemnă, dacă-mi permiteţi să mă retrag…

Trist, Riker se apleca peste scaunul de la pupitrul de comandă şi răspunse:

— Eşti liber.

Din spatele lui – fără să se uite – auzi uşa turboliftului deschizându-se şi zgomotul turboliftului care pornise să urce înspre navă. Riker se trezi privind spre locul unde cizmele lui Data lăsaseră o urmă slabă pe covor. Acum respira profund, deşi asta nu îl făcea să se simtă mai bine şi ascultă vocea…

— Omul de tinichea doreşte o inimă.

— Ai vrut să vorbim între patru ochi? Poftim. Nu-ţi cer decât să-ţi foloseşti bine această intimitate, consiliere.

Mâinile albe, delicate ale femeii tremurau şi nimic, nimic nu le putea face să se oprească. Nu se învinuia pe ea pentru această lipsă de autocontrol – de fapt nici nu făcea vreun efort să le oprească tremurul. A-şi ascunde sentimentele şi ceea ce trăise, nu i-ar fi făcut decât mai rău. Dar căpitanul are acolo, gata să-i asculte mărturisirea, o mărturisire care va creşte îngrijorarea. Se gândise că dacă va avea răspunsul, asta ar ajuta-o, i-ar mai uşura povara, dar nu. Ştia mult mai multe lucruri decât cu o oră în urmă şi totuşi nu-i era mai uşor. Claritatea în cazul ăsta era mai dureroasă decât obscuritatea.

Capul şi gâtul o dureau de parcă cineva s-ar fi aşezat pe umerii ei şi i-ar fi sucit capul.

— N-am mai trăit niciodată ceva asemănător, căpitane, rosti

încercând să intre în subiect. A mai trebuit şi altădată să blochez gânduri, dar de data asta, au trecut pur şi simplu peste barierele ridicate de mine. Oamenii ăştia sunt atât de disperaţi încât au intrat cu forţa în gândurile mele, oricât am încercat eu să le închid drumul. Eu nu mă pricep la ştiinţă, dar aceştia sunt, categoric, fiinţe umane, entităţi de viaţă conştiente, aflate în interiorul acestui fenomen. Nu amintiri, nu resturi, ci entităţi vii, indivizi. Nu ştiu cum această creatură păstrează conştiinţele şi îndepărtează trupul fizic. Au un simţ foarte clar al propriului lor eu, căpitane.

— Toţi sunt oameni?

— Nu sunt sigură, domnule. Primesc semne şi de la alţii, dar poate că numai. Oamenii pot comunica cu mine. Dar… acum ştiu cine sunt.

Picard stătea în spatele biroului său negru şi dădea din cap. Încerca, încerca din toate puterile să para nerăbdător şi, deşi n-o făcea ca să o păcălească, ea ar fi trebuit să-i aprecieze efortul. Dar în atitudinea lui era un clar „Aştept.”

— Arkady Reykov şi membrii echipajului său, spuse el pe un ton plat, încercând să mai domolească starea de tensiune.

Troi clipi din ochi:

— De unde ştii?

Picard îşi lasă mâna pe birou şi spuse într-o doară:

— Nu trebuie să fii telepat pentru asta.

Ea se foi pe scaun şi spuse:

— Da, presupun că este evident. Dar nu este numai atât, domnule. Sau e mai bine să spun mai *sunt* şi alţii. Mulţi alţii. De fapt mai sunt milioane. Nivelul lor de comunicare este superior cu mult celui verbal, de parcă de-a lungul anilor ar fi uitat cum să folosească cuvintele simple şi imaginile. Poate că noi suntem primii din afară cu care au luat contact…

— Din 1995, continuă el calm.

— Da, murmură ea. O vreme a fost foarte confuz ceea ce voiau. Atâtea gânduri ţipau la mine, unele raţionale, altele nu… Numai cele mai puternice dintre ele pot păstra o imagine a lor înşile, dar numai pentru o scurtă perioadă de timp.

— Asemenea imaginii văzute de Riker pe coridor.

— Cred că da, spuse ea nepregătită să se angajeze în povestea asta cu ochii închişi.

— Şi acum este clar? întrebă Picard! Ce vor? Ţi-ai dat seama?

Troi îşi aplecă capul distins şi şuviţele negre îi umbriră ochii. Apoi, ridică privirea:

— Căpitane, nu ţi-am spus totul.

Jean-Luc Picard se aplecă în faţă, ştergând cu coatele suprafaţa lucioasă a biroului şi gândindu-se că ea, dintre toţi oamenii nu era genul care să mintă din politeţe. Să tacă din politeţe, poate. Prima reacţie a fost de mânie, dar se stinse repede, asemeni flăcării unui chibrit în vânt. Asemenea mărturisiri pe o navă galactică puteau costa vieţi şi asta îl enerva întotdeauna.

Dar ceva o obligase la toate astea şi curiozitatea lui Picard era mult mai mare decât orice.

— Spune-mi tot ce ştii…

Troi îşi ridică bărbia de parcă ar fi vrut să înceapă.

— În legătură cu nelămurirea. Este adevărat că sunt milioane de minţi care o presează pe a mea, dar este… o absolută unanimitate în ceea ce doresc…

Se auzi sunând la uşă.

— Da, cine este, strigă Picard nerăbdător.

— Riker, raportez, domnule căpitan.

Picard făcu un gest de a-i îngădui să intre, dar Troi se prinse de marginea biroului, se propti în scaun…

— Nu, domnule! Te rog, nu. Nu-l lăsa să intre.

Curiozitatea îl ardea.

— Nici măcar pe Riker? întrebă Picard.

— Te rog, domnule…

El o privi o clipă, apoi vorbi tare în intercomunicaţie.

— Numai câteva minute, domnule Riker.

Urmă o pauză în care Picard îşi imagină chipurile celor de pe punte.

— Da, domnule. O să aştept afară.

Picard mormăi…

— Pare puţin jignit, nu crezi? Despre ce este vorba, consilier? Oamenii ăştia vor să facem ceva pentru ei?

— Trebuie să iei o hotărâre pe care nicio persoană singură nu trebuie s-o ia. M-am gândit că aşa nu va trebui să înfrunţi părerea întregului echipaj. De asta îţi vorbesc între patru ochi.

— Apreciez asta dar, te rog…

— Multe religii descriu un fel de iad, căpitane, spuse ea cu grijă. Umerii îi tremurau din cauza efortului. Acum… acum ştiu ce este.

— Fără îndoială, dar ce legătură are asta cu acele fiinţe.

Prin ochii minunaţi ai lui Troi trecu o undă de mânie.

— Nu pot să spun foarte clar, căpitane, dar oamenii ăştia sunt încă vii. Nu sunt ceva supranatural. Sunt fiinţe vii, dintre care mulţi sunt – sau au fost la fel de umani ca şi tine. Ei au dobândit nemurirea. Sunt conştienţi încă şi au conştiinţa propriului lor eu.

— Foarte bine, spuse Picard, asta am înţeles. Dar ce vor?

Ea îşi prinse mâinile una în alta. Din cauza efortului, pielea se întinse şi deveni foarte albă pe la încheieturi.

— Vor să-i ajuţi să moară.

— Nu mai spune aşa ceva! Tu nu eşti o maşină! Numai cât mă uit la tine şi-mi dau seama!

Geordi La Forge îl împinse în joacă pe Data în momentul în care intrară pe coridorul care ducea la rezerva de energie. Au fost verificaţi la primele uşi, pe care scria NUMAI PERSONALUL AUTORIZAT şi numai după control li s-a permis intrarea pe uşa grea, special construită pe care scria:

ZONĂ INTERZISĂ
CENTRUL CARE CONŢINE
REZERVE DE ANTIMATERIE
NU ESTE PERMISĂ INTRAREA
SUB NIVELUL 5 DE
CURĂŢENIE

Încăperea era foarte întunecată, luminată numai de două becuri utilitare, roz de o parte şi de alta. Lanterna lui Data deschidea o cărare albă în faţă lui. Cu toate că întunericul îi înconjura, Geordi putea să vadă foarte bine şi deschidea drumul printre lăzi stocate acolo, maşini şi panouri ale computerelor.

— Mă aşteptam că vor fi multe probleme în timpul zborului în spaţiu, spuse Geordi, dar nu mă aşteptam ca una dintre ele să fie încercarea de a găsi o definiţie a vieţii însăşi.

— Asta este acum şi dilema căpitanului, spuse Data. Şi asta din cauza mea.

— Nu este din cauza ta. Mai termină! Încercarea asta de a te

purta ca un om… ai găsit o cale enervantă de a o face.

Data ridică repede privirea în întuneric, plin ne speranţă:

— Şi ce fac?

— Îţi plângi de milă, asta faci. Încetează!

De vreme de nu-şi dăduse seama de ceea ce face, Data nu era chiar sigur c-o să înceteze. Când găsi în banca lui ce înseamnă „încetează” subiectul fusese epuizat şi Geordi pătrunsese într-o anticameră în care se aflau cea mai mare parte a monitoarelor computerului pentru conţinutul actual de antimaterie. Pe panourile întunecate, numai câteva luminiţe. Sclipeau, aprinzându-se şi stingându-se iar vasele stăteau în ignoranţa lor mecanică, de parcă ar fi încercat să spună că totul este în ordine, că totul era aşa cum trebuia să fie.

— Trebuie să fie pe aici pe undeva! murmură Geordi. Tu încearcă injectorul de antimaterie şi eu…

În momentul în care uşile se închiseră în spatele lor, în dreapta încăperii se auzi acelaşi zgomot care îi făcu pe amândoi să se uite într-acolo, tocmai la timp pentru a vedea o formă întunecată ascunzându-se în spatele unui panou.

— Cine-i acolo? întrebă Geordi.

Data păşi în faţa lui şi ordonă răstit:

— Aici este comandantul Data! Eşti în zonă interzisă. Spune cine eşti!

Un chip nevinovat apăru în colţ, arătând brusc foarte vinovat.

— Wesley! exclamă Geordi. Ce cauţi aici? Ieşi de-acolo!

Trupul uscăţiv al lui Wesley, care încerca parcă să crească apăru din spatele panoului. Mâinile i se prinseseră de marginea jachetei, o jachetă neagră. Era clar că ştia că va sta într-o zonă rece a navei.

— Voi ce căutaţi aici? întrebă şi el. Vreau să spun că suntem în mijlocul unui moment de criză.

— Chiar în mijloc, spuse Geordi. Căpitanul a ordonat să întrerupem toată energia…

— Ştiu.

— Noi am descoperit o scurgere de energie. Trebuie s-o descoperim înaintea creaturii. Prin vizor, Geordi văzu că chipul lui Wesley erupse brusc în infraroşu.

— Dar nu poate fi o scurgere prea mare, nu-i aşa? întrebă băiatul. Dacă n-aţi descoperit-o mai devreme… nu-i aşa?

— Aşa este, dar nu este mică… Wesley, ce ştii despre asta?

Data se apropie de el şi spuse:

— Wesley, dacă ştii ceva despre scurgerea de energie, ar fi mai bine să ne spui. Antimateria din rezervor a fost aruncată de urgenţă şi noi nu putem reface stocul din rezerve până nu descoperim natura scurgerii şi modalitatea de a o repara.

Ochii tineri ai lui Wesley sclipiră în întuneric.

— Păi… e numai… eu…

Geordi îi spuse furios:

— Pentru Dumnezeu, Wes, zona asta este interzisă!

— Ştiu, dar ăsta e un amănunt tehnic. Ar fi durat săptămâni, poate chiar luni să primesc autorizaţia de energie dacă aş fi mers pe canalele…

— Canalele există cu un anumit scop! Ca şi regulile privind zonele interzise. Ştii ce înseamnă zonă interzisă? Ce vrei să faci?

— Nimic…

— Raportează, spuse Data renunţând la tonul familiar şi punându-l pe puşti la locul lui.

— Nu e chiar nimic. Într-o zi s-ar putea să reprezinte ceva, spuse Wesley şi entuziasmul înlocui tonul intimidării. Aşteaptă puţin. Fac un experiment în legătură cu creşterea energiei… Am aici un model.

Îi conduse la o masă pe care era o drăcie de maşină informă.

Semăna atât de mult cu un fragment de orice, numai că prin mijloc strălucea o rază de lumină.

— Ce dracu… Geordi se îndreptă spre model şi arătă cu degetul spre el. Şi la ce foloseşte ăsta?

Wesley deveni iar timid…

— Scoteam antimaterie… din rezervă…

— Dumnezeule mare! Wes! Ai un rang! Nu ştii că asta înseamnă că poţi fi trimis în faţa curţii marţiale?

— Dar nu e folosită. O folosesc doar o dată la douăzeci de ani. De unde era să ştiu că vor avea nevoie de ea?

— Ştii că zona asta este interzisă pentru toată lumea cu excepţia persoanelor autorizate, spuse Data.

Geordi nu-i lăsă să-şi continue ideea.

— Începi să te joci cu antimateria, faci un scurt circuit sau cine ştie ce altceva, şi gata, apare un alt soare pe-aici! E periculos să iei direct din rezervă, nu ştiai asta?

— Zău, Geordi, nu e chiar aşa de grav, se plânse Wesley. În condiţii normale, nimeni n-ar observa. E ca şi cum aş mai aprinde o lampă într-un hotel. Dar dacă se întrerupe toată energia…

— Știi mai bine că nu e aşa. Geordi clătină capul, apoi spuse:

— Dar poate că nu ştii. De cât timp te ocupi de asta?

— Numai de patru… sau cinci…

— Zile?

— Săptămâni.

— Dumnezeule! Cred că-ţi baţi joc de mine. Ce încerci să faci?

— N-am vrut să fac nimic rău.

— Dar ne-ai făcut mare rău, domnule.

Wesley îşi luă o mutră de căţel bătut.

— O să mă spuneţi?

Geordi privi spre mica maşinărie şi spuse:

— Aici suntem pe o navă, nu pe un teren de joacă, Wes.

Maşinăria făcea ceva, cumva, deşi Geordi nu putea spune ce anume.

Şi acum ce să facă? Să-l raporteze pe băiat? Wesley era un geniu, desigur, dar nu avea experienţă. Dacă n-ar fi trăit pe o navă galactică atât de mare, cu atâtea laboratoare şi tehnologie avansată, unde experţii în ştiinţa aplicată, în inginerie aplicată, în mecanică aplicată n-ar fi fost oricând la dispoziţie, unii dintre ei chiar predând copiilor; Wes ar fi fost unul dintre mulţii copii isteţi de şaisprezece ani. Ar fi trăit pe Pământ, ar fi fost deştept, i s-ar fi oferit tot felul de ocazii, dar niciuna ca asta. Nu până acolo încât să atingă o navă galactică. Geordi, ştia că Wes Crusher avea o abilitate naturală de a conceptualiza modul în care funcţionează universul, dar singurul mod în care putea să înveţe să aplice toate astea era prin afurisita de practică la care toţi copiii de şaisprezece ani refuzau chiar să se şi gândească. Pe punte, cu o săptămână în urma, Geordi îl lăsase pe Wesley să încerce comenzile cârmei, pentru că băiatul se dovedise atât de rapid în a prinde teoriile şi principiile navigaţiei, dar descoperise că are o grămadă de dificultăţi în a manevra aparatele. Numai timpul, numai experienţa îl puteau învăţa.

Dar acest… acest joc era periculos şi Wesley nu-şi dădea seama de pericol. Numai să nu-şi fi ars mâinile!

— Încetează, ordonă Geordi.

— Bine, bombăni Wesley. Asta şi făceam.

— Deci ştiai că o vom descoperi. Era un lucru rău şi tu o ştiai. Ce s-a întâmplat?

— Păi… Wesley ezită, apoi spuse: Nu sunt sigur cum să opresc scurgerea fără să rup megnatomii. De altfel, s-ar putea să nu fie prea multă energie ca să avem probleme. De data asta am continuat.

— Wes, nici măcar inginerii cu experienţă nu extrag antimateria. Data, vezi despre ce e vorba, Trebuie s-o deconectăm.

Androidul se apropie şi Wes se îndepărtă.

— Care e principiul după care funcţionează?

Folosindu-şi mâinile pentru a ilustra fiecare amănunt al ideii sale, Wesley explică:

— În principiu întrerupe fazorul în ciclul lui iniţial în frecvenţe şi energii sporite până la ciclul final când recombini fazele toate la un loc.

— Şi care este problema?

— Nu… Nu merge.

— Înţeleg.

— Dar dacă ar merge, ar avea de patru ori mai multă energie, şi ar fi nevoie de o cameră de reacţie numai pe jumătate cât cea standard.

— Jucărioara asta? se înfurie Geordi.

Data privi scurt spre Wesley.

— Îţi mai aminteşti că, odată ce le desparţi trebuie să măreşti energia cu aceeaşi magnitudine ca atunci când o desparţi?

— Uh… nu…

— Altfel nu va fi destul de puternică pentru a reface ciclul, spuse Data. Mă tem că această separare ar distruge teoria armoniei în cristalul în care converge sistemul. Cristalul s-ar putea sparge şi ar rezulta…

— Căldură. Asta ştiu.

— Ia ascultaţi! spuse Geordi, îndepărtându-l şi mai mult pe Wesley. Riker o să ne strice armonia dacă nu depistăm scurgerea de energie, dacă n-o reparăm şi dacă nu urcăm mai repede sus. Creatura ar putea apărea de cine ştie unde, în orice clipă şi n-aş vrea să fiu aici când se va întâmpla asta. Wesley, tu pleacă de aici, pronto! Dacă inginerii te găsesc aici, vei afla ce

înseamnă o mustrare.

— Dar cu…

— Data şi cu mine o s-o întrerupem. O să ne ocupăm de ea. Dacă mai aud de astfel de experimente neautorizate, am să raportez inginerului tău şef.

Wesley lăsă privirea în jos şi murmură:

— Am înţeles, domnule.

— Ieşi! Vreau să spun drept înainte, afară din zona interzisă, sus în farfurie, acolo unde ţi-e locul!

Strălucirea în infraroşu se intensifică pe obrajii lui Wesley şi, fără o vorbă, el se întoarse şi ieşi.

— Copii, spuse Geordi, privind în jos spre snopul luminos de particule. Poţi s-o deconectezi fără niciun pericol?

— Cred că da, îi spuse Data, atingând cu grijă un fir din multele fire ce erau ataşate la unul din capetele maşinăriei. Este o idee remarcabilă. Nu cred că a mai fost încercată.

— Da, Wesley crede, că ideile nu sunt mare lucru. Nu înţelege că implementarea nu este costisitoare, totul ți se pare posibil când eşti copil.

— Oare?

Geordi făcu o pauză.

— Oh… îmi pare rău.

— Nu e nevoie să-ţi ceri scuze. Sunt obligat să accept ceea ce sunt.

— Asta ce mai înseamnă?

Trupul slab al androidului străluci şi strălucirea crescu foarte, foarte încet.

— Eu sunt… în cercetare.

— Oh, nu! Ce fel de cercetare?

— Trebuie să-mi descopăr adevărata natură.

— De asta îmi e şi mie frică. De ce-ţi faci atâtea probleme în privinţa asta? Poate că tu eşti ceva cu totul deosebit. Poate că tu nu ai o adevărată natură, pe care să o compari cu altceva fiindcă n-a mai existat niciodată ceva aşa, ca tine. La asta te-ai gândit?

— Nu, nu m-am gândit, admise Data. Făcu o pauză, apoi tăie o legătură a monstrului creat de Wesley şi totul se întrerupse brusc cu un *buzz-sigh.* O clipă mai târziu, se stinse şi raza de lumină.

Geordi îşi reţinu un frison.

— Ce uşurare. Mă ia un frig când mă gândesc că asta a fost aici atâta timp.

— Nu era neapărat necesar să se întâmple ceva, spuse Data, dar este o problemă.

— N-aş vrea să-l testez, mulţumesc. Lasă-mă să verific dacă s-a stabilit… Acum pare să fie bine. La tine da?

— Da.

Geordi îşi lovi insigna şi spuse:

— La Forge către Riker.

— Riker aici. Ce-a fost?

— Doar o proastă funcţionare a stratului izolator.

— Nu-mi place ce-mi spuneţi. A fost clar că trebuie să refacem stocul din rezervor?

— Cred că da, domnule. Vrei să fie verificat de un inginer specialist?

— N-avem timp. Consilierul Troi insistă să afirme că entitatea este încă în apropiere, cu toate că nu apare pe niciunul dintre monitoare. Trebuie să presupun că are dreptate. Ce face Data?

Geordi se uită spre android în timp ce Data îşi ridica privirea.

— Este… bine, domnule.

— În ordine… Vom transfera rezervele de antimaterie în conducte imediat, astfel încât să putem obţine viteza superluminică oricând avem nevoie. Tu rămâi aici şi urmăreşte transferul. Ţipi dacă ceva nu e în ordine.

— Am înţeles, domnule, terminat. Ridică din umeri şi spuse: Nu cred că te urăşte atât cât crezi tu.

Data adună ce mai rămăsese din experimentul lui Wesley şi îl băgă, bucată cu bucată în toboganul de recondiţionare.

— Poate că domnul Riker are dreptate în ceea ce mă priveşte. A trebuit să accept.

— Iar începi!

— Poate că da, spuse androidul, uitându-se la el. Dar este important pentru mine să descopăr unde este locul meu în rândul oamenilor. Problema dacă entitatea este sau nu o formă vie, sau care e criteriul să fii om-trup, spirit, puls, compătimire – toate astea sunt lucruri care vor arăta dacă există vreun loc şi pentru mine. Trecu pe lângă Geordi, îndreptându-se spre o schemă care arăta diagrama întregului mecanism al navei. Şi,

cu un gest aproape blând, puse mâna peste linii şi peste beculeţe. Poate că sunt o parte din schema evoluţiei pentru viitor. Omul trăieşte, omul dezvoltă maşini, învaţă să le folosească, să le îmbunătăţească, să creeze maşini care sunt mai deştepte şi mai rapide decât el însuşi, mai eficiente… şi el le foloseşte pentru a se îmbunătăţi pe sine, chiar le face parte din el. Făcu o pauză, se întoarse şi privi în vizorul lui Geordi şi ştiu că până şi în întunericul lui, Geordi îl vedea cu o uimitoare claritate. Aşa, ca tine, prietene. Şi tu eşti o parte din schema. Poate că omul va reuşi simbioza cu maşina, poate chiar va crea viaţa? Privi din nou spre pupitru. Asta este locul meu? Maşina care trăieşte?

— Şi acum căpitanul Picard trebuie să hotărască ce să facă. Pentru că eu ştiu… *Știu* că această creatură vrea să distrugă nava atunci când are s-o găsească. Crede că ăsta îi e scopul. Eu am primit indicii contradictorii referitoare la acest scop.

— Ca de exemplu?

— Teamă, de exemplu. Am dreptate? Asta nu este contradictorie?

Geordi ridică din umeri nelămurit.

— Ştiu şi eu… S-ar putea. Vrei să spui că-i este frică de noi?

— Nu. Îi este frică *pentru* noi.

— Regret, dar de data asta va trebui să-mi explici. Eu văd numai, îţi aminteşti? Eu nu sunt psiholog.

— Străinii care au creat-o ştiau din ce este formată viața. Ştiau momentul în care conştiinţa şi cunoaşterea de sine începe într-o masă de celule, într-un fel, pe care nu-i ştiu, au introdus în codul entităţii credinţa că trebuie să ne absoarbă pentru a ne apăra chiar de această navă.

— Asta-i bună! mormăi Geordi. E chiar bună! N-are atâta minte încât să ştie că nava e cea care ne apără de mediul neprielnic din spaţiu?

— E o unealtă, Geordi. Un mecanism care hotărăşte de capul lui, conform unei judecăţi proprii, vorbi Data blând de parcă ar fi încercat să-i facă să înţeleagă cum ar fi dacă cineva s-ar baza numai pe memorie şi nu pe intuiţie, pe programare şi nu pe înţelegere. Făcu o pauză şi apăsă şi mai mult mâna pe panou. Asta este cea mai mare teamă a mea, spuse el. Că aş putea descoperi că, nu sunt nimic mai mult decât o unealtă,

Îndurerat, Geordi îşi dădu seama cât este de neajutorat. Putea să mormăie câteva cuvinte care să-i liniştească, dar nu avea niciun răspuns. Niciunul care să-i mulţumească sau să-i mângâie pe Data, aşa cum l-ar putea mângâia pe un om. Mintea analitică a lui Data nu i-ar fi îngăduit să accepte răspunsuri simple şi s-ar fi încăpăţânat asupra unei întrebări care să sfideze orice răspuns şi le-ar fi sfidat până când timpul l-ar fi obosit. Atunci totul ar fi fost luat de la capăt şi întrebarea ar fi fost scoasă din nou la iveală, la fel de alunecoasă ca şi până atunci.

— Data, îi spuse el pe un ton familiar, dacă asta te consolează, eu nu cred că aş putea fi prieten cu o maşină.

Ochii androidului îşi pierdură pentru o clipă concentrarea. Cuvintele blânde alergau prin trupul lui, încălzindu-l, Geordi observă schimbarea.

— Apoi, Data îl privi dispreţuitor şi gura i se strâmbă într-un rânjet forţat.

— Mulţumesc, Geordi. N-am să uit niciodată. Orice s-ar întâmpla.

Tot blând, tot sentimental. Fără să folosească argou! Sau să vorbească pe ocolite.

Asta era adevăratul Data. Cu excepţia tentei de previziune din glasul lui, pe care Geordi nu vru s-o accepte câteva secunde.

Poate că acest Data nu întorcea capul, ci se uita în continuare cu acea privire ciudată care spunea că mai coace ceva şi după o clipă, Geordi făcu un pas spre el.

— Ce vrei să spui cu orice s-ar întâmpla? Hei!

Puntea îi fugi de sub picioare. Braţele şi picioarele îi fluturau prin aer din cauza şocului. Se trezi ridicat şi, îşi dădu seama că şi el făcuse aceeaşi greşeală uitând unde se opresc calităţile de om şi unde încep cele de android.

— Data! Lasă-mă jos! Ce vrei să…

Încăperea se învârti, apoi el fu lăsat jos, teafăr, pe propriile picioare. În momentul în care îşi recăpăta echilibrul observă strălucirea metalica a pielii lui Data, chiar în clipa în care acesta apăsă insigna de intercomunicaţie de pe pieptul lui Geordi şi se îndepărtă.

Geordi dădu din mâini şi se plânse:

— Ce faci?

Îi trebuiră câteva secunde să coboare, dar atât îi fu suficient

lui Data să apese circuitul de închidere al peretelui transparent de contaminare. Două panouri transparente alunecară pe şinele lor şi se închiseră la mijloc chiar în momentul în care Geordi ajunse în faţa lor. Era obligat să se uite neajutorat la Data. Izbucniră scântei şi Geordi fu prins în capcană.

— Data! De ce faci asta? Pentru ce?

— Îmi pare rău, Geordi, spuse androidul şi chiar avea aerul că-i pare rău. S-ar putea să fie singura dată când nu voi fi pe punte.

Vocea lui Geordi era înăbuşită în spatele peretelui transparent.

— Nu înţeleg! Dă-mi drumul!

— Am sa iau o navetă. Te rog să-i informezi pe căpitan şi pe domnul Riker că voi încerca să ajung în apropierea creaturii în speranţa de a putea comunica mai clar cu ea.

Geordi îşi apăsă mâinile pe peretele transparent.

— Data, te rog, nu face asta! Nu face asta! E o nebunie! Te rog, deschide-mi! Nu face asta! Nu-ţi risca viaţa!

— Unii ar spune că n-am o viaţă ca să o risc.

—Nu face prostii! Deschide-mi uşa! Cum să-i informez pe căpitan dacă sunt închis aici?

— Asta e o întrebare foarte bună. Dar trebuie să mă folosesc de această ocazie. Se întoarse să plece, dar se opri şi se întoarse din nou. Privi o clipă în podea, apoi ridică din nou privirea spre singura persoană care l-a tratat ca pe o fiinţă umană.

— Îţi mulţumesc pentru trecut, prietene, spuse el cu chipul uimitor de viu. Acum arăta ca un sentimental. Adăugă:

— Ai fost prietenul meu.

CAPITOLUL NOUĂ

Căpitanul se întoarse în cabina lui după aproape patruzeci şi cinci de minute. Deanna Troi stătea tot acolo unde o văzuse ultima oară, cu mâinile tot în poală, clipind de parcă ar fi ieşit dintr-o transă.

Picard ocoli biroul şi se opri în raza ei vizuală. Deşi ea ştia deja că el este acolo, el aşteptă până când ea ridică privirea.

— Toţi aşteaptă afară. Au fost informaţi foarte pe scurt.

Eşti sigură că poţi face asta?

Troi oftă şi dădu din cap.

— Crede-mă, domnule, spuse ea, sunt la fel de îngrijorată pentru starea sănătăţii mele ca şi pentru cea a fiinţelor de afară. Aş vrea ca totul sa se termine. Am nevoie de ajutor ca să ştiu cum se poate termina.

— Doctor Crusher a revăzut ultimele metode medicale şi ultimele dezbateri privind drepturile bolnavilor fără speranţă şi s-a interesat la toate spitalele psihiatrice în legătură cu gândurile pacienţilor fără vreo şansă raportate la toate senzaţiile.

— Asta este profesiunea mea, căpitane, spuse Troi cu o undă de apărare în voce.

— M-am gândit că nu e înţelept să faci experienţe chiar acum. Oricum, voi avea nevoie de experimentul dumitale pentru a-l confrunta cu cel pe care mi-l va aduce doctorul. E destul de cinstit?

Ea reuşi să zâmbească abia vizibil, apoi spuse:

— Eşti foarte amabil, domnule. Eu nu m-am gândit la asta.

Aş putea ca, în momentul ăsta, să nu fiu foarte precisă în relatări.

Picard se lăsă în scaun şi spuse:

— Nu mă tem că nu ai fi precisă în relatări. Pari foarte sigură

de tine, cel puţin acum. N-am remarcat nicio aberaţie în comportamentul tău, consiliere.

— Dar s-ar putea întâmpla, spuse ea moale. Chiar şi acum fac eforturi să-mi menţin individualitatea. Nu ştiu cât timp voi rezista presiunii pe care o exercită asupra mea. Începe să mă afecteze psihic. Mă simt slăbită şi nervoasă, aşa cum te simţi după ce ai folosit prea multă energie.

Din tonul ei solemn, chiar şi Picard a trebuit să-şi ascundă o undă de îngrijorare. Asta îl făcu să se simtă nelalocul lui şi făcu un efort de voinţă pentru a accepta ceea ce spusese ea şi ceea ce urma să spună peste câteva minute. Mai fusese în asemenea situaţii. Reacţionase în funcţie de cei ale căror talente erau altele decât ale lui. Ar fi întins coarda instinctului, dacă ar fi fost nevoie dar, uitându-se la ea, văzu cu cât efort îşi păstra controlul şi îşi dădu seama că presupunerile vor trebui să fie ultima soluţie. Flota Stelară îl înconjurase de oameni cu diferite aptitudini. Datoria lui era să le folosească.

— Da, murmură el. Depinde de tine să rezişti în faţa lor.

Depinde de tine să-mi poţi spune cât mai aproape de realitate ce doresc aceste entităţi.

— Ti-am spus…

— Şi vom examina tot ce mi-ai spus. Apăsă butonul intercomunicaţiei şi spuse: Intră, te…

Uşa se deschise.

Picard se lăsă pe spătarul scaunului.

— A fost delicat din partea voastră, spuse el în timp ce Beverly Crusher şi Will Riker intrară. Şedeţi. V-am explicat situaţia. Conform celor spuse de consilierul Troi, entităţile vii din interiorul fenomenului au cerut, necondiţionat, să le distrugem. Vor ca existenţa lor să ia sfârşit. Se pare că alegerea lor este moartea şi nu o viaţă lipsită de trup. Când voi ieşi de aici, vreau să am o imagine cât mai clară, pe cât o putem realiza toţi patru, despre felul în care va acţiona navă noastră. Eu vă spun că aş prefera un duşman în ochii căruia să pot citi ce intenţii are. Dacă aş fi vrut să înfrunt aceste pale probleme etice, m-aş fi făcut preot. Nu-mi place povestea asta. Ştiţi ce ne-au cerut aceste entităţi, din ceea ce ne-a spus consilierul Troi. Voi trebuie să mă ajutaţi să hotărăsc dacă asta este eutanasie, spuse el, sau vărsare de sânge.

În încăpere se lăsă o tăcere nedorită, întreruptă numai de Will Riker, care nu mai putea suporta. Se aşeză pe biroul căpitanului, cu unul dintre picioare proptit pe podea şi îşi încrucişă braţele.

— Vom face cum e mai bine, căpitane.

— Ştiu. Doctor Crusher a revăzut tot materialul privind actuala etică medicală.

— *Tot* este un termen impropriu pentru un studiu de o jumătate de oră, spuse doctorul, dar mi-am dat toată silinţa. De fapt a trebuit să mă familiarizez din nou cu acest subiect atunci când am acceptat postul de medic de bord.

— Din fericire, comentă căpitanul. Dă-i drumul!

— Nu uita că dumneata ai vrut-o, căpitane, îl avertiză ea şi se aşeză mai bine pe scaun. Părea că se aşază pentru mai multă vreme, fapt care îi făcu pe Riker şi pe Picard să se întrebe ce avea să urmeze.

— Cuvântul *eutanasie* nu înseamnă ceea ce îşi închipuie cei mai mulţi oameni. În primul rând, este un concept intranzitiv. Este ceva ce obţii, nu ceva ce îţi face altcineva. Adevăratul înţeles este o moarte liniştită, fără dureri, de obicei este o problemă de noroc. Societatea a ajuns să o considere ca pe o încheiere fără dureri a vieţii, pentru a pune capăt suferinţei. Este vorba, de fapt, că ultima şansă a unui om de a beneficia de eutanasie este ca altcineva să-l omoare. Este cea mai apropiată explicaţie având în vedere situaţia cu care ne confruntăm.

Troi îşi strânse mâinile şi spuse:

— În cazul acesta nu noi hotărâm dacă să punem capăt vieţii lor. Aşa au hotărât ei. Nu cred că trebuie minimalizat acest aspect.

— Ajung şi la asta, spuse Crusher calm. Începu să enumere, folosind degetele ei lungi.

— Sunt complicaţii, credeţi-mă. Ajungem la problema suferinţei şi a lipsei suferinţei, a raţionalului sau a iraţionalului, a crimei directe sau indirecte, crima pentru a elibera de durere. Diferenţa dintre individ şi potenţialul individual ne obligă să vorbim despre capacitatea raţională de exprimare a dorinţei de a muri, despre moartea organismelor biologice prin comparaţie cu cea a individului, despre deosebirea dintre posibilităţile obişnuite faţă de cele speciale pentru a menţine o persoană în viaţă, despre vechea expresie *calitatea vieţii,* despre eşecul în a

ajuta persoana prin comparaţie cu răul făcut cu bună intenţie, despre faptul că viaţa este sfântă, despre obligaţia de a trăi, despre libertatea de a alege, prin comparaţie cu proprietatea divină, despre a fi sau a nu fi cauza morţii – alta decât cea naturală, despre interzicerea eutanasiei în cazul în care e făcută în scopuri egoiste – menţinerea conştiinţei limpezi, de exemplu.

Picard îşi frecă un ochi şi bombăni furios:

— Mai pe scurt, doctore, te rog. Dacă ai folosit procesul de eliminare, n-ai putea să ne spui concluzia?

Ea îşi lăsă mâinile în jos şi spuse:

— Nu este simplu, Jean-Luc.

El se lăsă pe spate:

— Nimeni n-a cerut ceva simplu, ci un răspuns clar.

— Astea sunt definiţiile medicale despre moarte. Te ajută?

Înainte ca Picard să poată spune ceva, cu toate că deschisese gura să o facă, Riker spuse liniştit.

— Mă ajută *pe mine.*

— Perfect, spuse doctor Crusher scuturându-şi părul. În caz că nu e vorba despre povestiri de groază, ştim cu toţii ce înseamnă moartea, începem cu moartea – ca proces psihologic ce poate fi recunoscut, un proces pe care ştiinţa îl poate recunoaşte cu uşurinţă. Cunoaştem diferenţa dintre un trup viu şi unul care este ţinut în viaţa. Orice internist îţi poate spune asta în zece minute. Dar argumentul hotărâtor a fost întotdeauna activitatea cerebrală – dată de encefalogramă. S-a ajuns la un consens medical de a lua ca absolut, unic criteriu al morţii, ireversibilitatea ei. Dar, atenţie, nu este unicul criteriu. N-am spus aşa ceva. Moartea este o acumulare de concepte şi cere mai multe criterii, dar ireversibilitatea este unicul criteriu absolut.

— După părerea mea, moartea este ireversibilă, spuse Picard. Cel puţin aşa am crezut până acum.

— Ei nu sunt morţi, spuse Troi. Încordarea începuse s-o obosească. Îşi dădu seama şi încercă să lupte împotriva presiunii exercitate de milioanele de identităţi. Îşi dădu seama din tonul plat al vocii şi îşi dădu seama că se vede în imobilitatea trupului. Încercă să-şi schimbe poziţia picioarelor, dar ele rămaseră picior peste picior şi, curând, ea renunţă la orice încercare de acest fel. Discuţia era pierdere de vreme. Ea

ştia care trebuie să fie hotărârea. Tot mereu îi răsunau în minte propriile ei cuvinte: *Ei nu sunt morţi. Ei nu sunt morţi.*

— Sunt de acord, spuse căpitanul. Trebuie să-şi trăiască propria moarte. Poate că sunt de modă veche, dar pentru mine, moartea este ceva definitiv. Moartea nu are gradaţii. Suferinţa, da, dar moartea, nu. Aici nu este problema de a miza, ci de a hotărî să intervenim.

— Sau de a hotărî să nu intervenim, se amestecă Riker.

Toţi priviră spre el şi un sentiment de disconfort se făcu simţit în încăpere.

— Da… murmură doctor Crusher, aruncând o privire spre el.

Îi trebui o clipă să-şi reia explicaţiile date căpitanului. Mai este şi o altă problemă; cu peste un secol şi jumătate în urmă, doctrina medicală a trebuit să includă nişte forme de viaţă ciudate împreună cu deprinderile, obiceiurile, psihologia şi capacităţile lor.

— Eu nu pot hotărî în numele întregii galaxii, doctore, spuse căpitanul. Să rămânem la oameni, vrei?

— M-am gândit că o să spui asta şi aşa a fost. În această privinţă, sunt de acord cu dumneata.

— Asta mă îmbărbătează, dar ai mai putea să-mi oferi ceva?

— Oh… ceva!

— Oh, Dumnezeule…

— Dumneata m-ai întrebat, căpitane.

— Da, aşa este. Continuă!

— Unde rămăsesem? Ah, da! Există conceptele mitologice şi religioase despre moarte, care implică despărţirea sufletului de trup.

Degetul lui Picard se repezi înainte:

— Acum n-o să începem să definim şi sufletul! Refuz categoric.

Crusher părea surprinsă.

— Ei bine, *eu* în niciun caz. Nu pot să spun ce va trebui să faci înainte să termin ce am de spus. Deci, există acest concept şi conceptul medical, care este un proces. Este o diferenţă între a închide o uşă şi a dezintegra o întreagă clădire. Ştiinţa medicală nu este nimic la care să te întorci. Dar sunt şi o grămadă de astfel de platitudini din partea sectorului religios pe care sunt convinsă că nici nu vrei să le auzi.

— Ţi-aş fi foarte îndatorat, spuse Picard cu un gest obosit al capului. Am încercat încă de la început să demitizez toată povestea asta. Aş rămâne la afirmaţia bolii imposibil de tratat şi aş folosi-o ca punct de sprijin.

— Dar aceşti oameni nu sunt bolnavi incurabili, îl întrerupse Riker, care avea, într-un fel, sentimentul că trebuie să joace rolul personajului dur în această discuţie. Din tot ce ştim, ei ar putea să trăiască aşa la infinit.

În tăcere, Troi îl aprobă din cap, fără să ridice privirea. Când vorbi, o făcu absolut convinsă de vocile pe care le auzea.

— Asta, spuse ea, este cea mai mare teamă, a lor.

— Consilier, i se adresă căpitanul, căci ea se cufundase din nou în ea însăşi, spui că simţi o dorinţă unanimă. Poţi să garantezi că sunt sentimentele tuturor entităţilor vii?

Palmele ei fură brusc acoperite de o sudoare rece. Simţi că îşi pierde controlul.

— Nu, nu pot. Dorinţa este unanimă printre toate acele entităţi care mai au încă o conştiinţă solidă.

— Opreşte-te aici, spuse Riker. Această clasificare mă deranjează.

Troi îl săgetă cu privirea.

— Da, este adevărat că percep o stare de nebunie masivă printre minţile care şi-au pierdut controlul asupra persoanei lor. Îi învinovăţeşti? Au luat o hotărâre pentru ele însele şi pentru cele care nu sunt în stare s-o facă.

— Ce înţelegi prin „nu sunt în stare”?

Troi trase adânc aer în piept şi încercă să dea un răspuns clinic, în ciuda sentimentelor pe care le avea:

— Aş clasifica-o ca „dementia praecox”.

— Ce înseamnă asta?

Ea îl privi cu răceală şi spuse:

— „Dementia” este o deteriorare ireversibilă a facultăţilor mentale, însoţită de instabilitate emoţională degenerativă. „Raecox” înseamnă pur şi simplu prematur.

— Care aduce în discuţie problema aproapelui.

Troi strânse braţul fotoliului şi continuă să-i privească pe Riker.

— Nu crezi că sunt mai în măsură să judece dorinţele tovarăşilor lor mai bine decât noi?

Riker fu obligat să o aprobe cu un gest din cap.

— Presupun că dacă tu şi cu mine am împărtăşi eternitatea ne-am putea spune unul altuia „aproape”.

Brusc simţi privirea lui Picard aţintită asupra lui. Nu vrusese să spună ceva profund, cu toate astea ei *împărtăşeau* eternitatea. Amândoi, poate mai mult decât orice altă pereche de pe această navă trebuiau să hotărască unul pentru celălalt în privinţa morţii şi a vieţii. În calitate de prim ofiţer, răspunderea lui Riker era viaţa lui Picard. În calitate de căpitan, cel mai valoros şi mai de folos pentru Picard era acest om, mâna lui dreaptă. Ei erau – sau ar fi trebuit să fie – unul ruda celuilalt şi invers. Rudă de sânge. Ciudat cum pe o navă plină de familii, puntea fusese înzestrată cu oameni care nu aveau nimic, nu aveau pe nimeni, ci numai pe ei înşişi.

— Şi ceilalţi sunt nişte victime accidentale, îşi spuse Picard şi toată lumea fu de acord. Absolut dependenţi de o maşină care să-i întreţină, să-i hrănească.

— Da, fu de acord doctor Crusher. Mental sunt competenţi şi infiniţi, dar vor să moară. Istoria medicinii moderne, începând cu secolul douăzeci a trebuit să se confrunte cu aceste situaţii şi nu i-a fost deloc mai uşor. Medicina a făcut un salt uriaş în acea perioadă şi de atunci s-a îmbunătăţit exponenţial. A rămas constantă ideea că fiecare caz de eutanasie are variabilele lui şi trebuie să fie considerat individual. Apoi este problema eutanasiei active faţă de cea pasivă. Ori renunţi la hrănirea intravenoasă, ori, pur şi simplu nu mai reînnoieşti doza şi care este diferenţa şi care sunt implicaţiile morale pentru fiecare în parte…

— Ne pui în faţă o grămadă de întrebări, remarcă Picard.

Eu ţi-am cerut răspunsuri.

— Nu există niciun răspuns, spuse ea cu asprime. Asta este problema. Considerăm că este inuman să lăsăm animalele să sufere, dar ne este întotdeauna greu să folosim aceleaşi soluţii faţă de propria specie.

— Dar istoric vorbind, spuse Riker, nu este adevărat că întreaga problemă se referea la a hotărî dacă un trup organic fără gândire este încă viu? În cazul nostru situaţia este inversă.

Gândire… fără trupuri.

Crusher îi aruncă o privire.

— Nu, nu ai dreptate. Nu este nimic nou în a avea gândire fără trup.

Când Deanna Troi vorbi, cu toate că vocea îi ora slabă, toţi se întoarseră spre ea şi o ascultară. Dar de data asta nu vorbea despre entităţile care încercau să se exprime prin intermediul ei.

— Aşa se văd mutilaţii psihici pe ei înşişi. Minţi fără trupuri. Cel puţin pentru o vreme. Adesea nu este deloc adevărat şi, adesea, ei îşi schimbă părerea cu timpul şi cu ajutorul terapiei.

Timp de câteva secunde nimeni nu spuse nimic, pentru că aşteptau ca ea să continue. Dar când ea nu mai spuse nimic, doctorul se întoarse din nou spre Riker şi adăugă:

— Dar au mai fost o mulţime de cazuri de oameni conştienţi, raţionali care voiau să hotărască pentru ei înşişi şi care *nu-şi* schimbau părerea. Unii oameni nu vor să trăiască dacă nu pot funcţiona independent. Unii se pot sinucide, problema cu totul aparte, dar pentru cei care nu pot, problema capătă complicaţii deosebite pentru a implică o altă persoană.

— Care, şi aceea, are drepturi, spuse Riker. În primul rând dreptul de a nu comite o crimă.

Cu un oftat nerăbdător, Picard se prinse cu mâinile de marginea biroului.

— Da. Avem dreptul să ţinem cont de propria conştiinţă.

— Este un răspuns definitiv, doctore? Măcar unul general al Consiliului Federaţiei Medicale? Sau există o ordonanţă pe care o putem considera ca făcând parte din regulamentul navei?

— Eu? Ea clătină din cap şi clipi. Asta este un subiect pe care aproape că l-am ratat la şcoala de medicină. N-am găsit nici un singur caz care să se potrivească. Nu există posibilitate de comparaţie.

— Şi regulamentul Federaţiei? Doctore, am nevoie de un precedent şi asta chiar acum!

Ea făcu o pauză, se gândi, muşcându-si buzele, apoi spuse:

— O linie a fost trasă, în cele din urmă, clinic vorbind, între animalele cu memorie şi cele având memorie, dar care erau şi capabile de a-şi imagina un viitor personal şi de a avea dorinţe privind acel viitor. Chiar şi aici au fost inconveniente. Pruncii, de exemplu. Lor pur şi simplu nu le pasă de viitor.

Acum era rândul lui Picard să ofteze. Îşi muşcă buzele şi mormăi:

— Beverly, m-ai obosit.

Ea păru că-l înţelege şi recunoscu:

— Nu s-a găsit nicio soluţie. De aceea nu există nicio lege în privinţa asta. Unele lucruri, pur şi simplu nu trebuie legiferate.

Riker îşi îndreptă spatele şi îşi încrucişă şi mai strâns braţele.

— Lăsându-ne să hotărâm cum credem de cuviinţă.

— Consideră acest lucru ca fiind un privilegiu, îi răspunse ea.

— Dar aceşti oameni, „aceste suflete” dacă trebuie să folosim acest termen, continuă Riker, nu sunt pe moarte. Ar putea trăi aşa veşnic.

— Da, aprobă doctorul, începând să-şi piardă răbdarea. Adevărata întrebare nu este dacă cineva care se află pe moarte hotărăşte când să-i vină sfârşitul şi dacă noi, ca societate, putem să-i obligăm să trăiască până în ultima clipă ci, mai curând… ce anume face ca viaţa să merite să fie trăită.

Pentru această întrebare ea se întoarse direct spre Picard şi întinse mâna cu palma spre el ca şi când ar fi aşteptat ca el să i-o umple.

Căpitanul o privi, indiferent la frumuseţea femeii şi chiar la sentimentele lui faţă de ea, preocupat numai de întrebarea pe care ea o pusese în locul lui, această întrebare care fusese echilibrul dintre viață şi moarte.

Ce face ca viaţa să merite să fie trăită?

În spatele lui Crusher, Troi se mişcă:

— O persoană care este pe moarte întreabă dacă boala i-a luat tot ceea ce face ca viaţa să merite să fie trăită, aşa cum spui tu. Nu vor mai exista clipe care să mai fie asemenea vieţii pe care a cunoscut-o el. Când durerea alungă orice fel de bucurie de a vedea, de a mirosi, de a auzi, a pipăi…

— Dar noi nu discutăm despre durere, consilier! se răsti căpitanul, cu vocea din ce în ce mai mânioasă. Aceste entităţi n-au comunicat niciun fel de durere, de nicio natură fizică, nu-i aşa? În caz contrar, ar fi bine să-mi spui chiar acum fiindcă ne apropiem de un abis.

— Aş vrea să aibă vreo durere, spuse Crusher. Problema ar fi mult mai simplă. Domeniul meu fizic este mult mai simplu de mânuit decât cel mental al Deannei, domeniu al spaimei şi al confuziei. Se întoarse spre consilier şi-i spuse:

— Nu te invidiez.

Căpitanul se ridică şi începu să se plimbe în jurul biroului.
— Doctore, speram să-mi fii de mai mare ajutor.
Beverly Crusher îşi întoarse o clipă privirea, se aşeză din nou, îşi încrucişă picioarele lungi şi ridică din nou ochii.
— Îţi *pot* fi de ajutor, îi spuse ea, dar trebuie să-mi ceri părerea.
— La naiba! Sigur că da! Iartă-mă. Îndreptă spre ea palma ca pentru a o ruga. Te rog!
Ea oftă şi-i răspunse în gând.
— Au exprimat o dorinţă bine cumpănită, în fond rezonabilă, de a muri.
— Şi?
— Şi cred că ar trebui respectată.
— Asta înseamnă să acţionez conform dorinţei lor? Haide, doctore, nu mă face să te trag de limbă.
— Ai face-o, nu? Căpitane, dă-mi voie să-ţi spun că am descoperit faptul că suferinţa poate fi mentală şi asta nu face nimănui niciun bine.
— Tu ai face-o? repetă el.
Ea îşi îndreptă umerii.
— Da.

Data se călăuzea prin nava slab luminată cu simţul de orientare fără greş al androidului. În mod normal n-ar fi dat atenţie acestei capacităţi, dar azi ea se încăpăţâna să rămână prezentă în mintea lui. Era conştient de el însuşi, aşa cum nu fusese niciodată, în orice caz când fusese singur. Dar azi, fiecare luminiţă roz, aprinsă pe podea în timp ce trecea, îi aducea aminte încă o dată de îndoielile pe care le avea. Fiecare îndoială îi întărea convingerea, făcând procesul şi mai puţin clar şi mai iritant. Se întreba cum gândesc oare oamenii. Să te gândeşti la un singur lucru o dată, fără formă, fără context… părea aproape disfuncţional. Dar, uneori, oamenii percepeau lucruri care lui îi scăpau cu totul şi pe care le vedea abia atunci când îi erau arătate.
Se *pare că sunt o formă mai curând îndepărtată de umanitate decât apropiată de ea. Acolo unde lor li se pare că e simplu, mie mi se pare greu şi absurd. Ceea ce eu pot calcula şi percepe fără efort, lor li se pare dificil. Cu cât trece timpul înmagazinez*

tot mai multe informaţii şi, cu toate astea, mă îndepărtez de oameni tocmai din cauza asta. Cu cât petrec mai mult timp printre ei cu atât mi se par mai complicaţi. Poate că acum, aceste condiţii se vor schimba. Poate că asta înţeleg ei prin destin.

Simţi că trupul îi este oprit, îşi reajustă modul de pilotare şi se lăsă să alunece din autolocator şi văzu că ajunsese exact acolo unde-şi dorise. În hangar. Se opri în faţa uşii, privind literele scrise…

HANGAR NAVETE DE SERVICIU
INTRAREA NUMAI PENTRU CEI AUTORIZAŢI
IDENTIFICARE A.C.E.
INFORMAŢI PUNTEA 14
SAU CONTACTATI OFIŢERUL SECUND

Atenţia îi fusese distrasă în cele câteva secunde în care studiase acele litere şi semnificaţia lor. Toate sistemele de alarma interne sunau spunându-i să-i depisteze pe asistentul inginerului, dar nu mai era timp. Şi asta l-ar fi dat de gol. Fireşte, faptul că era ofiţer secund era în avantajul lui, chiar dacă alarmele lui interne nu erau programate să ştie asta. Asemenea informaţii erau raţionale, erau o problemă de gândire. Rangurile fiinţelor umane, ale formelor de viaţă de orice fel ajungeau să fie absorbite cu greutate de gândirea maşinii şi trebuia folosită de ceea ce Geordi numea „emisfera subdominantă a lui Data” – acea parte a creierului lui care era organică, acea parte a personalităţii sale care îi îngăduia să fie subiectiv. Acea parte din el despre care Geordi continua mereu să afirme că nu este maşină. Data privi în jos, spre mâna stângă. Desfăcu pumnul şi văzu strălucirea aurie şi de platină a unui „A” stilizat pe care câştigase şi el dreptul să îl poarte. Cu toate astea, nu era al lui. Al lui era încă în siguranţă, pe piept, proclamând cinstea trecutului sau şi gradul în care umanitatea îşi deschisese braţele să-l primească. Nu se putea uita niciodată la insigna lui şi să se gândească la umanitate ca fiind inferioară oricărei alte specii; puţine specii ar fi acceptat pe unul ca el. Cunoscuse privirile care îl evitau. Geordi l-ar fi certat pentru că nu-şi dădea seama de această semnificaţie până acum, prejudecata era în ea însăşi, un fel de privilegiu al formelor de viaţă între ele.

Auriul se transformă în trandafiriu, sub luminile utilitare de deasupra uşii. Simţi o strângere de inimă, în momentul în care inima lui sintetică lovi cu putere sistemul nervos.

Insigna asta, insigna din palma lui era insigna lui Geordi.

Iartă-mă. Ştiu că nu ţi-am făcut niciodată ceva asemănător. Te-aş fi avertizat dacă aş fi ştiut că o să reacţionezi aşa…

Ilogic. Geordi nu era acolo. Geordi era încuiat în camera rezervei de antimaterie.

Data strânse mâna stângă în jurul insignei. Şi asta era ilogic. Ar fi trebuit s-o lase jos, s-o lase în urma lui. N-avea niciun rost s-o ia cu el. Dar, în loc să lase insigna, el alungă gândul acesta şi ţinu în continuare pumnul strâns. Cu cealaltă mână apăsă butoanele pentru a forma codul de intrare şi uşile tunelului îngust se deschiseră în faţa lui.

În hangar erau câteva navete, câteva mai mici, câteva nave rapide de tipuri diferite, toate ascunse bine în despărţiturile lor, pregătite să fie ridicate în momentul în care erau chemate.

Îl cuprinse o nerăbdare omenească. Ştia foarte bine că este nerăbdare. Dar nu avea încotro, trebuia să rămână acolo până când putea să se îmbarce şi să plece în misiunea lui.

Mâna i se strângea convulsiv. Programul său infailibil transmitea vibraţii prin sistemul nervos biomecanic, avertizându-l că nu făcea ceea ce trebuia.

Ignoră avertismentul la fel de uşor cum ar fi ignorat o durere de cap şi începu sa privească în jur, căutând stocul mecanic de care ar fi putut avea nevoie. Da, era acolo. Fusese îngrijorat că, în mijlocul unei stări de criză, inginerii cu aprovizionarea n-ar fi reuşit să trimită micile pachete la timp, dar ele erau acolo, aranjate frumos în faţa lui. Se uită la ele aşa cum se uitase şi la literele de pe uşă. Deasupra stivei era o plăcuţă pe care scria pur şi simplu *A se cere autorizaţia comandantului Data. Esn. F. Palmer.*

Timpul era limitat. Şi, cu toate astea, ezita. Niciodată nu fusese nehotărât, niciodată nu se luptase cu trupul lui să facă ceea ce programarea conştiinţa lui – considerase întotdeauna a fi greşit. Decepţie. Nesupunere. Asta nu era în pro… în fire*a lui*.

Mâna stângă i se încleştă, apoi se deschise. Insigna lui Geordi căzu pe jos cu zgomot metalic. Data se uită la ea.

Impasibil, se apecă şi o ridică. Dacă ar fi luat-o cu el,

computerul principal ar fi detectat-o şi ar fi folosit-o ca pe un reper şi ar fi anunţat puntea că Geordi era cu el. O asemenea consecinţă... O să lase insigna în urma lui.

O s-o lase.

Făcu un pas spre ieşire şi se duse la cel mai apropiat computer, continuând să privească insigna din mâna lui.

— O s-o las aici, insistă el. Vocea lui răsună în hambarul gol. De ce îi şoptea insigna?

O lăsă repede jos. Atât de repede încât acul se desfăcu. Se opri.

Aproape la fel de repede, îşi scoase propria insignă. Şi aceea era din aur şi platină – identică cu cealaltă. Cu deosebirea că era a lui, o câştigase, iar cealaltă era a lui Geordi. Fiecare avea codificat în ea biopulsul posesorului, inclusiv identitatea, microsenzorii şi un aparat de comunicare miniaturizat. În argoul Flotei Stelare i se spunea „minimiracolul ştiinţei”.

Dar azi, forma şi nu ştiinţa avansată îl intrigau pe Data. Azi, atenţia lui era atrasă de heraldica modernă a emblemei Flotei Stelare şi ceea ce reprezenta ea pentru cei ca el.

Inima lui puternică bătu mai tare acţionată de musculatura puternică potrivită maşinii mari care era el. Auzi clar pocnetele surde şi simţi efortul făcut de sistemul care lupta nesigur de următoarele impulsuri.

Cu un gest definitiv aşeză propria insignă pe placă, alături de cea a lui Geordi şi plecă lăsându-le pe amândouă acolo.

Când îngenunche în faţa cutiilor rânduite acolo de ingineri la ordinele lui, trupul începu să se relaxeze, recunoscând o îndatorire cunoscută. Inima începu şi ea să-i bată în ritmul obişnuit. Data începu să desfacă toate cutiile care conţineau părţi specializate şi coduri mnemotehnice şi se apucă să construiască un înveliş destul de mic pentru o navetă.

— Stai puţin! Riker coborî de pe birou şi flutură mâinile prin faţa lui Troi. Nu ne putem amesteca!

— Trebuie! spuse Troi cu glas tare de data asta. Simţi cum i se înroşesc obrajii şi cum inima începe sa-i bată mai tare de furie. Cum îndrăznea el să-i stea în cale?

— Ascultaţi! le reaminti Picard furios. Am cerut această discuţie pentru un motiv clar şi acum lucrurile se încurcă. Voi fi

obligat să iau o hotărâre. Sunt hotărât să mă folosesc de toate antecedentele. Concluzia! Este un ordin!

Înainte ca Riker să aibă şansa de a răspunde, Troi se aplecă spre Picard. Era pentru prima dată când îşi schimbase poziţia de când începuse această discuţie.

— Căpitane, oamenii sunt intervenţionişti prin natura lor. Din vremuri străvechi şi chiar şi înainte de asta, am intervenit în evoluţie prin căsătorii selective şi asta chiar de la începutul vieţii tribale când şeful putea să-şi aleagă cea mai frumoasă, mai tânără şi mai robustă fecioară cu care avea copii şi care, la maturitate urmau să ia hotărâri în numele întregului trib. Este moştenirea noastră.

— Asta-i o prostie, acuză Riker.

— Nu neapărat, răspunse Crusher. În tonul ei se citea o notă defensivă. Se întoarse cu spatele la el şi se adresă căpitanului:

— Atunci când am vindecat pneumonia şi TBC-ul am schimbat definitiv evoluţia. Nenumărate milioane de oameni slabi care ar fi murit, au reuşit să trăiască. Când au fost inventaţi ochelari, toate milioanele de miopi care ar fi fost, practic orbi cu un secol în urmă, au devenit brusc normali. Nu numai că au trăit, dar au şi prosperat, s-au căsătorit, au avut la rândul lor copii miopi. Omenirea a înşelat de atâta vreme selecţia naturală încât a devenit imoral să n-o faci. Iată precedentul pe care-l doreşti, căpitane. Nu cred că problema este dacă să ne amestecăm sau nu.

— Dar ştiinţa? o întrerupse Riker înconjurând biroul şi ajungând alături de căpitan. Tehnologia ar putea pune aceste entităţi captive în trupuri? Aşa cum s-a procedat cu Data?

Picard îl privi o clipă, apoi se întoarse spre Crusher:

— Ce părere ai, doctore?

Ea clătină din cap şi spuse cu îndoială în glas:

— Să-mi flutur nuiaua magică… După părerea mea s-ar putea să fie prea târziu pentru ei. Dacă sunt în starea asta din 1995 şi, cel mai adesea, dinainte, cred că şi-au pierdut capacitatea de a fi întrupaţi într-un corp omenesc.

— Vrei să spui aşa cum un orb îşi recapătă brusc vederea? sugeră căpitanul. Ceva de genul asta?

— Exact asta vreau să spun. Sunt multe circumstanţe care permit medicinii actuale să înlocuiască sau să refacă vederea,

dar dacă pacientul nu este foarte tânăr, de obicei urmează complicaţii grave. Dacă aş reface brusc vederea lui Geordi cu vreun transplant, sau ceva de felul asta, el va trebui să-şi perfecţioneze simţurile, întregul corp, întregul creier. În primul rând, simţul distanţei i-ar fi complet deteriorat. Ar încerca să apuce lucruri care sunt la zece paşi mai departe fiindcă n-ar fi în stare să-şi dea seama de distanţă. Probabil că n-ar putea nici să meargă cu ochii deschişi, decât în urma unei terapii extensive. Echilibrul i-ar fi dereglat cu totul. Au fost prea multe cazuri dezastruoase de refacere a vederii. Unii dintre pacienţi au preferat să fie readuşi la starea dinainte decât să mai continue aşa.

— Dumnezeule! Vorbeşti serios?

— Cunosc prea multe cazuri pentru a încerca să închid aceste ce-or-fi-ele, în trupuri de android. Coborî vocea şi încercă să devină convingătoare.

— Ar fi cu mult mai cumplit decât experienţa pe care au trăit-o deja. Şi, căpitane, adaugă ea, cred că singura soluţie raţională, morală, este cea pe care au ales-o singuri.

— Nu suntem atât de siguri de ceea ce vor, insistă Riker.

Troi se foi pe scaun. Chipul ei exprima melancolia şi dezamăgirea. Chipul îi era îndurerat de chinul pe care îl simţea în interior şi de insulta pe care o auzise din afară.

— Nu eşti sigură, îi spuse Riker. Nu eşti sigură, aşa este?

— Bill… şopti ea înăbuşit.

El dădu ocol biroului şi ajunse în faţa ei.

— Chiar tu ai recunoscut că aceşti oameni ar putea fi nebuni şi incapabili…

— Unii dintre ei, dar…

Doctor Crusher îşi puse mâna subţire pe mâna lui şi, practic, îl îndepărtă de locul unde stătea ea alături de Troi.

— Această maşină care suge viaţa violează drepturile şi nevoile captivilor ei.

Riker se întoarse şi o privi.

— Care drepturi?

— Dreptul la o viaţă normală, aşa cum o înţeleg ei şi demnitatea de a hotărî în privinţa lor. Le fură o calitate a vieţii până acolo unde ei nu mai văd altă soluţie decât moartea.

— Deci să o facem numai pentru că Deanna spune aşa?

Troi îşi coborî pleoapele şi lacrimi începură să-i curgă din ochi.
— Oh, Bill, suspină ea.
Dar el continuă:
— De unde ştim că hotărârea lor este raţională? Poate fi luată din pură disperare sau în urma unei depresiuni temporare.
Crusher nu se lăsă intimidată. Era pregătită să-i răspundă.
— Crezi că trei sute de ani se poate numi temporar?
— În valoarea temporală a acestei creaturi? S-ar putea. Şi nu ştii nici tu, aşa cum nu ştiu nici eu dacă e altfel. Creatura asta ar putea fi o utopie galactică. Poate că durează o veşnicie ca să se gândească la diferite lucruri, să se amestece, să schimbe amintiri – cine ştie ce să mai facă? Poate că Deanna primeşte dorinţele numai câtorva nou veniţi care nu ştiu ce şansă au.
— Eu nu cred asta, spuse Troi cu buzele strânse.
— Bine, bine! Să zicem că nici eu nu cred. Să zicem că m-aţi convins. Ce se va întâmpla odată ce vom face asta? Odată ce vom testa? Dacă întredeschidem uşa asta, s-ar putea să nu se mai închidă. Lumânările pot stârni un holocaust, căpitane.
Crusher sări brusc în picioare şi făcu un pas spre el, folosindu-şi înălţimea şi propria graţie pentru a dovedi că nu era el singurul impozant în încăperea aceea.
— Putem să menţinem controlul asupra noastră, domnule Riker. De secole medicina a trebuit să folosească autocontrolul. Căpitane, ştiu că nu-ţi place să foloseşti armele, dar această creatura este un tiran.
Riker se apleca peste birou, cu palmele proptite pe birou.
— Dacă renunţăm la legile noastre, spuse el, sau chiar dacă le amendăm, chiar şi din cauza unei boli incurabile, atunci riscăm cu toţii. Când nu acceptăm cererile indivizilor de a muri ne apărăm pe noi înşine. Se uită spre căpitan şi spuse: Jucăm la o ruletă a eticii, domnule, şi eu nu mă simt bine.
Troi nu se uită la el, dar tonul ei era foarte neclar.
Aici nu e vorba să te simţi tu bine.
Ochii ei aruncau fulgere:
— Nu, ripostă ea, dar vom risca siguranţa etică, a fiecărei senzaţii vii pe care o vom contacta de acum în colo. Cât va mai dura până ne va scăpa de sub control? Dacă se întâmplă aşa, riscăm să pierim noi, ca societate.
Căpitanul se încruntă la el:

— Nu sunt dispus să iau asupra mea povara morală a întregii umanităţi, Numărul Unu, spuse el, dar vreau să iau o hotărâre aici şi acum. Îţi mulţumesc pentru faptul că ai jucat rolul avocatului diavolului dar…

— N-am jucat un rol, spuse Riker. Nu cred că e de datoria noastră să facem asta. Şi nu cred că e cinstit din partea acestor fiinţe să ne ceară acest lucru. Avem dreptul să nu devenim nişte criminali.

— Căpitane, interveni Crusher, suntem dincolo de punctul ireversibilităţii. Ar putea să ne fie greu să-i omorâm, dar lor le este şi mai greu să trăiască.

— Asta este părerea dumnitale, doctore, spuse Riker.

— Da, spuse ea. Căpitanul mi-a cerut părerea. Dacă dumneata vei fi căpitan, într-o zi, nu va trebui să-mi ceri părerea.

Un sentiment de amărăciune se strecură între ei şi ea nu făcu nimic să-i înlăture. Dar în momentul în care tăcerea deveni apăsătoare, ea respiră adânc şi se adresă căpitanului spunându-şi părerea pentru ultima oară.

— Domnule, după părerea mea, în calitate de medic de bord al navei „Enterprise”, în raportul meu va fi scris că am consimţit.

Căpitanul auzi clar cum mingea căzuse în terenul lui. Răspunderea lui era faţă de fiinţele din interiorul entităţii sau faţă de navă, sau faţă de formele de viaţă ale căror entităţi urmau să fie absorbite de acea creatură în cazul în care el nu acţiona acum?

— Dispoziţia Federaţiei este clară, să evităm să ne amestecăm în menţinerea ordinii galactice. Chipul lui Riker se reflecta clar în ecran.

Picard dădu din cap.

— Da, nu putem uita asta. Va trebui să mă ghidez după diplomaţia Federaţiei. Realitatea cumplită este că s-ar putea să nu reuşim să scăpăm nici noi… Poate că cel mai bine ar fi să plecăm şi să lăsăm Federaţia să hotărască.

Troi ţâşni de pe scaun.

— Nu înţelegeţi! Oamenii ăştia nu mai pot comunica nici între ei! Sunt milioane şi toţi singuri. Singuri! Nu este ca un trup mutilat, care mai poate vedea, auzi, acţiona… Oamenii ăştia nu mai au nimic!

Căpitanul porni spre ea.

— Consilier…

Ea se dădu înapoi.

— Nu ştiţi ce înseamnă asta! Nu puteţi şti! Voi puteţi discuta, puteţi vorbi, vă puteţi certa, dar nu *ştiţi!* Căpitane, dacă această entitate vine după noi şi nu găsim o posibilitate de a o opri să ne absoarbă, vă promit că eu nu voi mai accepta! Nu voi mai accepta! Am să mă omor prima!

— Deanna, spuse Crusher îndreptându-se spre ea.

Dar fiecare dintre ei fusese afectat de convingerea din vocea ei, de pe chipul ei, de promisiunea nebunească din partea unei persoane despre care ştiau că este super raţională.

Riker se simţi în mod deosebit răspunzător şi rămase câţiva paşi în urmă, incapabil să se apropie de ea.

Doctor Crusher o luă pe după umeri şi porniră împreună spre uşă.

— Vino cu mine. O să-ţi dau ceva care să te liniştească.

Troi o urmă ascultătoare dar, brusc, se smulse din braţele ei.

— Nu! Nu-ţi dau voie să-mi dai sedative! Abia reuşesc să mă mai controlez. Chiar nu înţelegeţi?

— Ba da, ba da, îi spuse Crusher. Ştii bine că eu înţeleg. Hai să mergem pe punte. O întoarse spre uşă şi aruncă o privire mustrătoare înapoi, spre Riker, şi Picard: Plecăm numai pentru câteva clipe. Cuvintele spuneau una, privirea, alta.

Picard se uită în urma lor fără să scoată o vorbă. Când el şi Riker rămaseră, în sfârşit, singuri, el se întoarse cu faţa spre ecran şi privi afară.

În faţa lui se întindea panorama stelelor îndepărtate şi a sistemelor solare, gigantul gazos care, până nu de mult, fusese cea mai mare problemă a lor care, brusc, devenise mic şi nesemnificativ aşa cum se învârtea în nevinovăţia lui verde luminoasă chiar în faţa lui. Două riduri adânci se formaseră de o parte şi de alta a gurii. Era un om care avea mult prea multe opţiuni.

— Această creatură infernală se ascunde undeva, afară şi aşteaptă să facem o greşeală, spuse el. Vocea i se stinse aproape până la şoaptă. Câte or mai fi în univers, Riker? Câte hotărâri de felul ăsta? Ce facem când nu avem nicio îndoială că dorinţa de moarte a unei persoane – a unei comunităţi este

raţională, rezonabilă?

Stând alături de el, Riker nu-i putea oferi nicio soluţie reală, dar avea propriul lui răspuns. Un răspuns pe care şi-l putea permite în calitate de prim ofiţer – nu căpitan.

Fără să se mişte, întrebă repede:

— Chiar nu avea această îndoială, căpitane?

Picard continuă să privească afară prin ecran, dar fruntea i se încreţi şi ochii i se micşorară:

— Trebuie să ştiu, cât mai aproape de adevăr, îşi spuse el, dacă e vorba despre o utopie plutitoare sau un iad interstelar.

CAPITOLUL ZECE

— Nu-mi place deloc, Jean-Luc. O să scriu în raport că am protestat.

— O să fie un raport foarte viu, doctore, dacă va ajunge vreodată în mâna Flotei Stelare.

În încăperea infirmeriei se auzea un bâzâit. Şi infirmeria se pregătea pentru gravitaţia zero şi pentru temperatura exactă a trupului căpitanului. Picard o urmărea pe Crusher cum pregătea o injecţie, pe care nicio persoană cu mintea întreagă n-ar fi îngăduit să i se facă având în vedere efectul. Poate că este nevoie de o doză de nebunie pentru ca un om să nu ajungă la asemenea măsuri sau poate că numai disperarea e suficientă. Toate pericolele, toate riscurile, întreaga raţiune se răsfrângeau asupra celui care trebuia să ia hotărârile. Şi acesta era Picard.

Alături de el, Troi dădea semne de oboseală. Frumosul păr negru era umed în jurul frunţii, ochii îi erau injectaţi şi părea vlăguită. Tot ceea ce până atunci păruse foarte uşor pentru ea devenise, dintr-odată, un efort. În ciuda dorinţei ei de a-i explica ce erau acele contacte stăruitoare, găsi prezenţa de spirit să-i spună:

— Trebuie să fiu de acord cu doctor Crusher, căpitane. Niciodată n-am considerat pierderea senzorială o tehnică valabilă.

— Dacă mă întrebi pe mine, mie mi se pare că e ca o cameră de tortură, spuse Crusher legănându-şi capul.

— În ordine, le spuse căpitanul, dacă ştiţi vreo cale mai bună de a afla ce înseamnă viaţa pentru aceşti oameni, spune-ţi-o, fiindcă trebuie să elimin cât mai multe dubii posibile cât mai avem timp.

Cele două femei schimbară o privire, fiecare din ele sperând că cealaltă cunoaşte vreo altă soluţie.

Picard fu politicos şi aşteptă, dar de fapt, era un mod de a le grăbi.

— Ce mai aştept?

Crusher ridică seringa.

— Primul efect va fi…

— Domnule, o întrerupse Troi, ei n-au ştiut ce-i aşteaptă când li s-a întâmplat ce s-a întâmplat.

Picard o privi o clipă. Pentru prima dată, gândul la ceea ce voia să facă îl sperie…

— Mmmmm, mormăi el. Cred că aşa este. În ordine, să-i dăm drumul!

Stătu nemişcat în timp ce Crusher apăsă acul seringii de carotidă şi apoi o introduse în venă.

— Limitez timpul, spuse Crusher în vreme ce căpitanul păşea în cămăruţa izolată.

— Să nu-mi spui pentru cât timp, spuse el.

— Înţelegi, nu e ca şi când ai dormi.

— De fapt ştiu foarte puţine despre asta, recunoscu căpitanul cu o voce care trăda mândria de sine.

— Îmi spui când eşti gata, căpitane.

— Dă-i drumul!

Uşa se închise automat cu un perete fonoizolant, de genul celor care ar amortiza orice, cu excepţia unui cutremur de mari proporţii.

Troi privi cum se închide cu o teamă crescândă şi se apropie de Crusher care dădea ultimele date programului de izolare.

— Care va fi reacţia?

Crusher ridică uşor din umeri:

— Narcoticul îi va paraliza corpul şi îi va amorţi toate impulsurile senzoriale externe ale creierului. Nu va acţiona şi asupra conştiinţei lui. Când voi începe programul, încăperea va avea gravitaţia zero, la limita la care să nu se lovească de vreun perete şi va fi întuneric complet.

Troi se cutremură.

— O să fie exact ca şi ei.

Crusher o aprobă din cap şi spuse:

— Şi la fel de neajutorat.

Căpitanul Picard rămase în mijlocul cămăruţei aşteptând să

fie izolată complet. Degetele începuseră să-i tremure imediat ce Crusher îi scosese acul din venă şi nu-şi mai simţea degetele de la picioare, în rest nu resimţea niciun alt efect. Privi în jurul lui, la pereţii vopsiţi cu vopsea mată. Treizeci de secunde i se păreau deja interminabile. Descrierile lui Troi îl făcură să se cutremure, atunci când îşi aminti ultimele câteva ceasuri şi cât de profund fusese ea afectată de ceea ce simţea. De ceea ce fusese *obligată* să simtă.

— Hai! Dă-i drumul, spuse el. Cât durează să faci un program simplu? Doar nu erau la bordul de programare al hologramelor.

Încercă să-şi mişte degetele, pentru a-şi manifesta nerăbdarea şi, în mintea lui, chiar făcu gestul, dar mâinile nu se mişcau aşa cum îşi imaginase el în minte. Începu să se uite la ele – dar nu-şi putu apleca gâtul. Capul începu să i se învârtească în momentul în care încercă să-l aplece. Numai ochii se puteau mişca în orbitele lor. Picioarele îi erau ca de piatră, spatele arcuit şi începu să-l doară, dar senzaţia dispăru rapid, după câteva secunde. Curând începu să dorească senzaţia aceea de durere. O uşoară stare de panică îl cuprinse şi trebui să lupte împotriva ei, aşa cum stătea acolo, privind peretele cenuşiu.

Poate că ar trebui să întrerupem experienţa.

Nu-şi auzea vocea. Mai devreme o auzise. Unde era acum? Limba i se mişcă uşor în fundul gâtului, dar asta era tot ce rămăsese din el.

Când gravitaţia zero cuprinse încăperea şi văzu peretele mişcându-se uşor în faţa lui, sistemul respirator introduse involuntar aer în plămâni şi el auzi oftatul. Cel puţin rămăsese ceva ataşat creierului lui. Ciudată senzaţie, totuşi…

Peretele cenuşiu oscilă. Sau se mişcase el? Acum vopseaua părea mai lucioasă – aproape reflectantă. Da… era un chip…

Un chip…

Un bărbat. Picard alungă imediat ideea reflectării. Nu era chipul lui.

Ochii ieşiră în evidenţă primii şi foarte clar. Fără să clipească, priviră spre Picard, în timp ce linia unui obraz se contura, apoi nişte umeri se desenau mai jos. Părul era negru, cu o şuviţă albă deasupra tâmplei şi o expresie hotărâtă, chiar mânioasă.

Picard îşi auzi inima bubuind în urechi, un sunet distorsionat şi

nici măcar o clipă nu se îndoi de imaginea celui care era în aceeaşi cămăruţă cu el şi nici de realitatea a ceea ce vedea.

Riker îi descrisese exact aceeaşi imagine şi Picard nu trebuia să-şi mai pună întrebări sau să bănuiască. Paralizat se uita la acea imagine.

Căpitanul în faţa căpitanului, de-a lungul anilor. Tăcuta întâlnire deveni interminabilă. Mintea lui Picard lupta cu disperare să deschidă gura şi să-i vorbească lui Arkady Reykov, să-i pună acea întrebare care ar fi făcut ca totul să fie cu mult mai simplu, dar trupul îi era inert, mort. Şi încăperea devenea din ce în ce mai întunecată.

La naiba! De ce acum? Mai lasă-mă zece secunde!

Reykov ridică mâna şi mâna deveni pumn. I-l arătă lui Picard. Nu ca o ameninţare, ci ca un exemplu. Picard încercă să mişte capul, să-i comunice că nu înţelege. Nici asta nu reuşi.

Reykov desfăcu pumnul şi desfăcu degetele într-un gest european de exagerare, pe care Picard îl înţelese perfect datorită strămoşilor lui francezi: *Ei bine?*

Întunericul crescu în jurul lor mai mult... şi mai mult... *Nu încă, fir-ar să fie!*

Întuneric. Mai negru decât ecranul unui computer mort, mai negru decât spaţiul. Oare Reykov mai era acolo?

Îl cuprinse panica. Avea impresia că inima o să-i explodeze. Mintea lui Picard reveni în copilărie, la acele cumplite povestiri de groază de care copiii nu se mai plictisesc, la ceea ce nu era acolo şi la ceea ce pretindea să fie acolo – şi la ceea ce *era* acolo. Aştepta să fie înşfăcat.

Dar n-ar fi simţit, chiar dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva. Putea să fie înşfăcat deja. Oare Beverly urmărea pe monitor bătăile inimii lui? Nu discutase asta cu ea. N-o să se gândească, precis.

Perfect, ţine-ţi firea. Ai văzut o fantomă, n-ai ce face. Fii practic. Concentrează-te asupra datoriei imediate. Te simţi bine. Eşti în camera izolată, este întuneric şi tu nu te poţi mişca. Sunt condiţiile cerute şi tu ai vrut să fie aşa. Ai fi avut, totuşi, nevoie de odihnă. Cât de rău poate fi, dacă durează numai câteva ore?

Geordi merse de colo-colo prin zona în care îl închisese Data, înainte de a încerca să îndepărteze peretele pentru a căuta un circuit pe care să-i lege pentru a reuşi să deschidă uşa. Sau

poate reuşea să pătrundă în reţeaua de comunicare şi sa ceară ajutor. Orice, ar fi fost mai bine decât sa se învârtească aici aşteptând să-i fie adusă mâncarea, în timp ce Data zbura în necunoscut pentru a fi distrus. Ce pereche!

Data. Punea totul atât de mult la inimă! Dacă asta nu dovedea că este om, ce altceva o putea dovedi? Numai oamenii pot pune la inimă, maşinile, nu. Cum îi ascultase Data pe toţi *ceilalţi* în ultima vreme…

— De ce nu mă asculţi şi pe mine? urlă Geordi. Căută din nou un loc în perete unde să se vadă circuitul.

— Ce sunt eu? Ştii că şi eu sunt, în parte, o maşină? La naiba! Unde este legătura principală?

O navetă! Nemaipomenit! Absolut nemaipomenit! Acum Data era, probabil, plecat deja şi nu era nicio posibilitate să mai schimbi ceea ce se întâmpla afară.

Mâinile începură să-i asude. Începu să meargă mai încet şi mâinile începură să-i tremure şi să-i alunece. Numai microfiltrele vizorului îl ajutau să nu facă de două ori mai multe greşeli. Şi numai încrederea în capacitatea lor îl ajuta să nu recunoască faptul că era îngrozitor de speriat.

Lucrul ăla, lumina aceea de acolo… îngrozitor. Geordi se cutremură în momentul în care verifică cu grijă circuitele care îl ajutau să se descurce. Avusese coşmare care se asemănau cu ce trăia el acum. Pe vremea când vizorul lui nu funcţiona bine şi vedea lucrurile cu totul altfel. Lumina era distorsionată, căldura făcea ca lucrurile să pară deformate.

Ceilalţi n-au văzut prin ce-a trecut Data, atunci când acel fenomen l-a atacat; ei n-au văzut ce a văzut Geordi. Ei nu vor înţelege niciodată şi nu-i vor crede dacă nu vor putea vedea cu ochii lor. *Nu-i învinuiesc… E genul de lucru despre care nu crezi până nu vezi. Dacă ar trebui să conectez la computerul central proprii mei ochi, i-aş face să vadă. L-aş face să-l aducă înapoi. Şi mă refer la dumneata, domnule Riker. Da, domnule, la dumneata.*

E chiar foarte ciudat! Chiar plăcut. Nu m-am pândit de ani de zile la Laura. De câţi ani? Poate că de o eternitate. Şi ce amintiri frumoase am! Îi plăcea o poezie. Care anume? Îi plăceau poeziile lungi şi poemele epice. Avea atâta răbdare… Cine mai

citea poeme epice? Uneori le citea cu glas tare. Şi le citea atât de bine pentru o voce nepregătită. Sau poate anii care au trecut o făceau să sune mai bine?

Absenţa, asemeni gingaşilor nori,
Mirific luminaţi,
Ca într-un giulgiu Natura slăbită
învăluită
De lumina vătămătoare.
Absenţa păstrează comoara
Plăcerii întru plăcere.
Absenţa întreţine focul,
Înfometează şi hrăneşte dorinţa
Cu dulcile-i amânări.

O mai auzise citită odată. De atunci nu se mai gândise la ea. O ascultase şi, apoi, o uitase. Mintea lui reţinuse fața şi vocea ei, dar nu şi poemul, dar acum îşi amintea şi se pătrundea de fiecare cuvânt, de fiecare silabă, de fiecare nuanţă. De sensul cuvintelor luate împreună, de sensul cuvintelor luate separat, chiar şi de muzicalitatea literelor. Întregul poem. Fulke Greville, Lord Brooke – *Caelica,* nu-i aşa? De unde avea atâtea cunoştinţe de literatura? Ştia bine că nu dăduse mare atenţie orelor la care se înscrisese, mai ales că o făcuse numai ca să meargă în fiecare zi cu Laura. Ah, tinerii! Tinerele!

Şi această experienţă era fascinantă. Această completă libertate a minţii de a explica, de a-şi aminti şi de a examina lucrurile pe care le văzuse în viaţă. Vechi întâmplări pe care le crezuse uitate reveneau acum, foarte vii. Încă o dată şi pe rând, devenise intim cu propriile lui amintiri, cu toate trecuturile pe care un om de vârsta lui le putuse acumula. Nu era un trecut urât, zău, cu câteva mici excepţii.

După ce se bucură de trecut, ceva în el îi reaminti de şcoală şi nava rapidă îl duse prin toate cunoştinţele de ştiinţă şi matematică pe care le învăţase sau pe care le descoperise, sau a căror descoperire o urmărise. Totul i se părea atât de simplu acum. Ecuaţii după teorii, după ipoteze, după experimente – uimitor, toate compartimentele minţii lui se închiseseră şi păstraseră această comoară în toţi acei ani. Rude moarte, camarazi dispăruţi, prieteni absenţi, prieteni care muriseră şi ei,

veniră unul după altul să-i viziteze în acest loc tăcut şi el trecu din nou alături de ei, de la plăcere la durere şi simţi că plânge. Sau aşa i se păru… Unde-i erau ochii?

Unde-i erau lacrimile? De ce nu-şi putea simţi lacrimile pe obraji?

De când sunt aici? De fapt, unde sunt?

Oh, da. Nava. Ar fi trebuit să-l pun pe Riker să trăiască asta. Te înveseleşte, te seduce… Să n-ai nicio distracţie, niciun ceas care să sune, nimic care să-mi distragă atenţia, decât propriile-mi gânduri, nici măcar o mâncărime. Deşi m-aş simţi mai bine dacă mi-aş putea mişca degetele de la picioare.

Cum să ştiu dacă nava are nevoie de mine? Am putea pieri într-o explozie şi eu nu voi şti niciodată. Nu… Riker mă va scoate de aici dacă va fi nevoie. Ce este această ciudată stare de nebunie?

Oare astea erau păsări? Mai auzise acest cântec… Canis IV? Da, sigur că da. Păsările flocoase cu capete aşa de nostime. Cântau frumos. Poate că o să stea acolo să le asculte o clipă.

Ceva despre Canis IV – cu mult timp în urmă.

Nu. Nu, vreau să-mi amintesc asta. Nu…

Riker se plimba pe punte, privind goliciunea amăgitoare a uriaşului ecran. Pe punte lumina era redusă la intensitatea celei dintr-un bar de noapte. Pereţii şi covorul, de obicei de culoarea nisipului şi a cămilelor, erau negre acum şi Riker avu impresia că se plimbă într-o ceaşcă de cafea. Panourile strălucitoare ale computerului şi cristalele lichide ale sistemului operaţional al navei, de obicei de un verde şi un albastru, strălucitor, aveau acum o culoare prăfuită. Cu luminile stinse şi cu expunerea redusă, ecranul sărea în ochi. Dintr-odată, deveniseră actori într-o procesiune şi tot ceea ce făceau era crucial. Nivelul vocilor, strălucirea transpiraţiei, mişcările lor. Totul era amplificat. Şi, în faţa lor, spaţiul era sala cu spectatori.

Oricât de gol ar fi fost spaţiul şi oricât de rece ar fi fost nu arăta niciodată aşa. Erau întotdeauna stele care licăreau şi nebuloase care străluceau în depărtare, dar minţii umane îi era greu să accepte plenitudinea acestei depărtări. Totul părea mai abundent decât era. Adesea îi plăcea să se uite în spaţiu, în timpul zborului, dar azi lucrul acesta nu-l liniştea deloc. Azi, în

spatele geamului era un şobolan. Era încă acolo. Se ascundea în spatele acestui imens nimic. Riker ridică pumnii şi îl provocă să se arate.

— Locotenent Worf, ceva nou despre creatura aceea?

Umbra uriaşă a lui Worf se desprinse de la staţia ştiinţifică 2.

— Încercăm să descoperim componentele individuale ale exostructurii, folosind postulatul interdimensionalităţii.

— Nicio grijă, domnule. O să aflăm ce ne interesează, chiar dacă ar trebui s-o tăiem bucăţele sau ar trebui s-o omorâm în bătaie.

Riker dădu din cap, dar nu reuşi să zâmbească pentru a-şi arăta mulţumirea. Erau de aproape paisprezece ore, plutind în linişte şi întuneric. Niciodată nu avusese răbdare să aştepte şi tensiunea asta era cumplită. De câte ori nu i se spusese la Academie că o bătălie înseamnă nouă zecimi aşteptare? Aşteptare, planificare, analizare, aşteptare. Mortală. Uneori mai periculoasă decât lupta însăşi.

Ar fi dorit să fie acolo căpitanul. Povestea asta cu izolarea, cu privarea senzorială părea ceva riscant. Cum să laşi timpul să treacă aşa, atunci când nu ai timp*? Apoi din nou, eu sunt cel care mă plimb în lung şi-n lat pe punte, fără să am ceva de făcut. Probabil că acum, căpitanul realizează ceva în timp ce eu stau aici, degeaba.*

Se gândi să urce la staţia lui Worf. Strigă cât putu de încet.

— Nimic nou în privinţa vreunui mod de a lupta împotriva ei, Worf?

— De fapt, domnule, răspunse Worf limpede, ne-am pus problema nivelului de toleranţă.

— Nivelul de toleranţă?

— Da, domnule. Câtă energie poate înmagazina la un moment dat. Credem că ăsta a fost motivul pentru care s-a retras. Degetele mari ale lui Worf apăsară câteva butoane de comandă şi imaginea slabă a navei „Enterprise” se intensifică. Anumite zone de pe imagine începură să pulseze.

— Au fost zone mai afectate de pierderea energetică. Încercăm să aflăm energia consumată în momentul în care s-a îndepărtat. Dacă am putea calcula cantitatea de energie smulsă navei până în momentul în care entitatea s-a retras, am putea calcula punctul maxim de rezistenţă.

Riker îşi îndreptă spatele:

— Dar asta este o soluţie nesigură! Propui să o supraalimentăm, să o supraîncărcăm!

— Asta e concluzia la care am ajuns până acum, domnule. Suntem deschişi oricărei alternative, dar se pare că îi place gustul energiei.

— Ştiu. Continuaţi. Aş vrea să pot prezenta două alternative căpitanului atunci când va termina experimentul. Să consumăm întreaga energie a navei încercând să îndopăm creatura asta nu mi se pare cea mai potrivită soluţie.

— Am înţeles, domnule.

Worf se întoarse fără nicio ceremonie la munca lui care îl acapară complet. Riker îl mai privi o clipă agăţându-se de gândul că Worf nu-i simţea prezenţa. Ar fi vrut ca întreg echipajul să fie la fel de puţin afectat de prezenţa unui ofiţer. Nici măcar Data nu era atât de imperturbabil. *Nu faţă de mine, în orice caz. Dar cred că din vina mea era aşa nervos.*

Brusc se întoarse:

— Unde este Data? Tot jos la R.A.?

Worf îl privi nelămurit şi spuse:

— Acum când pomeniţi de el, îmi dau seama că nu l-am văzut nici pe el şi nici pe La Forge de mai mult timp. Urmăreau ceva la un moment dat…

— Nu trebuia să dureze atât. Cheamă-i înapoi!

— Imediat, domnule.

— Worf, ce părere ai despre toate astea? Ce-ţi spune instinctul?

— Instinctul, domnule? Bărbatul se ridică cât era de lung şi se încruntă.

— Căpitanul nu mă întreabă niciodată despre probleme tactice, domnule.

— Ei bine, eu te întreb.

— Klingonienii sunt războinici, domnule. Ţelul nostru este să murim în luptă. Unii klingonieni au dezlănţuit războaie numai pentru ca ei şi clanurile lor să poată muri cu cinste. Dar creatura asta, spuse el gânditor aruncând o privire spre ecranul mare care strălucea uşor, creatura asta este laşă şi lăudăroasă. Nu este nicio cinste să lupţi cu ea.

— N-ar trebui să te simţi obligat să lupţi cu ea dacă ai găsi o

cale să fugi?

— Nici măcar atât cât m-aş simţi dator să lupt împotriva unei furtuni, domnule.

— Înţeleg, murmură Riker. Mulţumesc.

— Cu plăcere, domnule.

O spuse ca pe o ameninţare. *Ce voce! Bine că e de partea noastră,* se gândi Riker în timp ce continua să se plimbe şi încerca să gândească asemeni unui klingon. Lașă şi lăudăroasă! Aşa era. Un fenomen uriaş şi stupid cu mai multă energie decât ştia să folosească şi cu o proprietate de a fura în continuare.

Probabil se gândea că păstrarea vieţii victimelor pe care le făcea era cel mai bun lucru pe care-l avea de făcut. Dacă se gândea, ceea ce era improbabil. Sau gândea? Data fusese în contact cu *ceva* şi, evident, Deanna nu simţea acelaşi ceva. Poate că era vorba de mai multă inteligenţă decât părea.

Nu conta. Important era să poată pleca. Era important să nu cadă în capcană. Riker îşi aminti mult prea clar spaima din ochii lui Arkady Reykov când se „întâlniseră” amândoi pe coridor. Se întâlniseră – dacă aşa ceva era posibil. Deodată avu un sentiment de invidie şi îşi dori să pătrundă în mintea Deannei şi să aibă o discuţie cu Reykov şi cu Vasska. Cum ar fi? Să ia legătura cu oameni de o asemenea vârstă. O, partea atât de fascinantă a istoriei, când erau la un pas de a intra în epoca spaţială – ce vremuri trebuie să fi fost! Ei puteau să construiască astfel de vase cu care să plutească pe deasupra apei şi în care să intre o mie de oameni. N-ar fi interesant să vorbească cu Timofei Vasska şi să compare epocile? Oare ce trebuia să ştie Vasska? Trebuia să aibă cunoştinţe despre mare şi despre atmosferă, dar probabil că în acele zile nu li se întâmplau prea multe căpitanilor şi ofiţerilor lor. Şi tot tumultul politic al unei civilizaţii ca cea de pe Pământ – ce experienţă ar fi fost să poată înţelege gândurile unor astfel de oameni, aşa cum fuseseră ei. Trebuiau să fie hotărâţi şi rapizi. Probabil că-şi spuneau părerile deschis, fără să le ascundă, fără diplomaţie. Şi ei erau atât de aproape! Cereau ajutor, aşa cum pretindea Deanna. Parte din forţa marilor nave.

Dintr-odată începu să aibă un sentiment de vinovăţie. Cum putea fi atât de sigur de convingerile lui? Cum încercase să comunice Reykov cu el în momentul în care se întâlniseră pe

coridor? Ce însemna mâna aceea întinsă? Riker ştia că ar îndurera-o pe Deanna cu argumentele lui. Îşi aminti cum se albise la faţă şi cum i se întristaseră ochii când îl privise în acele clipe. Era destul de simplu să discute în contradictoriu cu Crusher. Doctorii erau obişnuiţi cu aşa ceva, iar Beverly era aşa de rece, încât inima ei bătea o singură dată pe zi. Dar Deanna nu ştia cum să reacţioneze într-o confruntare. Nu era în firea ei. El ar fi lovit-o atunci când ea ar fi fost la pământ.

Se apropie de scaunul de comandă şi apăsă intercomunicaţia. Întrebă încet:

— Spune-mi unde este acum consilierul Troi.

Computerul îi răspunse rapid şi clar:

— Consilierul Troi este în infirmerie, în zona izolată, camera patru.

— Şi acum? Cât or să mai lase să dureze experienţa? Murmură el ducându-şi nervos mâinile la spate.

— Am nevoie de mai multe informaţii pentru a răspunde, vă rog.

— Nu te întrebam pe tine. Terminat.

— Mulţumesc.

— Îl doare în spate, bombăni vocea feminină a computerului în timp ce se îndepărta.

Trebuie să găsim ceva. Până acum n-a mers nimic, dar trebuie să fie ceva. Separarea modulelor n-a făcut decât să le aducă necazuri şi mai mari. Sporirea energiei în scuturi nu făcuse decât să atragă şi să hrănească acea creatură. Probabil că energia fazerelor ar fi făcut acelaşi lucru cu alt gen de energie. Trebuia să existe o armă, ceva, o idee nouă în întreaga tehnologie a Flotei Stelare care să-i poată scoate de aici. Ideea era aici, încerca să se convingă Riker. Nu trebuiau decât să o găsească. Numai că nu aveau suficiente informaţii despre duşman.

Se întoarse şi privi umerii aplecaţi ai lui Worf care era cufundat în munca lui de cercetare.

Riker oftă şi se îndepărtă.

Să pleci în spaţiu pe o asemenea navă… era simplu să fii mulţumit de tine, să-ţi imaginezi că puntea e solidă şi că nava este inaccesibilă. Simplu să devii arogant în faţa morţii. Şi atunci când înţelepciunea bătrâneţii pune copii la bord… Ei bine? Ce să

mai spui?

— Domnule…

Se întoarse, atras atât de alarmă, cât şi de acuzaţia pe care o simţi în vocea care tuna. Pe puntea de deasupra, La Forge cobora din turbolift.

— Unde ai fost? Întrebă Riker. Apoi observă ușoare arsuri pe mânecile hainei lui La Forge, pete negre lăsate de transpirație și văzu chiar în spatele vizorului mânia care se citea pe fața lui. Riker făcu o pauză și puse o altă întrebare.

— Ce-ai pățit?

— Data m-a încuiat în camera de decontaminare a R.A. Mi-a luat o grămadă de timp să dau la o parte peretele şi să ajung aici. Domnule, el a plecat.

— A plecat? întrebă Riker cu o voce pierită. Unde?

— A luat o navetă şi a plecat să găsească creatura. Este numai vina dumitale, domnule!

— A luat… Eşti sigur?

— Eram la pupitrul de zbor. Computerul de la pupitrul de control a spus că a plecat acum o jumătate de oră.

— Worf! Verifică!

— Degeaba. A evitat toate releele care ar anunţa puntea. Cunoaşte toate trucurile, domnule. Ştii bine că este aşa.

— Worf, încearcă să-i dai de urmă! strigă Riker în timp ce ajunse din trei paşi pe punte, faţă în faţă cu La Forge.

— Ai idee ce-a fost în capul lui?

La Forge spuse:

— Speră să poată comunica cu creatura dacă se apropie mai mult de ea.

— Şi?

— De ce trebuie să mai fie şi altceva, domnule Riker?

— Hai, La Forge! O văd pe faţa ta. Ce mai este?

— Numai un amănunt minor, domnule. Fiindcă ai fost aşa de bun cu el, a plecat să afle dacă e destul de viu pentru ca acea creatură să-i sugă viaţa.

Riker simţi cum puntea se prăbuşeşte cu el. Strânse ochii atât de tare încât începură sa-l doară, îşi duse mâna la ei şi cu cealaltă mână se prinse de rampă.

— Oh, nu! gemu el. Fir-ar să fie! Cine ar fi ştiut că este atât de sensibil?

— Trebuia să fie? îl întrebă La Forge.
— Fir-ar să fie! murmură din nou Riker, de data asta în şoaptă.
— Worf! Ai vreun semnal de la naveta aia?
— Senzorii pasivi nu depistează nimic, domnule. Nu înţeleg. Chiar şi senzorii pasivi ar trebui să depisteze un obiect de mărimea unei navete.
Riker făcu un gest înspre Worf, dar privi spre La Forge şi întrebă:
— Ai vreo explicaţie pentru asta?
La Forge ridică din umeri.
— Data nu este prost, domnule. Probabil că are un scut sau ceva de genul ăsta care să-l ascundă când reuşeşte să ajungă destul de departe pentru a nu-i mai putea depista. L-am putea depista cu senzorii activi, cei pasivi nu sunt suficient de puternici şi Data ştie că nu vom avea curajul să-i folosim.
— Are vreun plan?
— Nu mi-a spus. Intenţiona să-i atragă atenţia, asta e tot ce mi-a spus.
— Worf, ar putea-o face la bordul unei navete?
Klingonul făcu o pauză, apoi spuse:
— Nicio problemă, domnule. N-ar fi nevoie decât să folosească armele aflate la bord.
Îndepărtându-se de ei, Riker îşi încrucişă braţele strâns, gândindu-se cum să rezolve problema creată chiar de el.
— Nu trebuia să facă asta…
— Datorită dumitale, a considerat că trebuie s-o facă, spuse La Forge.
Riker îi aruncă o privire tăioasă şi se răsti:
— Destul! Ştiu ce-am făcut! Ai ceva constructiv de spus?
La Forge se încordă, dar numai pentru o clipă, după care spuse pe un ton convenţional:
— Da, domnule. Cer permisiunea să iau o altă navetă şi să mă duc după el. Cred că asta ar însemna un risc numai pentru doi oameni şi ar distrage atenţia creaturii de la „Enterprise”.
— Şi când îl vei găsi, ce vei face? O să sari la el şi o să-i dai peste mână?
— Aş putea da coordonatele şi ne-aţi putea repera pe amândoi.

Riker tăcu o clipă, apoi sarcasmul încercă să-i acopere greşeala.

— Bună idee! se auzi el spunând, cu toate că nu voise să o spună cu glas tare. Se întoarse spre La Forge şi spuse:

— Dar nu tu ar trebui să te duci! Eu sunt vinovat de toată povestea asta. Din cauza mea îşi riscă el viaţa. Eu am să mă duc după el.

— Dumneata, domnule? Parcă spuneai că este numai o maşină. Că el nu are o viaţă pe care să și-o rişte.

Înăbuşindu-şi dorinţa de a prinde aceste cuvinte şi de a le zdrobi, Riker privi spre La Forge cu atâta intensitate încât aproape că văzu prin vizorul argintiu şi prin ochii orbi ai lui La Forge, îngrijorarea acestuia pentru Data. Se apropie de navigator şi spuse:

— Geordi, nimeni nu are nevoie să greşească mai mult decât o dată.

Dar La Forge insistă:

— De unde ştii că ai greşit?

Dar răspunsul era acolo, pe chipul lui Riker, chiar şi cuvintele.

— Maşinile nu-şi depăşesc programul. Nicio maşină nu s-a sacrificat pentru a-i salva pe alţii, spuse el. Data a făcut şi una şi alta.

La Forge se destinse puţin în momentul în care îl auzi pe Riker vorbind din suflet şi văzu schimbarea psihologică ce-i demonstră că ofiţerul era sincer. Chiar aşa mânios cum era, nu se putea îndoi de ceea ce văzuse.

— Nu ştiu dacă o să te asculte. Ştii ce vreau să spun.

Riker răspunse încet.

— O să-i fac să mă asculte. Se îndreptă spre turbolift, apoi se întoarse şi pocni din degete:

— Anunţ-o pe doctor Crusher să-l scoată pe căpitan din izolare, să-l stabilizeze şi să-i spună despre ce este vorba. Dar mai întâi aşteptaţi să pot ieşi din navă.

La Forge încercă să facă un pas spre el.

— Domnule, aş putea să…

— Nu, spuse Riker. Rămâi aici. De fapt, adăugă el cu un gest care arăta spre întreaga punte de comandă, preia comanda.

Amintirile neplăcute veneau una după alta, ca o avalanşă şi

nimic nu le putea opri. Nu era nimic care să-i distragă gândul sau să-i dea posibilitatea să se agaţe de ceva. Nicio mâncărime, nicio clipire, nimic. Nu mai putea să se concentreze asupra propriilor gânduri. Mintea se muta singură asupra altui gând. Cu cât încerca mai mult să se gândească la anumite lucruri, cu atât mintea lui se agăţă mai repede la ele şi nu mai voia să le lase. Nu mai avea cum să ocolească gândurile sau să oprească procesul. După ce îi relevase amintirile plăcute, mintea lui mersese mai adânc şi mai adânc în trecutul pe care, de mult învăţase să-l controleze. Toate întâmplările cumplite din copilărie şi chiar din perioada de adult îi reveniră în minte şi el nu reuşea să le oprească. Mintea lui era un câmp întins pe care toate aceste gânduri erau asemeni păsărilor sălbatice care ciuguleau.

De ce îl lăsaseră acolo atât de mult? De ce fusese uitat acolo?

Dacă măcar şi-ar fi putut mişca degetele de la picioare! Degetele de la mâini! Orice. Să-şi simtă propria prezenţă ar fi fost cât de cât ceva. Să audă cum respiră… dar nici măcar atât. Nu mai avea simţul scurgerii timpului oricât de mult ar fi încercat să-i controleze. Mintea lucra cam cu viteza a douăzeci şi patru de mii de cuvinte pe minut, aşa că, probabil, i se păruse că a trecut mai mult timp decât în realitate. Cât? Dacă ar fi putut clipi, ar fi putut să-şi dea din nou seama de trecerea timpului. Dacă ar fi putut simţi o răsuflare sau dacă ar fi putut să mişte un deget, ar fi avut un punct de referinţă. Dacă ar fi fost măcar ceva care să-i dea sentimentul timpului sau al vieţii… respiraţia, bătaia inimii, orice. Acum îi era greu să-şi dea seama dacă este treaz sau doarme, sau măcar să-şi dea seama care era deosebirea. Oricât încerca să-şi amintească propria persoană sau motivul pentru care era acolo, totul se scurgea din mintea lui aproape instantaneu. Gândurile nu mai puteau rămâne multă vreme în mintea lui. Apoi se instală distorsiunea. Blestemat să îndure abundenţa propriilor gânduri, simţi groaza viitorului. Chiar şi durerea ar fi fost binevenită.

M-au uitat. Au uitat că sunt aici. Dar unde este acest aici? Nu mai sunt sigur. Ştiu că m-au lăsat în urma lor? Au întrerupt monitoarele? Au uitat că au un căpitan pe nume Picard? Nu era şi el o entitate?

Riker voia să părăsim zona, să nu atacăm creatura… A folosit

ocazia ca să plece?

Ridicol!

Dar care alta poate fi explicaţia?

Creatura aceea este acolo. Probabil că a atacat din nou. Ne-a înghiţit pe toţi şi de acum, mă aşteaptă eternitatea. Dumnezeule! Probabil că suntem cu toţii în interiorul ei! Nu există o altă explicaţie. Unde altundeva aş putea fi timp de atâtea zile? Cum poate exista o asemenea singurătate? Omul nu a fost creat pentru aşa ceva. Eu am fost creat pentru aşa ceva. Nu vreau asta!

Braţele mele! Mi-au căzut. Nu mai am umeri care să le ţină. Coatele se măresc… genunchii… Cum mai pot să trăiesc în halul ăsta? Nu mă mai aud respirând! Nu pot să înghit! Ascult… nimic. Nimic. Unde sunt toate? Unde sunt ceilalţi?

Moartea nu trebuie să fie atât de nenaturală. Dar eu nu sunt mort. Nu sunt mort! Dar viaţa nu este aşa. Şi cum poate să fie altceva decât viaţă şi moarte? Beverly? Mă vezi? M-au lăsat în urmă. Au crezut că am murit şi mi-au lăsat trupul în spaţiu şi, nu se ştie cum, mintea mi-a rămas trează. Asta e monstruos… de neiertat! Nu pot să mă ating! O fiinţă umană ar trebui să se aibă măcar pe sine însuşi drept companie. Unde sunt? Daţi-mi drumul să ies! Nu mă lăsaţi în spaţiu! E atât de frig aici…

CAPITOLUL UNSPREZECE

Troi ieşi din camera izolatoare cu mâinile strâns încleştate. Nu putea să se încălzească. Îi fusese teama că nu va putea găsi cuvintele pentru a-i explica lui Picard percepţiile ei, că nu va găsi cuvintele potrivite pentru a reuşi să iasă de acolo şi să pună capăt acestei experienţe. Mintea era domeniul ei profesional şi această distorsiune mentală o iritase întotdeauna. Mintea nu trebuia deformată pentru a fi înţeleasă. Ce om era Picard!

Să se expună unui asemenea experiment riscant cu speranţa că-l va ajuta să ia o hotărâre mai bună şi mai sigură decât ar fi reuşit s-o ia în alte condiţii!

— Bea o cafea, Deanna, spuse doctor Crusher, pierzând numărul drumurilor pe care le făcuse Deanna între cameră şi monitor.

Troi se opri busc.

— Cum se simte? Ştii?

— Stabil fizic. Encefalograma este puţin neregulată, dar nimic care să mi se pară neobişnuit.

Scuturându-şi capul Troi spuse:

— Cred că sunt mai afectată decât îmi dau seama! Să-l las să facă aşa ceva! Eu n-am aprobat niciodată asemenea procedee.

— Dacă Picard va ieşi de acolo măcar cu puţin mai sigur şi tot a meritat.

— Eu nu sunt convinsă, spuse Troi.

— Aşează-te, te rog. Crusher comandă o ceaşcă mare cu cafea şi i-o dădu lui Troi. Dar se văzu obligată să strângă degetele femeii în jurul ceştii.

— Bea şi nu te mai gândi câteva minute la căpitan. Eu îţi garantez că el a uitat cu totul de tine.

— Asta mă sperie pe mine.

Crusher se înapoie la monitoare, le verifică, nu remarcă nicio

schimbare, apoi îşi încrucişă picioarele şi încercă să urmeze propriul sfat.

— Dar tu? Tu cum te simţi?

Ochii negri ai lui Troi priveau la ceaşcă fără să o vadă.

— Sunt cu mine în fiecare clipă. Sunt atât de disperaţi, Beverly, şi este o intimitate pe care nu ți-o pot descrie. Cred că niciun adevărat betazoidian n-ar putea-o înţelege. Eu am încercat atât de mult să-l fac pe căpitan să înţeleagă... şi pe Bill...

Crusher se aplecă în faţă şi scutură mâna Deannei încercând s-o liniştească.

— Nu pune prea mult la inimă. A făcut cum a crezut că e mai bine.

— Oare?

— Oh, aşa cred.

Troi simţi cum buzele i se încleştează în lupta cu emoţiile care o năpădeau.

— Aş vrea ca unul sau altul dintre noi să poată fi... în altă parte.

— Ştiu, spuse doctorul cu simpatie. Este greu să lucrezi cu cineva care reapare din trecut. Mai ales când nu este de acord cu tine.

— Speram să mă sprijine, spuse Troi cu voce spartă. Ne cunoaştem mai bine decât îi cunoaştem pe toţi ceilalţi de pe navă. Am crezut că dintre toţi oamenii, el îmi va accepta părerea.

— Nu este treaba lui să-ţi accepte părerea, Deanna, o ştii bine. Datoria lui este să fie sigur că în orice împrejurare critică, în orice situaţie, căpitanul e în siguranţă.

— Oh, Beverly, el nu asta făcea! Am simţit! El chiar credea în ceea ce spunea.

— Este dreptul lui, spuse Crusher mângâietor. Faptul că aveţi o afecţiune unul pentru celălalt nu înseamnă că trebuie sa aveţi şi aceleaşi păreri.

— Ştiu asta, dar...

— De când vă cunoaşteţi?

— De aproape cinci ani. O uşoară umbră de nostalgie îi destinse chipul. Am petrecut o perioadă foarte plăcută împreună înainte ca el să se hotărască să-şi devoteze viaţa unei misiuni

de lungă durată. A fost o perioadă când făceam planuri pentru viitor împreună… înainte să ne dăm seama că doream fiecare altceva de la viaţă. El era drăguţ şi atent, aşa cum este şi acum, poate mai brutal, mai arogant…

— Aşa cum este şi acum, completă Crusher cu un zâmbet jucăuş.

Troi o aprobă din cap.

— Asta, spuse ea arătând spre „Enterprise” a fost o coincidenţă pe care n-a bănuit-o niciunul din noi.

— De ce îi spui Bill când toată lumea îi spune Will?

Obrajii lui Troi se îmbujoraseră şi reuşi să zâmbească.

— Nu mi-am dat seama că este atât de evident.

— Nu este. Numai că eu am un spirit de observaţie foarte dezvoltat.

Zâmbetul delicat al lui Troi de accentuă.

— Bill sună ca un cuvânt din limba betazoidilor. Un cuvânt care îmi place… care îmi aminteşte de copilăria petrecută pe Betazed. Nu există o traducere, dar are legătură cu… Vai! N-ar fi trebuit să-ţi spun. N-am vrut să-l compromit!

— Spune mai departe, o rugă doctorul cu o strălucire şireată în privire. Compromite-l!

— Ei bine, înseamnă…

— Da?

— Cremă de bărbierit.

— „Bill” înseamnă „cremă de bărbierit” în limbajul betazoidilor?

Troi simţi că-i vine să râdă.

— Cuvântul ăsta îmi aminteşte mereu de crema de bărbierit macedoneană pe care o folosea întotdeauna tatăl meu. Era frumos parfumată şi… proaspătă…

— Asta explică totul, spuse Crusher. Impresiile latente ale copilăriei, despre tată… Asta este! Nu Riker te atrage! Ci amintirea pinilor! Şi cred că sunt un psiholog cinstit. Vino lângă mine, Deanna, începe să îmi placă. Aşteaptă să audă Wesley! „Crema de bărbierit Riker”.

— Beverly, să nu faci asta!

— Crezi că n-am s-o fac? Se va împrăştia imediat printre toţi cei sub douăzeci de ani…

Faţa îi era înveselită de ideea conspiraţiei când uşa infirmeriei

se deschise. Geordi intră şi fără cea mai mică ezitare arătă cu degetul spre camera de izolare şi spuse:

— Scoateți-l de acolo! Avem necazuri!

— Căpitane! Căpitane! Jean-Luc, mă auzi? Jean-Luc?

El îi auzi vocea. O auzise, după cum i se părea lui, ani de zile. Se mişcă spre ea printr-un întuneric cumplit, printr-un tunel în spirală, cu pereţi lucioşi şi, după o jumătate de eternitate, deschise ochii.

— Jean-Luc? Beverly Crusher era aplecată asupra lui şi îngrijorarea i se citea pe chip.

El simţi că durerea îi invadează chipul şi mai ales, efortul de a vorbi căci trupul său uitase cum s-o facă. Se simţi trădat, dorind să întrebe de ce îl lăsaseră acolo atâta timp, de ce îl puseseră să facă această experienţă, de ce lăsaseră fenomenul să-i devoreze pe el şi tot ceea ce era de valoare în el.

— Funcţiile neurologice se apropie de normal, Bev, spuse cineva din spatele ei. Un alt doctor. Cum îl chema? Mitchell? Da, neurologul.

— În sfârşit! oftă ea. Jean-Luc, înţelegi ce-ţi spun?

El încercă să-i facă semn din cap, dar simţi că acesta se sparge pur şi simplu în bucăţi. Încercă să-i mişte şi descoperi că nici gâtul nu e într-o situaţie mai bună, dar acum putea s-o vadă pe consiliera Troi stând lângă patul lui cu o altă expresie decât cea a lui Beverly. Furia începu să i se topească treptat pe măsură ce reuşea să deosebească realitatea de vis. Ca şi când s-ar fi trezit dintr-un coşmar, el trebuia sa-şi croiască drum prin ceaţă, deosebind pas cu pas realul de ireal.

— Dumnezeule... izbucni el. Vocea parcă scrâşnea. Cât... Cât timp...

Mai mult de paisprezece ore în stare de izolare, spuse Crusher. Şi ne-au trebuit mai mult de două ore să te trezim. Ţi-am spus că nu vreau să fac experienţa asta.

— Paisprezece, spuse el. Mi s-a părut că sunt...

— Nu mai vorbi până nu îţi revii. Linişteşte-te.

El îşi lăsă capul să-i cadă înapoi pe pernă, privi în tavan şi şopti:

— Dumnezeule...

Stătea întins, nemişcat, conştient de privirea lui Troi, dar incapabil încă să o întâlnească, cu mintea încă confuză.

Era ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un coşmar aproape, nesfârşit şi n-ar fi fost sigur care anume era numai visul. Această senzaţie o avu chiar şi când simţi sudoarea între degete – preţioasele lui degete, pe care le crezuse pierdute, şi în răceala picioarelor care nu voiau să se încălzească. În cele din urmă îşi auzi propria respiraţie. Neregulată, dar era o plăcere să o audă. Se concentră numai asupra respiraţiei atât de mult, încât atunci când uşa infirmeriei se deschise se întrebă de ce respiraţia lui se auzea aşa. Numai când locotenentul Worf se ivi de după consilier, Picard începu să deosebească adevărul de iluzie.

— Ai spus că o să ne anunţi când are să se trezească, bubui vocea lui Worf.

— Am spus că am să vă anunţ când starea lui va fi stabilă, îi răspunse Crusher rece. Şi nu este încă stabilă. Dar am să te anunţ când va fi cazul, locotenente, nu-ţi fie teamă.

Dar Worf nu plecă.

— Nava are probleme, doctore.

— Cred că vor trebui să aştepte.

Picard ridică o mână amorţită.

— Locotenente, se chinui el să spună, raportează!

— Am înţeles, domnule. A trebuit să vă scoatem mai repede din camera izolată pentru că este un nou caz de urgenţă. Comandantul Data a luat o navetă şi a plecat în sector pentru a încerca un contact cu entitatea. Comandantul Riker a plecat după el să-i caute.

— Cu… Picard se ridică pe jumătate din pat, dar fu repus la loc de doctor, de neurolog şi de doi internişti care reuşiră să-i îndepărteze pe Worf din calea lor.

— Cum? Când?

— Acum două ore, a plecat domnul Riker. Suntem în legătură cu el, dar nu l-a găsit pe Data. Menţinem legătura la minimum necesar, fireşte.

— Ce prostie… Ridicaţi-mă!

Crusher clătină din cap.

— Stimulent!

Picard privea neîncrezător cum îi apropia acul seringii de braţ. Situaţia trebuie să fie mai gravă decât mi-a raportat-o băiatul cu mintea asta plină de ceaţă.

— Nu face nicio mişcare bruscă timp de o oră, îi spuse ea şi

cei doi interniști îl ajutară să-și recapete echilibrul.

— Mă tem că nu ne-au mai rămas decât mișcările rapide, spuse el. În momentul în care își încerca picioarele regăsite, privirea o întâlni pe cea a lui Troi care se uita răbdătoare câțiva pași mai încolo, dorind să știe ce experiență trăise, ce hotărâse, și totuși fiindu-i frică să întrebe. Sau poate era prea sensibilă și știa că nu trebuie să întrebe. Avea să-i spună el când ar fi putut s-o facă. Da, asta era. Își dădu seama că asta era în ochii ei mari, exotici.

Întinse mâna spre ea și spuse cu fermitate:

— Consilier, vrei să mă însoțești pe punte? Situația asta a durat prea mult timp.

— Riker către Data. Riker către Data! Știu că ești acolo. Răspunde-mi! Nu mă mai lăsa să aștept. Senzorii mei te-au depistat și dacă mă obligi să-i mai folosesc o dată știi bine că s-a terminat cu noi. Mă auzi?

Era pentru a patra oară când îl amenința și pentru a patra oară când eșua. Era o înșelătorie. Senzorii lui nu-l depistaseră pe Data. Dar dacă Data *credea* că da… Ăsta era jocul. Era la jumătatea sistemului solar, călătorind la jumătatea vitezei subluminice. Pe monitorul din spate vedea nava „Enterprise” agățată în spațiul întunecat, liniștită în mijlocul acelor condiții nefavorabile, părând oricând gata de atac. Chiar și de acolo de unde era el, își putea da seama cât de scăzută era energia. În mod normal, motoarele trebuiau să strălucească puternic, pe când acum, aruncau o vagă pată de lumină. Razele de lumină care răzbăteau dinspre ferestrele navei abia se zăreau. Era o imagine ciudată a unei nave galactice, o imagine diferită de aceea a unei nave netemătoare să-și arate puterea. Dar azi nu îndrăznea s-o facă, cel puțin nu deocamdată. Nu înainte de a fi luptat împotriva celei ce o pândea.

— Răspunde, Data! Răspunde! Nu mă mai lăsa să mă frământ, spuse el. Nu îi era ușor să continue cercetarea. Naveta avea forma unei bărci. Burta îi era concepută să atingă ușor atmosfera, cei doi senzori laterali trebuiau să culeagă date despre deplasarea vânturilor, a furtunilor și chiar despre existența microorganismelor. În mod obișnuit, n-ar fi fost folosită decât pentru cercetare, dar acum era cea mai potrivită pentru

a-l găsi pe Data. Era mai mică şi mai rapidă decât celelalte navete şi senzorii ei mai sensibili puteau localiza mai uşor şi mai sigur, dând informaţii mai clare despre o navetă cu o energie mică cum era cea cu care plecase Data. Prima regulă a tacticii de luptă era: ia-ţi un cal mai bun.

Fireşte, nu lua în considerare cel mai evident fapt – acela de a se îndrepta în direcţia greşită, Data putând să fie la milioane de mile depărtare în cealaltă direcţie. Dar dacă Data era suficient de uman pentru a fugi numai mânat de instinct, atunci acest instinct l-ar fi îndreptat spre o stea pe care există viaţă şi căreia îi aparţinea. Unde putea fi creatura.

Şi, din nou, gigantul gazos fu din nou tovarăşul lui Riker în spaţiu. Brâul de asteroizi devenise mai curând o împrăştiere de pietricele în urma exploziilor antimateriei. Ciudat! De pe „Enterprise” distanţa asta nu părea aşa de mare. Fără masa navei în jurul lui, Riker resimţea totul mult mai acut şi, chiar dacă îi lua la fel de mult timp, căutarea lui exagera distanţa pe care o acoperea. Naveta lui părea infimă pe lângă acea panoramă întunecată. Părea pe naiba! Chiar era mică.

— Data, te rog, răspunde! încercă el din nou cu multă atenţie pentru a nu compromite totul.

Lucrând atât de încet, abia putea percepe schimbările de pe monitoare. Îşi umezi buzele şi murmură:

— Hai, Data, nu mă lăsa cu povara asta pe suflet.

— Aici, comandantul Data. Domnule Riker, te rog să te întorci înapoi.

Riker tresări, apoi îşi reveni.

— Data? Mă auzi?

— Da, domnule. Urmărirea dumnitale nu este bine gândită.

Riker deschise gura să arunce un ordin jignitor, dar îşi ţinu respiraţia şi schimbă imediat direcţia. Lucrând cât putea de repede, încercă să folosească senzorii la maximum posibil pentru a-l detecta pe Data fără să folosească prea multă energie şi să fie astfel depistat de entitate. Făcu o pauză, trase aer în piept şi spuse încet:

— Data, ştiu ce vrei sa faci. Geordi mi-a spus. Ştiu că o faci din cauza lucrurilor pe care ţi le-am spus şi vreau să-ţi spun… Am greşit. Nu aveam dreptul să spun tot ce-am spus.

— Apreciez, domnule. Dar asta nu schimbă acurateţea

afirmaţiilor dumnitale. Realmente m-ai ajutat sa mă înţeleg şi îţi sunt recunoscător pentru asta. Primesc semnale neregulate de la fenomen, domnule. Pare să se stingă şi să scadă contactul. Aş putea încerca să mă apropii suficient pentru a transmite şi pentru a recepţiona.

— Ar putea să te omoare! Nu încerca asta! Avem alte posibilităţi de a lupta.

— Lupta nu este practică în acest moment, domnule Riker. Am folosi propria energie împotriva noastră.

— Cred că Worf a găsit o soluţie până acum, îi spuse Riker, încercând să-i convingă. Dar avem nevoie de tine ca să ne ajuţi să formulăm teoria. Întoarce-te şi să ne întoarcem cât mai putem.

Urmă o pauză, suficient de lungă cât să-l facă pe Riker să fie nervos. În cele din urmă, îi spuse:

— Data! Trec pe comandă vizuală!

Imediat ce spuse asta, ecranul din dreapta lui sclipi şi-i oferi imaginea chipului lui Data, puţin statică din cauza energiei scăzute.

— Data, ascultă-mă! Vreau să te întorci cu mine. Eşti prea valoros pentru a te pierde în această încercare de a comunica cu această creatură. Fii înţelegător.

Expresia lui Data era de regret, dar şi de hotărâre în momentul în care răspunse:

— Chiar dacă nu voi reuşi să comunic cu creatura, trebuie să-mi continui cercetarea.

Chiar dacă ştia care urma să fie răspunsul şi o blestema pentru faptul că ajunsese în situaţia asta, Riker puse întrebarea:

— De ce?

— Trebuie să descopăr dacă fenomenul găseşte în mine ceva pe care să-l recunoască a fi esenţă de viaţă. Trebuie să ştiu dacă în mine există ceva uman, pentru a fi distrus, spuse el rar.

Riker privi spre ecranul luminat.

— Gândeşte-te, Data! Nu e logic.

— Nu, domnule, dar asta poate fi singura mea şansă de a descoperi, nu atât dacă sunt om, ci măcar, dacă am ceva viu. Şi, dacă entitatea nu reuşeşte să mă absoarbă, spuse el impasibil, voi avea răspunsul. Voi şti care mi-e locul.

— Locul tău este alături de noi, îi spuse Riker. Acum o ştiu.

Faci ceea ce nicio maşină n-ar face. Asta este de ajuns pentru mine.

Atunci se întâmplă ceva neaşteptat. Data îi zâmbi. Era un zâmbet simplu, spontan, copilăros, care îţi încălzea inima. Nici nu părea să-şi dea seama că zâmbeşte. Ochii androidului de culoarea sulfului avură o strălucire vie pe care Riker n-o mai observase niciodată atunci când stătuse în aceeaşi încăpere cu el, dar era şi un zâmbet plin de regret. Riker putea să spună – văzuse doar atâtea zâmbete – putea să spună ce însemna.

— Picard către Riker! Mă auzi?

El tresări la auzul vocii total diferite care răsunase atât de brusc şi apăsă câteva butoane.

— Data, rămâi pe recepţie!

Ecranul se stinse, apoi arătă o altă imagine.

— „Enterprise”, aici Riker.

— Ce naiba cauţi acolo, Numărul Unu?

— L-am găsit pe Data. Am reuşit să comunic cu el. Cel puţin asta încerc să fac.

— Dacă ipoteza lui are succes? Este singura fiinţă pe care entitatea a depistat-o a fi la graniţa dintre o fiinţă umană şi o maşină. Ar putea fi singura noastră şansă de a comunica.

— Aşa este, domnule, dar cred că riscul este mai mare decât avantajul, mai ales pentru Data.

— Atunci nu mai pierdeţi timpul acolo! Atunci fă o triangulaţie şi noi vă vom readuce pe amândoi la bord. Nu-mi pot permite să vă pierd pe amândoi. Vom discuta mai târziu despre cele două navete pe care vi le-aţi însuşit. Poţi să fii sigur de asta.

— Da, domnule, am înţe… Data! Opreşte-te!

— Riker, ce se întâmplă? Raportează!

— Armează armele navetei. Va trage la întâmplare pentru a atrage creatura. Data, nu folosi armele! E un ordin!

— Regret, domnule Riker, spuse Data calm, dar trebuie să deschid focul înainte să te apropii prea mult pentru a fi prins şi dumneata. Nu cred că vor avea influenţă la distanţa la care…

— Riker! Vocea lui Picard răsună în întreaga navetă. Primim date despre o cantitate masivă de energie. Trebuie să fie chiar deasupra lui. O vezi?

— Da, spuse Riker.

Transpiraţia îi curgea pe frunte şi, în momentul în care

ecranul se lumină, era deja ud leoarcă.

În spaţiu, în faţa lui, forma alungită a navetei era urmărită de binecunoscuta şi hidoasa imagine, care avea să devină coşmarul lui. Se apropie de naveta lui Data cu viteza luminii şi o înghiţi cu totul în timp ce Riker o urmărea neajutorat cum îi acoperea jumătate din spaţiul de vizibilitate. În timp ce devora nava lui Data, întinse un braţ lung, electric, prin spaţiu, spre Riker.

Fiori reci îi cuprinseră braţele. Îşi repezi mâna spre butonul intercomunicaţiei.

— „Enterprise” dematerializează-ne acum! Acum!

Senzaţia de greaţă provocată de această operaţiune se resimţi aproape imediat. Probabil că Picard fusese pregătit, probabil că anticipase această mişcare. Riker se lăsă în voia lui, de parcă asta l-ar fi putut ajuta şi privi spre ecran, în timp ce simţea cum se dematerializează. Dar putea să mai vadă încă destul de clar ecranul, atunci când naveta fu făcută ţăndări şi motorul explodă în mii de bucăţi.

Câteva secunde mai târziu, interiorul navetei de cercetare dispăruse şi pereţii cenuşii ai camerei de transportare începură să apară în jurul lui. Deasupra lui, o lumină blândă, dedesubt, platforma incandescentă… alături de el… o altă formă se materializa.

Se ridică cât putu de repede, dar instinctiv se dădu înapoi din faţa învelişului electric ce-l înfăşură din nou pe Data. De data asta părea să aibă un scop – sau îşi imagina el?

— Data! strigă el fără să se gândească.

Scânteile mai străluciră de câteva ori în jurul lui Data, apoi păliră. Riker se îndreptă imediat spre Data. Tocmai la timp ca să-l prindă.

Platforma se zgudui în momentul în care căpitanul Picard şi Geordi La Forge apărură de nu se ştie unde şi îngenunchează alături de Riker şi de trupul leşinat al lui Data. Ochii lui de android priveau în sus, dar nu într-un punct anume. Inima îi bătea încă, conştiincioasă. Pulsul se mai simţea, deşi slab. Biomecanica mai funcţiona în învelişul pe care îl numea trup. Dar scânteia vieţii care arătase un curaj pe care nicio maşină nu-i avusese…

Se stinsese.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Data era întins sub un fascicol de lumină în laboratorul principal al infirmeriei. Doctori, neurologi, microenergeticieni, experţi în robotică se învârteau deasupra lui, dar niciunul nu-i putea scoate mărul otrăvit rămas în gât. Zăcea acolo, pe masă, cu chipul mai puţin placid decât ar fi trebuit să fie cel al unui cadavru, cu o expresie de surpriză, poate chiar de revelaţie.

Pentru Picard, întunericul care coborâse asupra încăperii era asemeni unei strofe de Poe. Se plimba în jurul micului grup, privea iar la ochii opalescenţi ai lui Data şi încerca din nou să înţeleagă ce văzuse androidul în ultima clipă. Experienţa trăită în cameră îi rămăsese încă vie în minte, făcându-l să se simtă, într-un fel, izolat de aceşti oameni care nu trecuseră prin aşa ceva. Credea că ştie cum trebuie să fie aceasta înviere, cum trebuie să fie când eşti prins de creatura aceea numai ca să te trezeşti cu o nouă cunoaştere şi să poţi fi capabil să o foloseşti. El se trezise cu o monumentală diferenţă în propriile percepţii. Culorile păreau mai strălucitoare, mirosurile mai plăcute, formele mai frumoase. Se întrebase brusc cum de poate fi atât de viu.

Pe acea masă, chipul lui Data părea să fi păstrat aceeaşi mirare, numai că el nu se mai trezise.

Când Beverly Crusher se îndepărtă, în cele din urmă, de masă, faţa ei era aproape furioasă şi trupul ei de salcie îşi pierduse ceva din graţie. Se îndreptă încet spre colţul unde stăteau neliniştiţi Riker şi Geordi, nu prea aproape unul de celălalt, iar Picard se întoarse să o întâmpine. O întrebă în şoaptă:

— Nicio speranţă?

Doctorul oftă.

— Din partea noastră, nu. Atât cât ne putem da seama,

creierul de android al lui Data mai operează încă în întreaga complexitate a trupului. Dar nu mai are cunoştinţă de sine. Nu știm ce să mai facem.

Geordi se întoarse spre ei, de acolo de unde stătuse cu faţa la perete.

— Cum să-l mai găsesc? întrebă el cu gâtul uscat.

Pentru prima oară îşi îngăduia să recunoască faptul că Data putea fi cu adevărat pierdut pentru ei, chiar dacă inima îi mai bătea încă.

— Cum a putut să ia o parte din el şi să plece… creatura?

Riker îşi încrucişă braţele şi se propti cu un umăr în perete. Aşa cum se uita în podea, plin de regret, chipul i se acoperea de riduri.

— Probabil creatura n-a făcut distincţie între trupul lui Data şi navetă. Dacă ar fi fost în întregime organic, trupul i s-ar fi ridicat asemeni unui fum, sau cum s-o fi întâmplat cu celelalte fiinţe organice, adăugă el morocănos. Asta a vrut…

Picard îl privi pe primul ofiţer. Nu-l văzuse niciodată pe Riker atât de deprimat, niciodată nu-i auzise acest ton în voce. Furios că nu ştia pe de-a-ntregul ce se întâmplă între cei doi ofiţeri ai lui, îşi îndreptă privirea spre energeticieni şi doctori care deveneau din ce în ce mai neajutoraţi şi se îndepărtau pe rând, clătinând capul.

— Oricum ar fi, spuse căpitanul gânditor, Data a găsit răspunsul.

Mânia începu să-i ardă mintea, o undă de căldură se strecură printre celelalte gânduri, făcându-l să se cutremure. Îl cuprinse o mânie şi mai mare când şi-l imagină pe Data, prins în interiorul acelui fenomen, îndurând ceea ce Picard însuşi îndurase în cele paisprezece ore de iad.

Umerii îi deveneau şi mai ţepeni pe măsură ce mânia creştea. Se întoarse spre ieşire şi spuse plat:

— Voi fi în sala maşinilor.

Plecă, dar plecă singur. Când ajunse jos, refuză toate ofertele inginerilor de a-l ajuta sau de a-l însoţi, le evită privirile curioase atunci când intră, în camerele speciale de unde ieşi cu programe ale unor computere pe care nu i le dăduse nimeni. Se răspândi zvonul că Picard era acolo, făcând ceva pentru el, fără să ceară

ajutorul nimănui şi, nu peste multă vreme, ochi curioşi începură să-i urmărească din zeci de locuri ascunse ale complexului mecanic. Chiar în întuneric el stătea la vedere pentru că nu era obişnuit cu aceste încăperi. Unii ingineri tineri şi mâi curioşi care îl văzură furişându-se pe acolo încercară să afle ce vrea să facă. Descoperiră că Picard ştia perfect de bine ce făcea şi că ştia la fel de bine să îi împiedice să afle. Privea, fără să poată face nimic, fiindcă el era căpitanul şi tot acel echipament era al lui. Ştiau că va fi ceva foarte secret. Îşi spuseră unul altuia că ar fi mai bine să-i anunţe pe primul ofiţer, dar nimeni nu se oferi să se ducă.

Şi astfel, enigmaticul căpitan al navei „Enterprise” se învârtea printre ingineri de mai bine de o oră, fără să vorbească cu vreunul dintre ei, oferind cel mai fantomatic surâs celor care se apropiau prea mult, oprindu-se când ici când colo, precum o molie şi apoi pornind din nou şi neîngăduind nici unui suflet să-i pună o întrebare directă. Era prea sigur pe fiecare mişcare, pe fiecare pauză, pe fiecare atingere.

Apoi plecă. Fără o vorbă, fără să dea un ordin.

Odată plecat, Picard se opri pe una din punţile de mai sus şi atinse cel mai apropiat buton de intercomunicaţie.

— Picard către infirmerie! Domnule Riker mai eşti acolo?

Aproape imediat, vocea puternică a lui Riker răspunse:

— Da, căpitane, sunt încă aici. Nicio schimbare.

Picard privi la snopul de elemente scoase din mai multe computere şi pe care le luase cu el. Păreau nefolositoare aşa cum le ţinea, dar erau mortale.

— În zece minute, vreau ca dumneata şi La Forge să fiţi pe punte. Povestea asta a durat prea mult.

Cuvintele lui se auziră în toată nava şi fiecare îşi spuse că acum, acel fenomen urma să îl înfrunte pe căpitan.

Înainte să intre pe punte, Picard puse toate elementele la locurile lor, în pupitrul de control.

Picard voia să folosească toate comenzile nou create de la pupitrul său. Se gândise să folosească un cod pe care să-l poată introduce de oriunde de pe navă, dar în ultima clipă renunţă la idee, şi introduse un singur buton. Şi chiar în acel loc urma să fie scaunul comandantului. Dacă trebuia să apese cu degetul pentru a înfrunta destinul, acela era locul lui de drept, în fruntea

maiestuoasei sale nave.

Se întoarse pe punte, foarte sobru, printre cei aflaţi pe punte, Riker, La Forge, Troi, Wesley, Crusher, Worf, care aşteptau cu toţii. Simţea lipsa lui Data alături de Obs, o simţea foarte acut. Mânia îl cuprinse din nou.

— Mă bucur că sunteţi cu toţii aici, spuse el ceremonios, apropiindu-se de scaunul de comandă. De data asta nu-i mai atinse ca de obicei. De data asta scaunul însuşi era o sursă de energie rece.

— Vreau să ştiu la ce concluzie aţi ajuns, care sunt opţiunile voastre, cum putem lupta cel mai bine cu această fiară. Dacă va trebui să secăm nava asta de ultimul volt, de ultima moleculă, o vom face. Creatura de acolo ne-a făcut să pierdem viaţa unuia dintre ai noştri. Nu va merge mai departe în galaxie. O vom opri aici şi acum.

Deanna Troi închise ochii, atât era de mare uşurarea şi gratitudinea ei. Picard îi văzu reacţia și o înţelese atât de bine de parcă ar fi fost chiar el un betazoid. Când ea îşi ridică privirea şi deschise ochii, el văzu că strălucesc plini de lacrimi, dar că ea zâmbea. Dar apoi zâmbetul îi pieri de pe buze şi ochii i se umplură de uimire. Acum vedea în inima lui, văzu hotărârea din mintea lui, pe care nu şi-o ascunse, văzu circuitele care duceau acum un anumit mesaj în zeci de locuri din structura navei şi gândul pe care un căpitan îl poate avea numai în momente de supremă disperare. Se uită la el, apoi coborî privirea spre braţul fotoliului, spre butoanele care legau voinţa căpitanului de restul navei. Înţelese. Picard îi urmări privirea, fără să o liniştească şi fără să o întrebe asupra motivului tăcerii ei. El ştia că ea nu va spune nimic. Acum se înţelegeau unul pe celălalt.

Riker făcu un pas înainte – nu atât din cauza surprizei.

— O vom doborî? întrebă el.

— O vom omorî, domnule Riker.

Primul ofiţer făcu o pauză, îşi muşcă buzele, apoi întrebă:

— Nu este în firea dumnitale, căpitane.

Picard ştia ce este în spatele ochilor lui Riker şi acea mişcare a capului. Îl privi drept în ochi.

— Nu-i aşa? Este mai aproape de firea mea să-i las pe prădătorul ăsta să umble liber prin galaxie şi să înghită tot mai multe vieţi.

În clipa aceea văzu o undă de nerăbdare. Chiar şi Riker îşi dădu seama cât de mult aşteptase ceva care să-l mânie atât de tare pe căpitan. Ochii căprui ai căpitanului se îngustară, profilul roman se îndreptă spre ecran, maxilarul îi era încleştat.

Dar chiar şi aşa, după aceste cuvinte ale lui Picard, Riker făcu un efort ca să acţioneze aşa cum considera c-ar fi de datoria lui.

— Şi cum rămâne cu Prima Directivă? Nu putem păzi întreaga galaxie.

— Chiar şi Prima Directivă trebuie să aibă o oarecare elasticitate, spuse Picard cu fermitate. Nu era nicio îndoială că se gândise profund la acest aspect şi se luptase şi el cu această întrebare. Aşteptă o clipă, apoi se îndreptă spre pupitrul lui. Toate privirile îl urmăreau.

— De la o oarecare distanţă, creatura asta poate părea o utopie, Will, spuse el destul de tare pentru a fi auzit. Dar atunci când te uiţi cu atenţie la ea, este cu totul altceva. Este un tiran şi te obligă să-i provoci la luptă. Aici nu vor fi niciun fel de tirani, spuse el. Iar refuzul de a lua o hotărâre nu e decât o formă de laşitate din partea ei.

Riker se apropie de căpitan şi cei doi bărbaţi priviră spre ecranul mare la tot ce se vedea dincolo de el.

— Eşti atât de convins? întrebă el. Se întrebă de ce această continuă rezistenţă. Ştia foarte bine că Picard nu era omul care să vrea să impresioneze, că acest om ar fi întors nava şi ar fi zburat în direcţia opusă, dacă ar fi existat posibilitatea de a evita folosirea armelor, dar trebuia să mai facă o ultimă verificare. Trebuia să fie sigur.

Dar căpitanul nu mai spuse nimic. Îl privi numai pe Riker exercitându-şi prin această simplă tăcere, dreptul de comandant.

Riker dădu din cap şi se dădu înapoi câţiva paşi, făcându-şi mesajul limpede.

Căpitanul se întoarse şi, stând pe platformă, cu toată întunecimea spaţiului drept fundal se adresă tuturor celor aflaţi pe punte.

— În ordine, ce date aveţi?

— Domnule, începu Worf din partea opusă, am ajuns la concluzia că s-a retras după primul atac pentru că atinsese capacitatea maximă de absorbţie. Am calculat cantitatea de

energie înghiţită şi am ajuns la concluzia că o putem supraîncărca.
— Riscuri?
— Ar putea exista şi riscuri. Fazerele noastre pur şi simplu nu pot scoate atâta energie pentru a realiza acest scop. Creatura consumă energia mai repede decât putem pompa noi pentru a o umple la refuz.
Picard îşi strânse buzele şi încercă să-şi imagineze o asemenea creatură, dar nu putu decât să privească datele şi să-şi dea seama că erau adevărate. În spatele lui se auziră voci care îl enervară, aşa cum muştele enervează caii. Geordi şi Wesley. Geordi şi din nou Wesley care argumenta. Un schimb de şoapte care îl iritară în momentul în care el încerca să găsească o soluţie miraculoasă şi, în cele din urmă se întoarse şi întrebă:
— Voi doi aveţi ceva de adăugat sau nu?
Amândoi bătură în retragere, iar obrajii lui Wesley se îmbujorară…
— Oh, nu, domnule…
— Ba da, domnule, îl contrazise Geordi.
— Dar nu merge, spuse Wesley trăgându-l pe Geordi de mânecă.
— Data ţi-a spus cum trebuie să procedezi ca să funcţioneze.
— Dar dacă nu funcţionează?
— Când urmează să mori, o şansă la un milion e preferabilă decât nimic, Wes.
— Pe toţi dracii! urlă Picard. Despre ce tot vorbiţi?
Wesley căzu într-o muţenie profundă, în timp ce Geordi lupta cu sine însuşi şi, până la urmă, câştigă.
— Wes are o idee despre cum ar putea să crească energia navei prin sistemele fazerelor.
— În ordine, spuse Picard. Ascult. Fiţi scurţi.
— Wesley, spuse!
Wesley îşi umezi buzele şi încercă să-şi îndrepte spatele.
— Păi, domnule, este un sistem de intensificare a fazerelor care creează mai multă energie cu mai puţină energie de bază spărgând primul ciclu al fazei în mai multe frecvenţe, apoi reintegrează toate fazele într-un ciclu final. Domnul Data mi-a explicat cum ar putea funcţiona şi Geordi crede ca am putea…
— Problema este, spuse Geordi atât de repede pe cât ceruse

Picard, problema este că dac-am putea modifica fazerele navei conform acestei teorii, am reuşi să umflăm creatura asta cu de cinci ori energia de care are nevoie atunci când…

— Mă pricep şi eu la lucruri din astea, locotenente. Ceea ce-mi prezinţi acum e într-adevăr o idee foarte radicală. Picard coborî şi veni în mijlocul lor.

— Da, sunt momente radicale. Spunând acestea apasă butonul intercomunicaţiei, în timp ce toţi ceilalţi îşi ţineau respiraţia.

— Picard îi cheamă pe Argyle şi pe MacDougal. Adunaţi-vă materialele. Vă aştept în trei minute. Sublocotenent Crusher, vreau să prezinţi teoria ta inginerilor şi să-i laşi pe ei să hotărască dacă poate fi implementată.

— Domnule, spuse repede tânărul, pot să construiesc cristalul la fel de bine ca oricare dintre ei.

Căpitanul îl privi lung.

— Îi vom lăsa pe profesionişti să se ocupe de treaba asta, domnule Crusher. Ceea ce descrii consumă antimaterie pură şi cu asta nu este de joacă.

El se îndepărtă, dar Wesley îl urmări, scăpând din strânsoarea lui Geordi în ultima clipă. Scuipă cuvintele ca pe nişte mingi.

— Întotdeauna mă tratezi ca pe un copil. Chiar şi atunci când sunt pe punte.

Căpitanul se întoarse. Vocea lui căpătă o rezonanţă metalică.

— Eşti pe punte, spuse el, pentru că eu am hotărât să fii aici, fiindcă o meritai. Abilitatea ta întrece ştiinţa de carte, tinere. Poate că vei învăţa şi nu vei uita niciodată că cei din jurul tău valorează mai mult prin experienţa pe care o au decât valorezi tu pentru talentele pe care le ai. Va trebui, ca şi toţi ceilalţi, să-ţi aştepţi rândul. Acum, te rog să treci la locul tău, să închizi gura şi să vii cu mine acolo unde talentul tău va putea fi folosit împreună cu experienţa celorlalţi.

Wesley fu obligat să-şi repete din nou ideea. Inginerii se uitară la el, se încruntară, îşi dădură ochii peste cap, priviră cu coada ochiului – parcă erau înţeleşi. Până să ajungă în camera reactorului, aveau deja jumătate din formulele mecanice calculate în cap. Picard rămase să privească acea maşină a inteligenţei pusă la treabă. Îl privi şi pe Wesley, mândru de

strălucirea minţii şi a tinereţii lui învârtindu-se printre inginerii cu atât de multă experienţă. Chipul băiatului era luminat când de uimire, când de umilinţă, de fiecare dată când inginerii îi aruncau câte o întrebare de care pur şi simplu uitaseră. Picard îşi dădea seama după expresia de pe chipul copilului că acesta nu înţelegea de ce inginerii trebuiau să ştie unele dintre lucrurile despre care întrebau. Şi pentru fiecare întrebare la care primeau răspuns, se iveau alte două, trei probleme care trebuiau rezolvate şi la care nu se gândiseră până atunci. După un timp, băiatul îşi dădu seama de ce ideea lui părea atât de ciudată. Inginerii nu priveau fazerele prin componentele lor. Ei le priveau ca o parte a întregii nave, al complicatelor sisteme, fire, circuite, energii, fluxuri, toate legate între ele. Nu era suficient ca fazerele să funcţioneze. Ele trebuiau să lucreze în conformitate cu o mie de alte unităţi.

Îndată ce inginerii înţeleseră această idee, începură să lucreze cu tragere de inimă. După câteva încercări, apoi după o refacere completă a întregului sistem toate teoriile deveniră aplicabile. Probleme pe care Wesley nu le întrevăzuse, găsiră acum dezlegare. Totul lucra armonios, antimateria era stocată în loc sigur şi totul în mai puţin timp decât îi luase lui Wesley ca să-şi construiască originala machetă. Dădu ocol noului dispozitiv şi clătină din cap nemulţumit. N-avea nimic din tot ce-şi imaginase. Acum vedea la ce foloseşte fiecare componentă, dar pur şi simplu nu arăta aşa cum îşi imaginase el.

Picard privi amuzat acea curiozitate a tânărului. Îi plăceau tinerii.

În cele din urmă, şeful inginerilor se apropie de căpitan şi de Wesley, ştergându-şi mâinile de salopetă şi spuse:

— Noi am terminat, căpitane.

— O să funcţioneze?

— Asta nu pot să spun, domnule. Jumătate este teorie şi cealaltă jumătate este făcută pe bâjbâite. Toate sistemele sunt la locul lor, au energie, au antimaterie, totul e sigur. Cât despre cum funcţionează? Asta numai dacă o testăm putem afla.

— O vom testa în luptă, spuse Picard trist. Se pare că nu avem de ales. Nu putem…

— Riker la căpitan! Alarmă!

Picard se repezi la primul aparat de intercomunicaţie:

— Aici Picard. Ce este?
— Este aici, domnule! Perioada de linişte s-a terminat.

Când Picard şi Wesley ieşiră în goană din lift şi se repeziră pe punte, nu mai era întuneric. Luminile de alarmă roşie străluceau pe fiecare perete, dar luminile principale nu fuseseră încă aprinse. Ecranul principal nu mai putea cuprinde imaginea albastră-roşie a entităţii în cea mai cumplită apariţie a ei. Toate monitoarele arătau această ameninţare.

Echipajul cerceta monitoarele şi fiecare se uita la celălalt de parcă ar fi căutat o uşă care nu fusese păzită, un singur drum care i-ar fi putut salva. Dacă ar fi ştiut că priveau spre acel loc tactic care urma să fie folosit, atunci n-ar mai fi fost nicio altă posibilitate.

Picard se opri la capătul rampei.

— Care este situaţia?

Picard trecu pe lângă Troi şi se opri în faţa lui.

— Ne dă târcoale. Distanţa se reduce cu douăsprezece mii de mile pe minut.

— Deci nu ne-a descoperit încă?

— Foloseşte un nou sistem de depistare. Ştie că suntem pe aici pe undeva, şi a înconjurat întreaga zonă, cuprinzând gigantul gazos, asteroizii, totul. Cercul se strânge. Deşi este ceva mai mare decât am observat la început.

— Care este mărimea acum?

Worf apăru alături de Picard.

— Abia trei virgulă unu Unităţi astronomice în diametru, domnule.

— Dumnezeule! mârâi Picard. Acum îşi dădea seama de situaţie. Erau în interiorul unui pumn uriaş care se închidea prinzându-i la mijloc.

— Ce crezi, Worf? Putem deschide focul?

Worf se încruntă ameninţător. Nu-i plăcea răspunsul pe care trebuia să îl dea.

— Nu, atât timp cât are forma asta, domnule. Ar disipa energia în proporţie directă cu suprafaţa. N-am putea pompa suficientă energie pentru a o suprasatura…

Picard se repezi la staţia tactică şi rămase alături de Tasha Yar.

— Când vom putea s-o obligăm, să se strângă din nou? Unde este Gigantul gazos?

— În faţa ei.

Riker apăru pe punte şi spuse:

— Care este planul, căpitane?

— Ne vom ascunde după un pom, domnule Riker, spuse căpitanul. Lumina ciudată de pe monitoare va arunca o lumină purpurie pe faţa lui. Nu va fi în stare să absoarbă toată energia gigantului gazos din faţa ei aşa că va trebui să se strângă. Când o va face, noi vom fi pregătiţi.

— Am înţeles, căpitane, spuse Geordi, încercând să nu se uite spre Ops, unde Wesley se strecurase pe scaunul lui Data.

Picard continuă:

— Pregătiţi un mesaj către Flota Stelară, un singur impuls şi viteză maximă. Dacă nu reuşim, vreau ca Federaţia să fie pregătită. Scuturile activate la maximum, adăugă el ridicând o mână pentru a-şi apăra ochii de strălucirea ecranelor.

— Activaţi scuturile! spuse Yar. Energia maximă pentru apărare. Se opri pentru a privi spre monitoarele ei şi spuse aproape imediat şi dintr-o suflare:

— Căpitane, se apropie!

— Nu te îndepărta de gigantul gazos. Mai aproape! La Forge!

— Încerc, domnule.

De-a lungul scuturilor navei, cumplita forţă a fenomenului începu să bubuie. Ştia unde este nava, dar descoperise că găsise două lucruri – o navă şi o planetă masivă care era de fapt un ghem de energie. Oricum s-ar fi contractat, oricum şi-ar fi strâns pumnul, planeta făcea toate eforturile pentru a înghiţi nava. De fiecare dată când creatura încerca să se strângă în jurul prăzii sale era trasă înapoi de energie, apoi trasă în direcţia opusă de gigantul gazos. Convulsii de energie electrică scuturau nava şi pluteau prin atmosfera gigantului gazos. Nava respinse atacul cu toate rezervele de energie pe care le avea, lăsându-le să se scurgă cu fiecare clipă.

— Suprafaţa se încălzeşte, căpitane, raportă Yar. Intrăm în atmosferă.

— Căpitane, ţipă Troi. Cum el nu folosise armele şi nici nu apăsase butonul albastru, ea ţipă înspăimântată şi privi spre ecranul strălucitor.

Fire de fum şi pâlpâiri uşoare apărură pe console în timp ce nava se zbătea din nou să scape de prădător. Dar Picard nu mai dădu alte ordine. Stătea pe locul lui, lângă scaunul lui cu mâna strânsă pe braţul fotoliului unde se afla butonul albastru.

— Căpitane, ţipă Yar, ridicând ochii spre ecranul principal. Chiar în timp ce vorbea, fiecare ecran se întunecă de parcă toate imaginile ar fi fost supte de ecranul principal care arăta acum imaginea compactă, strălucitoare a creaturii, revenită în forma ei iniţială.

— Pregătiţi-vă! strigă Picard, dar ea era deja deasupra lor, repezindu-se asupra navei.

„Enterprise” fu luată de un pumn uriaş de lumină de multe ori mai puternică decât înainte şi din nou un bombardament electric se abătu asupra punţii.

— Trageţi în plin, ordonă căpitanul în zgomotul asurzitor.

Nava scuipa energie. Clătinată de fiecare împuşcătură, „Enterprise” îndura pedeapsa în timp ce noul sistem despărţea energiile ce voiau să fie împreună, apoi le amestecau în ultima clipă. Entitatea se învioră, scuturând nava. În jurul lui, Picard văzu echipajul atacat de luminiţele argintii şi curenţii albăstrii.

— Nu opriţi focul! ţipă Picard prinzându-se de scaun în timp ce energia era pompată în continuare chiar în inima creaturii.

— Volumul creaturii a devenit instabil, ţipă Worf. Merge!

Dintr-odată, nava se cutremură până în adâncuri şi fazerele se opriră.

— Ce este? Picard încercă să se întoarcă, dar nu reuşi decât să se răsucească pentru a vedea pe Yar.

— Fazerele s-au topit, căpitane. Miezul a explodat.

Picard simţi cum i se opreşte inima.

— Căpitane! Chipul lui Troi apăru lângă umărul lui. Se agăţă de braţul lui cu amândouă mâinile, cu ochii îngroziţi.

— Fă-o! Fă-o! Te rog!

El privi spre butonul albastru. Îşi repezi mâna spre el.

Chiar făcu o mişcare pentru a lupta împotriva atacului electric şi simţi cum alunecă. Începutul experienţei cu o cameră izolată… conştiinţa începea să-i plutească, să-i părăsească…

Vocea lui Troi străpunse durerea care îl chinuia:

— Căpitane!

Butonul albastru era la numai câţiva centimetri de degetul lui.

Se concentră asupra lui, legându-l de propria identitate şi de amintirile lui de parcă ar fi fost nişte frânghii atârnate în abis. Dacă ar fi găsit energia…

— Energie, spuse printre dinţii încleştaţi, gigantul gazos, Yar!

Dar ea era neajutorată, prăbuşită peste Worf în lumina care devenea din ce în ce mai puternică acum când scuturile navei erau activate la maxim.

— Riker, urlă Picard.

Îl văzu ca prin ceaţă pe Riker abia târându-se înspre scaunul de la pupitrul de comandă.

O formă apăsă umărul lui Picard şi o formă întunecată se apropie de cotul lui… o mână. Mâna lui Troi… întinzându-se spre butonul albastru. O auzi cum se zbate să treacă de el, să se opună cumplitului asalt, aşa cum promisese că va face.

Îşi repezi braţul stâng şi o sprijini, dar hotărârea ei o făcea să capete o putere supraomenească, se apăsă cu putere pe umărul lui, cu cealaltă mână întinsă spre butonul albastru.

— Lasă-mă pe mine, bâlbâi ea printre descărcările electrice.

Picard o smulse cu ultimele puteri de lângă scaun şi amândoi căzură peste pupitru.

— Riker! urlă Picard cu ultimele puteri. Grăbeşte-te! Viteză maximă!

Chiar în momentul în care vorbise, fotonii izbucniră afară şi se loviră de atmosfera gigantului gazos, pătrunseră în miezul ei activ, obligând-o să elibereze energie. Nava nu îşi micşoră energia. Continuă să trimită fotoni în reactorul planetar obligându-i să explodeze întruna până când, în cele din urmă se produse dezagregarea finală. Jumătate din miezul planetei erupse şi fu proiectat în spaţiu.

Şocul catapultă nava în spaţiu, o aruncă în afara orbitei de megatonele de materie explozivă.

Nava se răsuci în spaţiu, gravitaţia se duse dracului, aruncând oamenii unii în alţii ca pe nişte păpuşi şi, apoi, se stabiliză la o jumătate de milion de mile depărtare de gigantul gazos.

Picard se ridică cu greu în picioare şi se repezi înainte. O clipă mai târziu, Riker era alături de el. În jurul lor, echipajul se grăbea să-şi ia în primire posturile, încercând să accepte faptul că toţi erau încă în viaţă – cu *adevărat* vii.

În faţa lor, pe ecran, creatura se zvârcolea şi se răsucea

printre sfărâmăturile gigantului gazos. Un milion de explozii urlau în jurul lor, obligând gigantul gazos să elibereze în continuare energie şi, în cele din urmă, o ultimă explozie o sfâșie în bucăţi.

Noduli de energie fals-colorată se împrăştiară în întregul sistem şi, brusc, întreaga strălucire dispăru. Rămaseră numai pulsaţiile de energie în jurul navei şi departe, în spaţiu.

— N-a rezistat… murmură Riker cu răutate.

Picard ţipă!

— Starea navei.

Vocea lui Yar tremură:

— Scuturile jos, reactoarele principale instabile, Miezul fazerului este complet distrus. N-a mai rămas acolo decât metal topit.

— Pun pariu că miroase a ars, bombăni Geordi aşezându-se cu greu în scaunul lui şi îşi pipăi aparatura. Alături de el, Wesley se ţinea pur şi simplu de consola lui Ops cu amândouă mâinile şi tremura. Ştiau amândoi. *Se topise.* Tot miezul. Întregul sistem de securitate al navei salvase, nu se ştie cum, nava de la topire. Modelul lui Wesley nu fusese asigurat. Dacă l-ar fi pus în funcţiune ar fi devenit mortal. Antimateria s-ar fi prăbuşit şi o mie de oameni ar fi dispărut fără ca Flota Stelară să fi ştiut de ce. Atunci înţelese de ce existau nişte reguli şi nişte legi pe o navă galactică.

Wesley continua să privească, să clipească şi culoarea din obraji nu-i reveni multă vreme.

— Raportaţi asupra creaturii, strigă Picard imediat ce se ridică în picioare.

Worf fu cel care se apropie de el şi îi spuse:

— S-a împrăştiat, căpitane. Masa centrală nu mai există. Îl privi pe Picard în ochi şi îi spuse:

— Datorită dumitale, căpitane.

Picard oftă. Îl dureau umerii.

— Prin efortul mai multora, Worf. Făcu un pas şi luă mâna consilierului Troi.

Ea stătea pe podea şi pe chip i se citeau mii de sentimente, pe măsură ce încerca să-şi recapete controlul asupra ei. Mâna ei se lăsă moale, tremurătoare în mâna lui.

El o ridică în picioare şi-i spuse:

— Bravo, consilier. Care e prognoza?

Ea înghiţi cu greu, privi spre el şi făcu un efort sa vorbească:

— Nu-i simt, domnule… Nu-i mai simt.

El zâmbi.

— Felicitări.

Troi aprobă din cap, tremură şi încercă din nou să-şi recapete stăpânirea de sine. Pentru o singură clipă, singurătatea îi umplu ochii.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Geordi rămase la postul lui. Nu prea avea ce face acum. Nava nu se putea mişca până când motorul nu era stabil, astfel că nu putea pleca. Cel puţin nu aşa curând. Îndată ce pericolul trecuse, obligaţia lor fusese de a se asigura că zona nu mai e un pericol înainte de a se gândi să plece.

El era unul din cei cinci oameni aflaţi la bord.

Worf şi Tasha se aflau acum pe puntea superioară, corelând primele reparaţii. Putea să dureze săptămâni întregi curăţarea metalului topit. Domnul Riker era tot pe puntea superioară vorbind în linişte cu Deanna Troi. Amândoi discutau de multă vreme. În alte împrejurări, Geordi ar fi fost mai curios să ştie despre ce vorbesc.

Puntea era neobişnuit de liniştită. Geordi privea în jur fără nicio tragere de inimă. Inginerii lucrau acum de două ori mai repede. Nava urma să plece mai departe în misiune fără prea multe stricăciuni la bord, poate chiar întărită în urma acestei lupte. Aşa se întâmpla întotdeauna. Nu erau cine ştie ce schimbări.

Cu excepţia locului gol de lângă el, pe care se va aşeza altcineva.

Amărăciunea îl cuprinse. Ce omagiu trebuia făcut pentru sacrificiul unui android? Cum urma să fie ţinut minte? Ce monument urma să i se ridice? O înmormântare în spaţiu în care vor preamări un erou al Flotei Stelare, ăsta urmau să ofere trupului gol din infirmerie, trupului care nu era mort încă, dar care nu avea să fie reclamat de nimeni? Geordi se întrebă dacă va fi lăsat să jelească în singurătate. Dacă Picard şi Riker vor avea pretenţia să definească moartea unui android la fel cum definiseră şi moartea. Sau dacă mai merita să o facă. În cele din urmă greşiseră în faţa lui Data şi nimeni nu mai putea schimba

cu nimic situaţia. Privi prin vizor la spaţiul infinit. Rămăşiţele planetei gazoase mai fumegau încă în spaţiu, asemeni rămăşiţelor unei explozii primordiale, neştiutoare în ce priveşte frumuseţea propriei lor semnificaţii. Ca şi Data, care nu înţelesese propriul lui farmec şi nici propria lui valoare.

Geordi se mişcă în scaun. Se simţea gol pe dinăuntru. Nu-şi dădea foarte bine seama cât de singur se simte până când o mână nu-i atinse umărul. Cineva voia să-i acorde atenţie şi numai disciplina Flotei Stelare îl făcu să întoarcă privirea şi să vadă despre ce e vorba.

Dar nu era nici chipul lui Picard şi nici expresia de frate mai mare a lui Riker. Chipul care-l privea acum avea o strălucire blândă, un chip la fel de blând şi un zâmbet cald.

Se răsuci în scaun, lovi consola de care se sprijinea cotul şi strigă…

— Data!

Data îl prinse de braţ şi îl ţinu să nu cadă peste Ops.

În spatele lui, căpitanul Picard, doctorul Crusher şi Wesley priveau întâlnirea neaşteptată. Pe trepte. Riker, rămase fără grai. O lăsa pe Troi singură şi se îndreptă spre ei.

— Data! şopti Geordi din nou, apucând mâna rece a lui Data şi privi în ochii androidului să vadă dacă era într-adevăr el, şi nu cine ştie ce necunoscut creat de ştiinţă şi făcut să-şi plimbe trupul printre ei.

— Bună, prietene, spuse Data cu o umilinţă emoţionantă în voce. Îmi pare rău că te-am făcut să suferi.

Geordi scutură mâna lui Data cu amândouă mâinile, dorind cu disperare să simtă scânteia de viaţă care refuza să se arate, şi fără să ştie ce ar putea spune.

— Căpitane, izbucni în cele din urmă Riker, doctore, ce s-a întâmplat?

— Nu suntem siguri, spuse Crusher cu o ridicare din umăr. A venit pur şi simplu până aici şi s-a uitat în jur. O clipă a fost dezorientat, dar după cum poţi să vezi…

Riker prinse braţul lui Data şi îl trase – nu prea brutal, dar nici prea blând.

— Data! Te simţi bine?

Androidul dădu din cap.

— Mă simt puţin ameţit, domnule.

— Ştii ce ţi s-a întâmplat?

— Da, domnule, cred că am murit.

Riker se uită la el fără să mai poată respira, apoi încercă să-i absoarbă prezenţa. Pur şi simplu nu era normal ca un mort să învie.

Data părea emoţionat de reacţiile lui Geordi şi ale lui Riker.

— Zău, spuse el, nu ştiu ce s-a întâmplat cu mine sau de ce am înviat. Nu-mi amintesc decât că atunci când creatura a început să aibă necazuri a trebuit să-i lase pe cei pe care îi căra pentru a se apăra pe sine. Din toate milioanele de vieţi, numai eu am reuşit să plec. Fireşte, adăugă el, asta o bănuiesc, numai.

Respirând precipitat, Geordi privi spre ceilalţi, apoi din nou spre Data şi râse liniştit.

— Bine, bine, spuse repede Picard. Riker, Data şi domnul Crusher, vă rog să mă aşteptaţi în cabina mea peste câteva minute.

— Am înţeles, domnule, murmură Riker, dar rămase privind la Data. Privind foarte protector de data asta.

Data îl privi şi el înclină din cap cu recunoştinţă.

Toţi trei stăteau în cabina căpitanului destul de agitaţi.

Timp de câteva minute au rămas tăcuți. Riker se apropie în cele din urmă de Data şi întinse mâna.

— Felicitări! Ai căpătat răspunsul pe care l-ai dorit.

Data luă mâna, cu toate că acum părea mai conştient de sine însuşi.

— Nu chiar, domnule. Criteriul de viaţă al fenomenului nu ne este clar nici acum.

— Ascultă, îl întrerupse Riker, din punctul meu de vedere nici nu vreau să ştiu mai mult. Cât despre tine, s-ar putea să nu fii om, dar ea a recunoscut ceva viu în tine. Şi… asta e suficient pentru mine. Mă bucur că te-ai întors.

Androidul legănă capul şi răspunse:

— Mulţumesc că ai venit după mine. Asta este, aşa cum ai spus şi tu, suficient pentru mine.

Wesley îşi încrucişă braţele şi comentă:

— Nu deveniţi melodramatici, băieţi!

Riker îl bătu cu palma pe spate.

— Atunci când ai murit şi ţi s-a dat să şi învii, poţi să fii şi melodramatic, domnule.

— Crezi că o să avem necazuri mari?

Riker tresări uşor şi răspunse:

— Nu ştiu ce necazuri o să ai tu, dar mă îndoiesc că Picard ne va felicita pe vreunul dintre noi, pentru ingeniozitatea noastră. Două navete pierdute, nesupunere – nu e prea grozav.

— Cel puţin niciunul dintre voi n-a topit reactorul.

— Adevărat, dar noi am…

Căpitanul intră şi toţi se ridicară în faţa biroului, pur şi simplu pentru faptul că niciunul dintre ei nu voia să-l privească în ochi. Căpitanul ocoli biroul, dar nu se aşeză.

— Felicitări, domnule Crusher, spuse el imediat. Ai privilegiul unic de a asista la reconstruirea întregului reactor. O ocazie foarte rară pentru un tânăr.

Wesley se înveseli şi spuse:

— Mulţumesc, domnule.

Picard se uită la el dojenitor, necăjit că sarcasmul lui nu avusese efect asupra lui Wesley şi adăugă:

— O să avem grijă să mai poţi zâmbi şi în următoarele trei săptămâni.

Zâmbetul pieri de pe chipul băiatului.

Picard nu-i mai dădu atenţie, ci îşi îndreptă privirea spre Riker şi spre Data.

— Şi voi doi, care aţi furat două navete, proprietate ale navei galactice şi aţi plecat de capul vostru, spuse el cu vocea din ce în ce mai ridicată, aveţi grijă să nu vă faceţi un obicei! Sunteţi liberi!

Zăpăciţi, nici Data şi nici Riker nu se grăbiră să plece cât mai aveau încă timp, cel puţin nu imediat, în primele clipe. În cele din urmă, Riker făcu un gest şi Data şi Wesley ieşiră. Un sentiment de linişte îl copleşi în momentul în care uşa cabinei se închise în spatele celor trei. Toţi trei se întoarseră pe punte.

Numai Riker era în stare să se mişte coerent. Atinse uşa cabinei şi o deschise din nou, şi spuse în şoapta.

— Căpitane… ar fi bine să vii aici.

O clipă mai târziu, căpitanul era alături de el.

Şi ei şi echipajul se uitau la suprafaţa încăperii, încăpere plină de fiinţe umane. O sută de forme umane, toate în uniformă. Marinari. Ofiţeri comandanţi din timpuri trecute. Unele uniforme erau albastre, altele, verzi.

În centrul şirurilor de ofiţeri, Arkady Reykov şi Timofei Vasska stăteau împreună într-o tăcere fantomatică şi se uitau la căpitanul Picard.

Pe puntea de dedesubt, Deanna Troi se uita la ei, cu ochii plini de lacrimi. În sfârşit, îşi găsise şi ea liniştea.

Căpitanul Reykov ridică mâna la frunte, în semn de salut. O clipă mai târziu, toţi cei o sută de marinari pământeni ridicară mâinile.

Picard îşi drese vocea.

— Atenţiune! strigă el.

La comanda lui, echipajul luă poziţia de drepţi. Duse şi el mâna la frunte şi-i salută pe cei pentru care el şi nava lui erau cât pe ce să fie distruse.

Ochii căpitanului Reykov străluciră asemeni ochilor unui om viu şi dădu din cap în semn de recunoştinţă. Mâna se lăsă în jos. Oamenii lui făcură la fel.

Apoi, încet, de la fiecare capăt, arcul format din marinari începu să dispară, unul câte unul. „Enterprise” era din nou o navă pentru cei vii.